BDP

DRUM SÎNGEROS CĂTRE MOARTE

SVEN HASSEL

Pagină intenționat goală

ALTE TITLURI GĂSIȚI
AICI

Contact:
blu.duaine@protonmail.com

Pagină intenționat goală

Sven Hassel

Integrala Sven Hassel

Volumul XI

DRUM SÎNGEROS CĂTRE MOARTE

GLEMT AF GUD
1977

Pagină intenționat goală

Traducere: **CLAUDIU FLORIAN**

Format electronic și copertă:
ANTON BUDILEANU

Reproducerea integrală sau parțială a acestei publicații, precum și transmiterea ei sub orice formă sau prin orice mijloace, electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare sau stocare în orice sistem de recuperare, fără acordul scris al editurii, reprezintă o încălcare a drepturilor de copyright.

UUID: *01f1b592-4090-4d67-a5a5-6a14b0fa0498*
Data versiunii curente: *02-12-2023*

© BLU DUAINE PRESS, 2013

Pagină intenționat goală

CUPRINS

Pagină intenționat goală

DESPRE AUTOR

SVEN HASSEL (19 apr. 1917 – 21 sept. 2012) pe numele său adevărat, Sven Pedersen, s-a născut la Frederiksborg, în Danemarca, într-o familie de oameni simpli, muncitori.

La vîrsta de 14 ani, Sven Hassel intra în marina comercială, ca mus. În anul 1936, și-a efectuat serviciul militar, iar în anul următor, din cauza șomajului crescut din Danemarca, s-a înrolat voluntar în armata germană. Într-un interviu din 1990 a declarat: *S-a întîmplat ca Germania să fie mai aproape decît Anglia, astfel că am fost naturalizat pentru a putea intra în armata germană.* A participat la invazia Poloniei și a luptat pe toate fronturile, cu excepția celui african. A petrecut patru ani în lagărele de prizonieri sovietice.

În 1949, Sven Hassel a fost eliberat și doi ani mai tîrziu s-a căsătorit cu Dorthe Jensen, cea care l-a încurajat să-și descrie experiențele din război. Prima lui carte—*Legiunea blestemaților*—a fost publicată în 1953. În total, a publicat 14 romane, care au fost traduse în optsprezece limbi.

Priviți această carte mai degrabă ca pe un roman documentar, decît ca o autobiografie, în primul rînd pentru că aceasta este dorința lui Sven Hassel. În Danemarca a fost prezentat inițial în formă autobiografică. Deși povestea este, în cuvintele autorului, „nouăzeci la sută de fapt”, acesta a preluat cîteva dintre numeroasele episoade din experiențele altora.

§

Sven Hassel a lăsat în urma sa o carieră de excepție și o adevărată experiență de viață. Autorul și-a dorit ca scrierile sale să arate ororile războiului, în speranța că generațiile tinere își vor dedica existența salvării oamenilor, și nu distrugerii lor.

Dedicată comandantului de batalion și prietenului meu, actualmente general în Corpul Blindat al Armatei vest-germane, Horst Scheiben.

Avînd în vedere proporția uriașă a pierderilor noastre
la Stalingrad și criza catastrofală de trupe de rezervă,
Führerul nostru a decretat ca, începînd din acest moment,
perioada de sarcină să fie redusă de la nouă la șase luni.

Obergefreiter Joseph Porta către *Obergefreiter* Wolfgang
Creutzfeldt,
Salonic, primăvara lui 1943

Dacă nu sînt cu ochii în patru, afurisitul ăla de Himmler îi va avea în curînd pe toți prietenii mei în lagărele sale de concentrare.

Goering către *Generalfeldmarschall* Milch,
22 septembrie 1943

Pădurea de cactuși

Cîntînd cît îl ține gura, torpilorul Klaus Pohl părăsește bordelul La semnul patului legănat din Pirgos. În depărtare poate fi auzit vacarmul unei partide de bile dintre un grup de marinari germani și niște soldați italieni din trupele alpine.

Klaus Pohl rînjește fericit și se hotărăște să joace și el un tur, dar se răzgîndește în clipa în care privirea-i cade pe o fată drăguță pe care-o observase, în seara aceea, ceva mai devreme.

— Hei, Liebling, o strigă, ecoul vocii sale răsunînd în tăcerea nopții. Așteaptă flota! E periculos să ieși din convoi! Își duce degetele la gură și sloboade o fluierătură ascuțită punînd pe fugă toate pisicile din zonă.

Fata privește înapoi și zîmbește provocator.

Klaus mărește pasul. Plecase dezamăgit de la bordel. Erau acolo mai mulți clienți decît puteau suporta damele. Fluieră din nou: e atît de absorbit de fată încît nu bagă de seamă figurile indivizilor, iviți de pe o stradă laterală, care îl urmăresc.

Fata cotește pe o alee mică. Odată ajunsă acolo, i se pare că a înghițit-o pămîntul.

Patru bărbați fac cerc în jurul lui.

— Ce dracu'! strigă, ducîndu-și mîna la pistolul său P-38.

Un laț aruncat cu dibăcie din spate îi alunecă strîns în jurul gîtului. Se sufocă și cade în genunchi, mîinile agitîndu-i-se prin aer. Bereta rotundă de marinar i se rostogolește pe stradă ca o roată pusă pe fugă. O cizmă i se afundă în vintre, un pat de pistol îl pocnește în ceafă.

În ziua următoare, torpilorul Klaus Pohl e găsit de cîțiva civili greci care anunță poliția. Leșul său despuiat zace în șanț, la numai cîțiva pași de Cartierul General German. Identificarea e foarte anevoioasă, identitatea cadavrului fiind stabilită abia atunci cînd flota sa îl dă dispărut.

Cazul e tratat ca o investigație de rutină, fără importanță. Zilnic, ies la iveală, prin șanțurile grecești, leșuri de soldați germani despuiate.

Două ore mai tîrziu, trei prizonieri greci sînt spînzurați în public drept represalii.

Formațiunea de luptă s-a oprit. Se uită la cadavrele care s-au umflat grotesc sub soarele arzător. Leșul unui *Leutnant* zace pe marginea fîntînii. Limba i-a fost smulsă și gura îi este un imens cheag de sînge.

— Trebuie c-a durut al dracului de tare asta, face Porta, arătînd înspre ofițerul mort.

— Ar fi fost un tip tăcut dac-ar fi scăpat cu viață, zice Bivolul, trecîndu-și limba peste buzele crăpate de soare.

— În livada aia afurisită, i-au legat pe cîțiva dintre ei de niște pomi îndoiți la pămînt și pe urmă au dat drumul pomilor. Așa că-i o idee sfîșietoare? zice Micuțul, alungînd muștele cu o mînecă de uniformă grecească.

— Am să le tai nenorocitele alea de mădulare, făgăduiește Țeastă și scoate la iveală din carîmbul cizmei un cuțit de parașutist.

— Căprar tîmpit! îi aruncă Porta! Problema ta e că n-ai văzut încă destui morți.

— Partizanii trebuie lăsați să aibă și ei o plăcere, e de părere Micuțul. La urma urmei, noi, nemții, am fi putut rămîne și acasă, așa-i?

Porta descleștează fălcile rigide ale *Stabszahlmeisterului* mort. Forcepsul său sclipește în soare și Porta e cu doi dinți de aur mai bogat.

Micuțul face rost de o cutie plină cu trabucuri. Cu morgă de director foarte bine situat, își aprinde un trabuc brazilian cît toate zilele și se așază la umbra oferită de un Kübel răsturnat, împingînd la o parte leșul însîngerat al șoferului.

— Și morții sînt buni la ceva pe timp de război, zice Porta. Atrag atenția muștelor și le țin departe de noi, ăștia care încă mai sîntem în viață.

— Ce puzderie de muște, zice Gregor, cu mirare, în clipa în care un roi întreg se ridică bîzîind de pe cadavrul șoferului mort.

Porta deschide o conservă de pește și înfulecă ajutîndu-se de baionetă. „Peștele-i bun pentru tine”, scrie pe conservă.

Îndărătul clădirii celei lungi, dădu peste zece *Blitzmädel*[1]. Sînt moarte și întinse cu grijă pe un rînd. Nu-s moarte decît de vreo zi sau două. Duhoarea lor e încă suportabilă și numai două dintre ele au ochii scoși de păsări.

[1] *(germ.)* BLITZMÄDEL: Denumire, în jargon, data personalului auxiliar feminine, îndeosebi telefonistelor, în timpul războiului. *(n. trad.)*

— Mai întîi s-au distrat nițel cu ele, zice pofticios Micuțul, ridicînd o fustă militară gri-albăstruie. Uite, asta și-a pierdut podoabele!

— Ajunge, porcule! îi strigă Bătrînul, furios. Nu ți-e milă deloc de sărmanele femei?

— Ce-am avut și ce-am pierdut, n-o cunosc pe nici una, protestează Micuțul. Vrei să plîng pînă mi-or sări ochii pentru fiecare mort pe care-l întîlnesc în timp de război? Asta vrei?

— Dacă eram în locul partizanilor, rîde Bivolul, tresăltînd din tot corpul său obez, aș fi luat una cu mine și m-aș fi pus pe niște *Kraft durch Freude* de cîteva ori pe zi. Ăia din America zic că-i sănătos să faci amor.

Un țipăt ascuțit ne face să sărim în picioare și să punem mîna pe arme. O femeie aleargă pe deal în jos, împleticindu-se, gonită de un bărbat mic și gras, care agită o secure deasupra capului.

Cuțitul maur al Legionarului sclipește prin aer ca un fulger și se înfige în pieptul bărbatului, care mai fuge cîțiva pași și cade ca un butuc.

Spre stupoarea noastră, femeia se aruncă bocind peste cadavrul său și se apucă să strige blesteme bulgărești către Legionar.

— Zice că ești un ucigaș blestemat, explică Bivolul, care o rupe nițel pe bulgărește. Tocmai își aveau tămbălăul lor zilnic, iar securea făcea parte din decor.

— Sfinte Allah! mormăie Legionarul, ștergîndu-și cuțitul maur de mînecă. Cine naiba ar fi putut să ghicească una ca asta?

Un Krupp diesel hodorogit se face auzit în satul ars de soare. Din el sar cîțiva cincisutiști[2] gălăgioși.

— Au măcelărit tot batalionul. Noi sîntem tot ce-a mai rămas, strigă un *Feldwebel* cu fața transpirată și jegoasă.

— Cine a făcut-o? întreabă Bătrînul sec.

— Păgînii ăștia afurisiți, strigă *Feldwebelul* furios. Batalionul nostru a venit aici de la Heuberg, acum cîteva zile, și chiar în prima ciocnire au nimerit într-o ambuscadă. Eu am rămas în urmă cu grupa mea și am scăpat.

— Cu alte cuvinte, ai șters-o, rînjește Porta sarcastic. Lui Adolf nu i-ar plăcea așa ceva. Vreau să spun, în caz că treaba asta i-ar ajunge la urechi.

---

[2] CINCISUTIȘTI: trupe disciplinare. *(n. trad.)*

— Ne putem alătura vouă? se interesează *Feldwebelul*, neluînd în seamă șicana.

— Aveți arme? intervine brusc Bătrînul.

— Numai carabine, cu douăzeci de lovituri de căciulă, răspunde *Feldwebelul*. Prusacii nu-s prea generoși cu cincisutiștii.

— Ai zeamă în el? vrea să știe Bătrînul, arătînd spre Diesel.

— Nu, merge doar la deal în jos.

— Atunci e-n regulă, rîde Porta, vesel. Wehrmachtul Marii Germanii e obișnuit ca lucrurile să meargă în direcția asta.

— Rămîneți, dacă vreți, admite Bătrînul, dar rețineți: eu comand aici!

— Trebuie să predăm carnetele de serviciu? întreabă un tînăr cincisutist, oferindu-l pe al său.

— Șterge-te la fund cu el, îl sfătuiește Micuțul, luîndu-și un aer semeț.

— Sîntem în rahat, îi zice Bătrînul *Feldwebelului*. Carul nostru de luptă e o epavă arsă, așa că ne așteaptă o mărșăluială zdravănă și o plimbare peste munți.

— Îi cunoști? se interesează *Feldwebelul*, zîmbind amar.

— Nu, zice Bătrînul, laconic.

— Se pare că-i găoaza universului acolo sus, și două zile e viață lungă, făcu *Feldwebelul*, aruncînd o privire îngrijorată către silueta întunecată a munților. Șerpi, scorpioni, furnici uriașe și Dumnezeu știe cîte altele. Cactuși cu destulă otravă în ei ca să umple prăvălia unui chimist.

— Ai vreo idee mai bună? rînjește Bătrînul, mușcînd dintr-o bucată de tutun de mestecat.

— Nu, acum lucrez pentru tine!

— Adunătura asta a voastră are experiență de luptă?

— Doar cîțiva, rîde *Feldwebelul*, obosit. Restul sînt borfași și hoți. E chiar și-un proxenet printre ei!

Bătrînul oftează și trimite un scuipat maroniu de suc de tutun pe fîntînă. Își așază automatul pe umăr într-o poziție mai comodă.

— Spune-i adunăturii tale că noi procedăm rapid.

— Curte Marțială rapidă, hă? dădu *Feldwebelul* glas avertismentului.

— Ceva nelămuriri? face Bătrînul sarcastic.

— Nici n-ai crede! rîde *Feldwebelul*, cu răutate.

— Îmi pare bine că ne înțelegem.

— Ce-ar fi să ne dați cîteva automate sau o pușcă-mitralieră? sugerează *Feldwebelul*, oferind un pachet de *Juno*.

— Te crezi într-un arsenal? mîrîie Bătrînul, răsucindu-se pe călcîie și dînd cu piciorul într-o cască, care zboară prin aer și cade pe un cadavru. Vă aruncați echipamentul în dezordine. Cum dracu' poate lupta o armată într-un război cu echipamentul împrăștiat peste harta întregii Europe?

— Da' prost dispus mai ești astăzi, remarcă Porta, deschizîndu-și a treia conservă de pește.

Bătrînul nu răspunde; își aruncă automatul pe umăr, își aprinde vechea lui pipă, cu capac de argint, și-o pornește spre remorca cu muniție unde *Feldwebelul* s-a așezat laolaltă cu cîțiva dintre oamenii săi.

— Cum te cheamă? întreabă Bătrînul, sumbru.

— Schmidt. După o scurtă pauză, adaugă: Regiment de linia-ntîi.

Bătrînul scoate încet din gură și scuipă cît colo un șuvoi brun de salivă.

— Și ce-i cu asta?

— Credeam că te interesează.

— Nu dau doi bani nici dacă ești feldmareșal.

Bătrînul se apropie și se așază lîngă noi, cerîndu-i lui Porta partea sa din conserva de pește.

— La naiba, sînt ostenit! geme Gregor sfîșietor, trecîndu-și mîneca peste fața acoperită de praf. Uite unde-am ajuns noi, floarea Germaniei, lăsîndu-l pe *Untermensch* să-și facă de cap. Generalul meu și cu mine n-am fi admis așa ceva. Dacă l-am fi avut pe el și monoclul lui printre noi, ar fi avut de ce se teme toți aflații în treabă.

— Dacă treburile continuă în felul ăsta, Marea Germanie va fi ștearsă de pe hartă, zice Bivolul sumbru, iar noi, nemții, vom fi din nou personajele alea rele din poveștile fraților Grimm.

— O să fim mîncătorii de oameni cu care îi sperii pe sugari cînd se lasă seara, încuviințează Porta.

— O perspectivă a naibii de tîmpită, declară Micuțul, împachetînd plictisit benzi de cartușe în cutii de muniții.

Din nord, dinspre munți, se aude foc de artilerie.

— Vecinii bat la ușă, fredonează Porta, întorcînd cadavru pe spate în speranța că va găsi dinți de aur.

— Tu iei mortierul greu! urlă Barcelona la unul dintre cincisutiști.

Barcelona e *Feldwebel*, dar nu prea are ocazia să-și etaleze gradul cînd e numai cu noi.

— Cum rămîne cu orătania aia neagră de-acolo? întreabă Heide, arătînd cu pistolul-mitralieră spre popa care ședea și desena cerculețe în praful drumului.

— Poate pleca o dată cu noi sau poate rămîne unde e, zice Bătrînul, indiferent.

— Curăță-l pe garid, sugerează Tango, un german născut în România, care fusese profesor de dans la București. Oricînd are o clipă de răgaz dansează în pași de tango, urmărind o orchestră lăuntrică.

— Să-l curățăm pe netrebnic, zbiară Micuțul. Ticăloșii ăștia cerești aduc întotdeauna ghinion aici, pe pămînt!

— Da, hai să terminăm cu el. N-am văzut niciodată un popă încasînd un bilet pentru o călătorie numai dus, chicotește Bivolul, în timp ce straturile sale de slănină tresaltă într-o veselie.

— Eu hotărăsc dacă cineva urmează să fie lichidat sau nu, decide Bătrînul, glacial.

— O să fiu cu ochii pe el, oricum. Trupul și sufletul nu țin pasul de fiecare dată, zice Tango, schițînd cîțiva pași de dans. O dată, cei dintr-a patrușpatra au dat peste un pilot ceresc care nu avea mai multe legături cu Domnul decît diavolul însuși!

Ne ațintim cu toții privirea asupra părintelui.

— Dă să-i deschid beregata ticălosului! zice Micuțul, pipăindu-și tăișul cuțitului de luptă.

O escadrilă de He-111 trece urlînd pe deasupra noastră. Unul dintre ele descrie un cerc în aer și revine.

— Asta ne mai lipsește, să ne ia ai noștri drept păgîni, zice Bătrînul, privind neliniștit la avioanele de vînătoare.

— Isuse, își varsă găinațul! schelălăie Bivolul, repezindu-se între case.

— Dispăreți! strigă prevenitor Bătrînul, punîndu-se la adăpost îndărătul ghizdurilor fîntînii.

Îl urmez pe Porta chiar în fîntînă. Cad. Apa e ca gheața. Mă

înșfacă în clipa în care eram pe punctul de a mă îneca. Stăm agățați de ciutură.

Deasupra capetelor noastre e un vuiet de tunet. Puști-mitralieră clănțăne. Ne atacă întreaga escadrilă. Pare că a venit sfîrșitul lumii.

Avioanele nu pleacă decît atunci cînd întreg satul a dispărut de pe fața pămîntului.

Ciudat, dar nici unul dintre noi nu e nici măcar rănit. Atacurile aeriene sînt înnebunitoare, dar nu prea eficiente. Lipsă de precizie.

— Atîta timp cît nu te afli în locul în care cad bombele, nu-i bai, rînjește Porta, așezîndu-se pe nisip exact în același loc pe care șezuse înainte de începerea atacului.

— Ce-ar fi să ne oprim aici? propune *Feldwebelul* Schmidt. Ne va culege divizia.

— Și ce-o să mai facă divizia? face Porta batjocoritor.

— *Merde alors*! Au și așa destulă bătaie de cap, oftează Legionarul. Ce mai contează pentru ei o grupă în plus sau în minus!

— Nu valorăm nici cît o grămadă de rahat de mîță uscat, declară Micuțul, aruncînd cu o piatră într-o pisică ce stătea și se spăla pe cadavrul unui soldat german.

— Doamne! strigă Porta furios. Pînă și pisicile de-aici de pe lîngă Marea Neagră nu mai dau dovadă de respect față de armata germană. Unde-or să ducă toate astea?

— La Kolîma! rînjește Gregor, pocnind pisica în plin cu o cască de oțel bine ochită.

— Mîța aia afurisită e, cu siguranță, o mîță jidancă, e de părere Micuțul. Probabil că tocmai se gîndea să se sloboade pe hoitul amărîtului de neamț.

— Cîte mai avem de îndurat, pufnește Heide, cu necaz.

— Armata-i terminată, zice Micuțul, aprinzîndu-și un trabuc. Pînă și zburătorii lui Goering ni se cacă-n cap.

— Adunarea, și la drum! poruncește Bătrînul, ridicîndu-se.

— Corpul omenesc nu a fost creat ca să mărșăluiască protestează Porta, întinzîndu-și mușchii țepeni și strigînd durere.

Munții sînt deprimanți. De fiecare dată cînd ajungem în vîrful a ceea ce credeam că e ultimul urcuș, descoperim altul, mai înalt, așteptîndu-ne.

Grupa nu ajunsese prea departe cînd Bătrînul își amintește că n-au fost umplute bidoanele cu apă. Pădurea de cactuși e moarte curată fără apă.

— Înapoi la fîntînă! ordonă aspru.

— V-am povestit vreodată despre perioada în care generalul meu și cu mine mărșăluiam peste Dunăre? îl iscodește Gregor.

— Schimbă placa, am auzit-o p-asta de cel puțin douăzeci de ori, i-o taie Barcelona, iritat.

— Mîncai împreună cu generalul tău? întreabă Tango, cu interes.

Are o slăbiciune fățișă pentru gradele superioare.

— Bineînțeles, face Gregor condescendent. Cîteodată, dormeam chiar în același pat, cu monoclul nostru între noi.

— Era pidosnic generalul tău? întreabă Porta, obraznic.

— O întrebare ca asta te poate duce în fața unui Consiliu de Război de urgență, mormăie Gregor insultat.

— La dracu', urlă surprins Micuțul. Nu cred că există, cu adevărat, un astfel de Consiliu.

— Ți-ai atins vreodată generalul? se interesează Tango, cu venerație.

— Trebuia să-l dezbrac în fiecare seară cînd se culcușea, pentru a fi gata pentru războiul de a doua zi, răspunde Gregor cu mîndrie.

— Ar cam fi timpul să ne băgăm fundurile la adăpost, nu credeți? sugerează Micuțul, privind spre munții de pe care se fac auzite focuri de pușcă-mitralieră.

— Cîte canistre mai avem? vrea să știe Bătrînul, armîndu-și pistolul-mitralieră model 40.

— Doar cinci, rîde Barcelona, dezamăgit.

— Or să se gate în curînd, rînjește Țeastă.

Arată ca un sac în care zornăie o grămadă de oase uscate.

— Apa o să iasă din tine mai repede decît a intrat, face Micuțul. Cum dracu' poate un om să fie în halul ăsta de slab? Nu pricep.

— Țeastă ar trebui să se ducă-n America. Ar face avere arătîndu-se drept victimă a ororilor lagărelor de concentrare, sugerează Porta.

— Tăceți un pic din gură, mîrîie Bătrînul, și ascultați. Trebuie să trecem munții, cu sau fără apă. E singura noastră șansă.

— Sfinte Sisoe! izbucnește *Unteroffizier* Krüger de la RD[3]. Nu-ți dai seama ce vorbești! Acolo-i o pădure de cactuși cu țepii lungi cît baionetele. Va trebui să ne croim drum cu macetele și n-avem decît două. N-or să ne țină multă vreme. Și pe urmă nu e nici urmă de apă pe-acolo.

— Atunci ce dracu' sugerezi? țipă Bătrînul disperat.

— Pe cărări pînă la drumul principal, răspunde Krüger, căutînd cu privirea aprobări în jur.

— Ești nebun de legat, îi respinge Bătrînul sugestia cu dispreț. Proprietarii legitimi ai țării se află înșirați de-a lungul șoselelor cu intenția hotărîtă de a ne veni de hac.

— Să-i lovim la boașe, propune Micuțul, mutîndu-și chiștocul de trabuc dintr-un colț în celălalt al gurii și apucîndu-l cu dinții. E timpul ca popîndăii ăștia de la Marea Neagră să afle cine-i vizitează.

— Nu-i așa, micuț viteaz ce ești? rînjește Porta, întinzînd mîna pentru un trabuc.

Micuțul îi dă unul fără să crîcnească.

Heide trebuie să-l aprovizioneze cu o halcă de cîrnat de ficat. Nimeni nu îndrăznește să-l refuze pe Porta în momentul în care acesta cere ceva. Cel mai înțelept lucru pe care-l poți face dacă vrei să rămîi viu e să te ții bine cu el. E înzestrat cu acel ciudat al șaselea simț—altfel întîlnit doar la evrei—de a dibui provizii de la distanță de kilometri. Aruncă-l în pielea goală în mijlocul deșertului Gobi și se va duce țintă la ceva de băut. Poate nu chiar bere rece ca gheața, dar apă, în orice caz.

Legionarul dă un șut resturilor dintr-un sac de merinde și strigă acru:

— *On les emmerde*! Batalionul trebuie să fie pe undeva dincolo de munții ăia.

— Se poate, răspunde laconic Bătrînul. Oricum, asta-i și direcția, noastră. Așa deci! Nu se trage la întîmplare. Deschideți focul doar asupra țintelor precise. Nu uitați că împușcăturile atrag inamicul și n-avem nevoie de așa ceva.

„Ploop, ploop" se aude de la nord.

— Optzeci de milimetri, anunță Bivolul, important, suflîndu-și nasul cu degetele.

„Crac", și „crac", și „crac!"

[3] RD: Regiment disciplinar. *(n. trad.)*

— Cincizeci de milimetri, spune Porta, azvîrlind dezamăgit, cît colo, un sac de merinde gol.

— Cine le-o da toate uneltele alea? întreabă Gregor neliniștit.

— Le vînd trădătorii italieni și germani, răspunde Heide, glacial. Ar trebui spînzurați. Pentru așa ceva să existe doar o singură pedeapsă— moartea! Sîntem prea moi. Judecată muierească.

— În curînd n-o să mai rămîneți în Germania decît tu și cu Adolf, rîde Porta zgomotos.

— Domnul ne va ajuta, murmură părintele, privind înspre noi.

— I-auzi la mașina asta de rugăciuni, zice Țeastă batjocoritor, aruncînd cu un băț după preot. Nouă, tîrșelosilor, nu ne va ajuta Dumnezeu. Mai degrabă ne va da un șut în fund.

— Isus îi ajută pe toți cei care i se roagă Lui, răspunde părintele încet și privește spre deșertul înecat în soare, unde mai fumegă încă clădiri în ruine în urma atacului aerian.

— Tu și cu afurisitul tău de oaspete ceresc, urlă Micuțul furios. Ăia care-au fost atîrnați în Morellenschlucht au bolborosit la rugăciuni pînă cînd au încasat-o, și Dumnezeu nu i-a ajutat deloc pe sărmanii nenorociți.

— Am prins legătura, țipă Heide, răsucind febril discul stației noastre de emisie-recepție.

— Cine dracu' ești, băi rahat idiot? urlă el în receptor.

— Lingușirile n-o să-ți ajute la nimic. Aici e Armata poporului. O să curățăm foarte curînd cărările de tot rahatul vostru german.

— Plimbă ursu', maimuțoiule, spumegă Heide.

— S-a zis cu tine, cîrnățarule! În cinșpe minute de-acum înainte o să intri la măcinat.

— Căpiatule! Heide scuipă furios pe stație. Ești nebun!

— Te-ai ars, porc nazist!

— Ce nemernic afurisit și ăsta, strigă Micuțul, înfuriat. Hai să dăm o raită după el!

Un urlet prelung răzbate din stație. Contactul e întrerupt.

— Crezi că ne pot vedea? întreabă, neliniștit, Țeastă.

— Bineînțeles că nu, răspunde Micuțul batjocoritor. Dacă ne-ar fi văzut, ne-ar fi curățat pînă acum.

— Ăștia nu-s partizani obișnuiți, face Bătrînul, gînditor.

— Comuniști ticăloși. Roșii ca un cur de maimuță, zbiară Micuțul furios, amenințînd cu pumnul vîrfurile muntelui.

— Nu credeți c-ar fi timpul să ne îndreptăm mădularele în direcția potrivită și s-o luăm într-acolo? spune Porta, adunîndu-și echipamentul.

— Antrenamentul îți face bine, rîde Tango, dănțuind în mijlocul pieții.

Bivolul se lungește în nisipul fierbinte și despăturește un document cît toate zilele.

— Eu și familia mea a trebuit să ne înfățișăm unei comisii pentru puritate rasială, zice, din cauză că am ajuns propriul meu bunic.

— Așa ceva nu-i cu putință, spune Bătrînul, uluit, și-și pune jos automatul.

— Nimic nu-i imposibil în cel de-al III-lea Reich nenorocit. Te pomenești că o s-ajung și propriul meu străbunic. Așteaptă numai ca băietanii ăia cu puritatea rasială să se pună pe mine. E vina nevesti-mii, ticăloasa aia căpiată. Are o fiică matură după care i s-au aprins călcîiele lui taică-miu și s-a-ncurcat cu ea.

— Fiica nevesti-tii trebuie să fie și fiica ta, constată Bătrînul, cu o expresie foarte serioasă pe chip.

— Da, da, așa-i, dar vezi că nu-i chiar așa. Ea o avea pe fi-sa înainte de a ne înnoda noi doi. Și uite-așa rezultă că taică-miu mi-a devenit ginere și fiică-mea mi-e mamă!

— Limpede, rîde Porta. Fiică-ta e nevasta lui taică-tu.

— Ce balamuc, face Gregor disperat, și totul numai fiindcă un om se însoară cu o muiere care vine cu un plod prefabricat.

— Ăsta, fiule, e doar începutul, oftează Bivolul. Acuma-i pricep mai bine pe ticăloșii ăia șmecheri de jidani. Nu se-nsoară decît cu fecioare. Pînă acum, din pricina cazului meu, doi inși de la Brigada de Moravuri au luat-o razna și, probabil, le vor urma și alții. Pur și simplu, nu puteau pricepe că eu și cu femeia mea avem un fiu care-i cumnat cu taică-miu.

— Cum, dar e evident, intervine Bătrînul. Doar e fratele nevestei lu' taică-tu.

— Da, pentru că nevasta lu' taică-tu e fiica nevesti-tii, rînjește Barcelona senin.

— Treburile s-au complicat bine de tot, se văicărește nefericit Bivolul, în clipa în care fiică-mea, nevasta tatei și a mea mamă, a avut un fiu. El mi-e frate, că doar e fiul lui taică-miu, dar e și fiul fiicei mele, ceea ce înseamnă că-i sînt bunic.

— În cazul ăsta, nevastă-ta ți-a devenit dintr-o dată bunică, urlă Porta, vesel.

— Da, afurisită treabă, așa-i? mormăie Bivolul, cu o privire pierdută spre ceruri. Io-s soțul nevesti-mii, dar îi sînt și nepot pentru că sînt fratele fiului fiică-sii și, din moment ce soțul bunicii tale ți-e automat bunic—își desfăcu brațele într-un gest disperat—atunci e limpede ca lumina zilei că eu îmi sînt propriul bunic și comisia aia de puritate rasială nu știe de unde să-nceapă ca să legalizeze toată treaba. Și de-aia sînt eu acuzat de miscegenație, care-i un fel de incest.

— Or să te-nfunde, fiule, prooroceşte Micuțul, amenințător. Nu-ți rămîne decît să speri că Adolf nu va auzi nimic despre tine.

O explozie puternică întrerupe această ciudată istorie de familie. Urmează împușcături și rafale al căror ecou se rostogolește peste munți.

O ștergem. O stranie neliniște pune stăpînire pe noi.

— Să rămînem pe loc, ne îndeamnă *Feldwebelul* Schmidt. E nebunie curată să mergem în pădurea aia de cactuși. Pînă și animalele se feresc de ea.

— *C'est le bordel*, șuieră Legionarul mînios. Nebunia e să nu ne mișcăm. Ne vor tăia beregățile cît ai zice pește. Singura noastră șansă sînt cactușii.

— Cunosc drum. Foarte prost drum, se bagă în vorbă Stoiko, din Regimentul de gardă bulgăresc.

E singurul supraviețuitor dintr-un spital de campanie pe care l-au luat partizanii. Se salvase ascunzîndu-se pînă la plecarea gherilei într-o ladă cu membre amputate.

— Cît avem de mers? întreabă Bătrînul, plin de speranță.

— Trei, poate patru zile, răspunde Staiko nesigur, dar noi mergem foarte repede. Nu gîndim la apă.

— Apa-i problema cea mare, oftează Bătrînul, aprinzîndu-și pipa cu capac de argint.

— Am auzit vorbindu-se despre cămile care halesc cactușii pentru sucul lor, spune Bivolul.

— *Impossible, mon ami*, se dă mare Legionarul, au un gust mai rău decît urina de maimuță fiartă.

— Nu te poți obișnui cu gustul? îl iscodește Porta interesat. Mai degrabă aș bea pipi de maimuță decît să crăp de sete.

Ziua se scurge încet, fără ca noi să luăm o hotărîre. Cadavrele emană o duhoare insuportabilă. Bătrînul ne-a ordonat de cîteva ori să le îngropăm, dar ne-am făcut că nu-l auzim.

Pentru moment, renunță și se așază pe un bolovan între Barcelona și Legionar.

— N-avem încotro, trebuie să ne încredem în Stoiko, spune el, încet, fixîndu-l cu privirea pe bulgar, în uniforma lui jegoasă de gardă, gri-albăstruie, cu șnururi și petice roșii.

— Cunoaște desișul, afirmă Legionarul, aprinzînd gînditor un *Caporal*. Țăranii ăștia de munte sînt meșteri în croirea drumului printr-o pădure de cactuși. Și pe unde pot merge ei, putem merge și noi. Aș vrea să-l văd eu pe țăranul care-i mai dat naibii decît noi, soldații de rînd!

— Ai mai fost vreodată într-un desiș ca ăsta? face Barcelona, cu un zîmbet ironic.

— *Non, mon ami*. Dar am auzit o mulțime de lucruri despre așa ceva și-ți pot spune că e mai rău decît dacă ai trece desculț prin cazanul iadului.

— Eu am fost pe-acolo, zice Barcelona sumbru, lustruindu-și pistolul-mitralieră. E iadul pe pămînt. Nici diavolul însuși nu s-ar încumeta s-o pornească prin asemenea locuri. Sînt uitate de Dumnezeu. După cîteva ore ești convins că pînă aici ți-a fost. Totul emană moarte. Singurele viețuitoare sînt niște reptile veninoase, care te atacă în clipa în care te-au ochit. Zgîrie-te într-unul din spinii ăia blestemați și s-a zis cu tine.

— Ce perspectivă! Ce mai perspectivă, strigă Porta, înghițind o sardea întreagă.

— Le venim noi de hac nenorociților ălora de șerpi și de cactuși, mormăie Micuțul amenințător. Doar sîntem germani nu? Cuceritori, așa-i?

După-amiaza tîrziu, își face intrarea în sat un Kübel zgomotos, stropit cu noroi. Un maior în uniformă de camuflaj, cu un pistol-mitralieră la îndoitura brațului, sare din el și se pune pe zbierat.

— Ar cam fi timpul să strîngeți rîndurile și să construiți baricade pe șosea, nu credeți? Bate furios cu piciorul în pămînt. E ora închiderii, așa-i? Trageți obloanele, nu? Vor sosi întăriri de la divizie cel tîrziu mîine dimineață. Și tu, *Feldwebel*—se răsucește înspre Bătrînul—vei răspunde cu capul dacă satul ăsta nu va fi păstrat.

— Nu mai avem muniție, domnule. N-o să putem ține văgăuna asta mai mult de-o oră.

— Nu încerca să-l înveți pe tac-tu să facă copii, țipă maiorul înroșindu-se. Păstrezi satul sau vei fi spînzurat.

Se răsucește pe călcîie și se cațără înapoi în Kübel, care dispare în lungul șoselei cu o viteză incredibilă.

— Se mișcă precum un măgar cu un cactus sub coadă, rînjește Porta. Chiar crede că ne vom război cu vecinii pentru locul ăsta?

— Ce repede a șters-o, observă Tango. N-aș fi crezut că un Kübel poate scoate o asemenea viteză.

— Căcăcioși cu conștiința încărcată, declară Micuțul, furios, și dă repede un șut violent într-un picior smuls.

— Tipic pentru ticăloșii ăștia de eroi de tinichea. Cum le mai place lor să dea ordine altora acolo unde miroase a Walhalla[4] și a afurisită moarte de erou! remarcă Bivolul, cu dispreț.

Ne așezăm din nou. Țeastă prinde muște și le mănîncă. Zice că au gust de creveți. Ne-a convins și pe noi să le gustăm. Nu sîntem de acord cu el. Să fie vreo pasăre într-o încarnare anterioară?

— *Allons-y*! face Legionarul. Zăboveala pe-aici e apă de ploaie.

— Și cum rămîne cu păstrarea satului? întreabă Bătrînul gînditor. Ai auzit ordinele maiorului!

— Nemernicul ăla, urlă Micuțul. N-are nici urmă de habar cine sîntem noi de fapt. Ăsta-i singurul lucru bun în toată armata asta păcătoasă. În uniformă, toți arătăm la fel.

Într-un iureș de spaimă, praf și săbii scînteietoare își face apariția în sat o unitate călare de cazaci de-ai lui Vlasov.

Un *Wachtmeister* își strunește calul. Acesta cabrează și scoate un nechezat nervos.

— Ce unitate voi? întreabă insul, într-o germană stricată.

---

[4] WALHALLA: în mitologia nordică—locul ceresc de popas al celor căzuți în luptă. *(n. trad.)*

— Unitatea Sfînta Treime, răspunde Micuțul, lățindu-și gura într-un rînjet.

— Tu nu obraznic, *Obergefreiter*, șuieră cazacul, spintecînd aerul cu sabia în direcția Micuțului. Tu stai drepți, tu vorbești mie.

— De ce, mă, fiu de capră caucaziană, strigă Micuțul disprețuitor. Crezi că un cetățean al Hamburgului va pocni călcîiele pentru rahați ca voi? Or să vă atîrne ai voștri în curînd, fii sigur de asta, băiete!

— *Feldwebel*, tu face acuzație la omul ăsta, țipă *Wachtmeisterul*, turbat.

— Gura, șuieră Bătrînul, întorcîndu-i spatele. Găsește-ți alt teren de joacă.

Wachtmeisterul își strunește calul atît de violent încît acesta se ridică pe picioarele dindărăt. Micuțul se aruncă într-o parte, spre a nu fi lovit de copitele din față ale calului. Respiră adînc a uimire.

— Ce dracu'? Așteaptă numai, pui de scroafă sifilitică, te-nvăț eu minte, urlă, trimițîndu-i calului o directă de stînga în bot.

Apoi îl prinde de după ceafă și încearcă să-l pună la pămînt. Calul îngenunchează și geme de spaimă, iar *Wachtmeisterul* lovește cu sabia înspre Micuțul.

— Maimuțoi ucigaș, răcnește acesta, înșfăcîndu-l pe cazac de pe calul său și pornindu-se să-l tăbăcească în pumni. Pui de tîrfă blestemată!

— Ajunge, strigă Bătrînul, ridicînd automatul.

— Crezi c-am să las arătarea asta zbîrcită să mă aibă la deștu' mic?

Un *Obergefreiter* călare pe o motocicletă grea BMW frînează în piață și derapează lateral, oprindu-se.

— Doamne! Credeam că adunătura voastră e vreo gherilă. Sînt de la Statul Major din 12 Grenadieri RD. Ne-au pus pe fugă. Partizanii sînt pe ruta 286 și s-a dezlănțuit iadul lîngă Karnibat.

— Și-ncotro o apuci? întreabă Porta iscoditor.

— O șterg la Malko Sarkovo, ne spune conspirativ, și de acolo mai departe spre Vaiasal.

— Dar asta-i în Turcia! intervine Heide, uimit.

— Ai nimerit-o, rînjește *Obergefreiterul*, cu o figură senină. M-am săturat de războiul ăsta. În trei zile de-acum înainte o să mă lăfăi pe

plajă la Tekirdag, înconjurat de un harem întreg, iar voi, băieți, puteți fi din partea mea, cuceritori pînă la moarte. Dar fără mine!

— Asta-i dezertare. O să te coste capu'! țipă Heide, scandalizat.

— Perfect adevărat, camarade! rîde RD-istul. Eu o numesc prelungire de viață. Vreau să crăp în patul meu, așa cum fac afurisiții de generali. Asta-i democrație!

— Ești un trădător! afirmă Heide. Constituția prevede că fiecare individ are dreptul și datoria să apere *Vaterlandul* cu prețul vieții. Nu știai?

— Niciodată nu mi-am pus semnătura sub legea asta, fiule, spune *Obergefreiterul*, rînjind. Ăia care au semnat, ăia să se lupte.

— Nu ești recunoscător patriei tale? se burzuluiește Heide, indignat.

— Sînt bătut în cap? N-am cerut niciodată vreun *Vaterland* și țoalele pe care le port de cînd *Vaterlandul* și-a asumat răspunderea pentru garderoba mea nu sînt ceea ce obișnuiesc eu să port, dar nimeni nu-mi cere părerea.

Își pune în funcțiune motorul BMW-ului, se așază în șa, își aranjează pistolul-mitralieră și-și trage casca pe ochi.

— Băieți, să le transmit salutări din partea voastră muierilor turcoaice și celorlalți prăpădiți de musulmani?

— Chiar așa, rîde Porta, vesel. Spune-le să lase porțile larg deschise, că sînt pe drum.

— Dar dacă te trimit înapoi? întreabă Gregor, sceptic. Suedezii așa fac. Ce, crezi că turcii nu-s la fel de ticăloși?

— Asta va fi voia lui Allah, cum zic ăia la care mă duc, nu-i așa? admite *Obergefreiterul*. Vreau să spun, dacă nu ieși în față cu nici un dar. Sînt de la Cartierul General, amice, și am o țîră de material *Gekados* de citit pentru urmașii Profetului. Vrea careva dintre voi să mi se alăture? Mai e un loc pe perna tîrfei în spate.

— E vreunul care nu poate mărșălui? întreabă Bătrînul, privind în jur.

— Domnule, domnule! geme Porta, tîrîndu-se și folosind automatul drept cîrjă. Domnule, eu nu mai am deloc picioare. Trebuie să mă rostogolesc pe boașe.

— Șterge-o, Porta, face Bătrînul.

Cu un zgomot de tunet, BMW-ul dispare în praful drumului.

— Oare va reuși?

Gregor e sceptic.

— Genul ăsta de *Obergefreiter* german reușește întotdeauna, afirmă Porta categoric.

— Știi să citești o busolă? i se adresează Bătrînul lui Stoiko. Propun s-o luăm după busolă, 46. Ăsta-i drumul pe care-l știi tu?

— *Feldwebel*, spun da. Busola bună treabă, răspunde Stoiko, studiind cu interes instrumentul care zace pe hartă. Mergem drumul Stoiko și drumul busolă. Înainte merge soldați răi, fără grad. Ei croiește drum, vînează șarpe.

— Îna-a-a-i-i-nte! strigă Bătrînul, aruncîndu-și pușca pe umăr.

Un timp, urmăm cărarea spre Gulumanovo. Apoi o luăm peste dealuri și drumul devine doar o pereche de urme de roți.

În apropiere latră o mitralieră. Coloana se oprește pentru o clipă, trăgînd cu urechea. Privim neliniștiți la desiș și nici unuia nu-i surîde ideea de a mărșălui prin labirintul acela de ghimpi și vegetație fantomatică, uscată și strîns împletită.

Luna, mohorîtă, aruncă lungi umbre spectrale.

„Hîrș, hîrș!" Macetele își cîntă cîntecul, în timp ce doi cincisutiști croiesc drum printre cactuși.

Sîntem încordați și puși pe așteptare. Miroase a primejdie și a moarte. Avem armele pregătite să intre în acțiune.

— Ce loc blestemat, șoptește Bivolul, cu spaimă. Pute a Ivan. Cunosc asta.

— *C'est un bordel*! spune Legionarul. Dar va fi mai rău.

Micuțul se oprește atît de brusc încît mă ciocnesc de el.

— Sîntem observați, șoptește răgușit. Niște ticăloși! Ucigași împuțiți!

— Ești sigur? întreabă Bătrînul, îngrijorat.

Cunoaște și prețuiește instinctele de animal ale Micuțului.

— Nu mă-nșel niciodată, ripostează Micuțul. Hai să-i găsim și să le scoatem pipotele.

— Pe mine nu contați, mormăie Porta, neliniștit. Pe-aici e întuneric ca în chiloții unei negrese.

— Negresă, hă, face Micuțul. Aș fi în stare să găsesc una și într-o beznă totală.

Cei doi dispar pe nesimțite în întunericul dintre cactuși.

— *Beseff*, șoptește Legionarul, fixîndu-și patul puștii-mitralieră în umăr.

Timpul abia se tîrăște. Au trecut aproape patru ore. Un urlet de moarte despică liniștea.

— Ce naiba a fost asta? șoptește Gregor, înspăimîntat.

Se întorc puțin înainte de ivirea zorilor, ducînd între ei un porc sălbatic uriaș.

— Nemernicul ăsta e singurul partizan de care ne-am lovit, rîde Micuțul. Era aproape la fel de speriat ca și noi.

— A fost dragoste la prima vedere, anunță Porta, lovind porcul mort cu palma peste fund.

— Ce-a fost cu țipătul ăla? întreabă Bătrînul.

— Nu i-a convenit că i-am tăiat beregata.

— Și ce-i cu partizanii? se arată interesat Bătrînul.

— Sînt pe aici, pe undeva, îl informează Porta, aruncînd o privire nesigură spre masa compactă de cactuși. Nu pricep cum de se pot deplasa prin chestia asta fără să-și croiască drum.

În depărtare, tună artileria. Aerul se cutremură la sunetul exploziilor.

— Deja bat la ușă, spune Bătrînul îngrijorat. Pînă să ne dăm seama ce se-ntîmplă, or să ne zboare în Împărăția Veșnică.

Un fost locotenent de la cincisutiști se înfățișează înaintea Bătrînului.

— Ei, *Feldwebel*, ce facem? Ne dăm bătuți? În cazul ăsta preiau comanda. Chiar dacă m-au despuiat de gradul meu, sper că recunoști că am mai multă experiență în conducerea trupelor decît tine.

Bătrînul își aprinde calm pipa și îi aruncă fostului ofițer, care s-a proțăpit cu un aer semeț în fața lui, o privire periculoasă.

— Soldat! Nu ți-a spus nimeni pînă acum că trebuie să stai în poziție de drepți cu călcîiele lipite atunci cînd te adresezi unui superior?

Ex-locotenentul devine ușor neliniștit, dar se încăpățînează.

— *Feldwebel*, lasă prostiile astea. Preiau comanda și conduc formațiunea. Ajunge!

Micuțul se îndreaptă spre el.

— Ascultă aici, băiete, răcnește, înșfăcîndu-l de guler. Nu preiei nici o comandă. Treci la locul tău în coșuleț și acolo să stai pînă ești chemat.

— Frînge-i gîtul și isprăvește cu el, sugerează Bivolul, lingîndu-se pe buze.

Micuțul îl îmbrîncește pe fostul locotenent, care cade peste pielea proaspăt jupuită a porcului.

Preotul îngenunchează și începe să se roage cu glas plîngăreț, în timp ce agită un crucifix grosolan făcut din crengi.

— Isus al tău a plecat lelea, rîde Țeastă.

Micuțul se ridică într-un cot și privește printre cactuși.

— Ticăloșii ăia sînt iarăși cu ochii pe noi.

Bivolul sare brusc în picioare și, înainte ca cineva să-l poată opri, golește un încărcător întreg în tufișuri, într-o rafală prelungă.

— Ai căpiat, omule? ocărăște Bătrînul furios. O să ne pui un întreg batalion de-al lor pe cap.

— Te-nnebunesc blestemații ăștia de cactuși. Acolo erau ochi care se holbau la voi, se văicărește Bivolul, făcînd să-i tresalte bojocii umflați.

— Colonelul Mistreț n-ar fi trebuit niciodată să mă pună pe liber din meseria aia a mea de șofer al generalului, oftează Gregor, necăjit. N-ar fi reușit niciodată s-o facă de n-ar fi fost plecat generalul meu și monoclul nostru într-o călătorie în interes de serviciu la Berlin. Faptul că noi trei am fost despărțiți a însemnat o greșeală tactică.

— Ați fi putut cîștiga chiar și războiul, așa-i? rîde Bătrînul. Tu, cu generalul tău și cu monoclul vostru.

— Posibil. Ne aparțineam unul altuia. Ar fi trebuit să vedeți cum monoclul nostru îi făcea semn cîte unui șef de Stat Major și noi fornăiam: „Vino încoace, domnule, și aruncă-ți o privire asupra hărții de operațiuni...” Asta era de ajuns ca să se sloboadă ăia pe ei. Cînd ne dădeam chipiul jos, dinții începeau să le clănțăne. N-aveam nici urmă de puf, nici măcar pe craniu. Aveam adevărate căpățîni de generali prusaci. Ofițerul cu aprovizionarea era un ageamiu care n-ar fi trebuit să ajungă niciodată *Oberstleutnant*. Ca să mute din loc punctul de întărire

Dagmar, trebuia să treacă, de cîteva ori, cu căruțele sale prin focul de baraj al artileriei inamice, lucru pe care îl detesta.

„*Herr General*”, zicea el timid. „Cum să-mi strecor unitățile motorizate pe sub bombardamentul inamic? Nu pot folosi decît ruta 77.” Și tîmpitul o arăta pe hartă. Ca și cum n-am fi știut cu toții unde se afla ruta 77. Generalul meu își trecea un deget pe sub gulerul înalt și trăgea adînc aer în piept. Cu sprîncenele ridicate, aproape pînă-n vîrful capului, se uita la ofițerul ăsta cu aprovizionarea.

„Dacă tu crezi că-i mai bine, îți poți lăsa trupele să fie cărate peste teren în așternuturi de paie de către cărăuși arabi, sau poate vrei să-ți rezolv eu problemele?! Dacă ai îndoieli în legătură cu ce trebuie făcut, te sfătuiesc să ceri sfatul șoferilor tăi.” Monoclu scos, monoclu pus din nou la loc. *Oberstleutnantul* ăla îngăima ceva de genul „Prea bine, *Herr General*!” În ziua aia au cîntat îngerii. Pînă după-amiază, jumătate din Statul Major își găsise o moarte eroică.

„Uite”, făcea generalul meu în timp ce trînteam ușile și ne căram, dînd de pămînt cu cîțiva ofițeri de ordonanță nevinovați. „Din punct de vedere psihologic, e bine să dispari într-un nor de praf”, explica el. Și ne vîram mîna sub uniformă, apărînd în fața lumii ca în picturile cu Napoleon.

„Acum, probabil că idioții ăștia vor ține minte cîtăva vreme cine hotărăște aici”, a zis generalul meu, luînd o înghițitură zdravănă din pahar. Obișnuiam să bem întotdeauna coniacul din pahare de bere. Cele obișnuite nu erau destul de încăpătoare pentru noi.

„*Jawohl*, *Herr General*”, răcneam. Primeam și eu un pahar, dar nu mai mult. Generalului meu nu-i plăcea ca șoferul său să capete prea mult de băut. Era o răspundere mare să plimbi un general. Încoace și-ncolo, dar, de obicei, reușeam să dau de dușcă vreo cîteva pahare după ce se ducea la culcare. La puțin timp de la treaba asta am primit cea de-a patra stea a noastră și am luat în primire un corp de armată, dar afurisiți cum sînt ăia de la Cartierul General, i-au trimis colonelului Mistreț frunze de stejar și epoleți roșii.

Dacă în calitate de colonel era de groază, ca general-maior era mai rău decît vă puteți închipui. M-am învîrtit și eu pe acolo cîteva zile sperînd că, doar-doar, i-or da și lui o divizie pe care s-o călăuzească la

moarte și distrugere. Dar nu i-au dat. L-au făcut, în schimb, șef de Stat Major în divizia mea. Ăsta a fost ghinionul meu. Generalul meu a zburat la Berlin ca să le mulțumească pentru noua lui stea și ca să-și facă uniforme noi, acu' că era *Generaloberst*. Mistrețul a dat nas în nas cu mine pe coridor pe cînd mă întorceam de la aeroport fără generalul meu și monoclul nostru. Zîmbea ca un diavol care privește niște popi cum se perpelesc pe tăciunii iadului. M-a lăsat să aleg între o plecare imediată la celălalt capăt al liniei frontului sau un Consiliu de Război fulger, cu el pe post de șef al tribunalului. Sentința fusese hotărîtă dinainte. Puteam vedea spînzurătoarea lucind în ochii săi galbeni și veninoși.

— Dar ce-avea cu tine? întreabă Barcelona, mirat.

— Cînd ești șoferul unui general, poți intra, foarte ușor în niște chestii, și beleaua-i gata. Nu-mi făceam nici o iluzie în ce-l privește pe Mistreț. M-a pocnit peste față cu documentele și, cu un zîmbet răutăcios, a adăugat pe tonul cel mai patern:

„*Unteroffizier* Martin, dacă te-ai fi născut cu douăzeci de ani mai devreme și ai fi trăit la Chicago, Al Capone ar fi aflat în tine omul care să fie mîna lui dreaptă. Chiar și acum, orice tribunal din lume te-ar condamna fără șovăire la închisoare pe viață pentru cît -ai făcut."

Un sfert de oră m-a spurcat cu nerușinare. Cînd ești *Unteroffizier*, trebuie să înghiți chestii din astea, mai ales dacă le servește chiar șeful de Stat Major. Și-a dat la iveală toate simțămintele alea cazone primitive. Se plimba încolo și încoace și, de fiecare dată cînd se oprea, bîțîia din genunchi în sus și-n jos, de-i scîrțîiau cizmele. Avea cele mai cu scîrț cizme, făcute anume pentru treaba asta. Avea nasul în genul ălora care-ți dau de furcă cu ușile batante și-ți amintesc de istoria Romei. Ochelarii îi arătau ca farurile unui Horsch. Am tras adînc aer în piept și m-am ținut tare, întrebîndu-l dacă pot să aștept pînă cînd se întoarce generalul meu, cu monoclul nostru, ca să-l pot felicita pentru cea de-a patra stea. Nu oricare prusac reușește așa ceva. Gradul de *Generaloberst* nu e decît pentru *crème de la crème*. Generalul meu mi-a spus întotdeauna că-i mai ușor pentru un criminal să ajungă în rai decît pentru un bărbat născut dintr-o muiere să ajungă general prusac.

A trebuit să întreb de două ori pînă s-a prins Mistrețul ce-i ceream. Și-a vîrît bărbia în guler și a pufnit pe nas ca un rinocer care se pregătește să atace.

— Crezi că sînt idiot? a țipat el înfuriat.

Așa credeam, dar m-am gîndit că s-ar putea să-mi prelungesc nițel viața dacă țin părerea asta numai pentru mine. Știa el ce face, ticălosul! Dacă m-ar fi lăsat să aștept să-mi iau rămas-bun de la generalul meu și de la monoclul nostru, nu s-ar fi ajuns aici. Ar fi fost la fel ca atunci cînd am rîs de generalii ăia care erau întinși pe spate, pe gheață, și trăgeau cu mitraliera. [5] Generalul meu a încercat de cîteva ori pînă acum să mă ia înapoi, dar jigodia aia de Mistreț împiedică de fiecare dată treaba prin rețeaua lui de la Berlin.

Nu-i așa că viața e cumplită?

Își ridică privirea la ceruri, ca și cum ar fi așteptat vreun ajutor de acolo.

V-ați dat seama vreodată cît de rar obții ceea ce dorești? Cînd o duci și tu bine, te prăvălești deodată pe scara de serviciu. Uitați-vă la mîinile astea. Își arată mîinile jegoase, zgîriate și bătătorite. Înainte erau albe și moi ca ale unei călugărițe. Uitați-vă la cizmele mele. Tot rahatul din Balcani e lipit de ele. Pe cînd eram cu generalul meu, luceau ca niște oglinzi. Oftează și-și șterge o lacrimă stingheră, gîndindu-se la măreții trecute. N-am fost făcut pentru toată tîrșa asta la infanterie. Oftează din nou. În templul inimii mele arde o lumînare pentru generalul meu și monoclul nostru, și eu știu că și el se gîndește la mine atunci cînd îngenunchează în uniforma lui de noapte, îndărătul patului său de campanie, și se închină Conducătorului suprem al războaielor rugîndu-se să binecuvînteze războiul nostru.

Mărșăluim de vreo oră cînd, deodată, din cactuși începe să răpăie înspre noi o mitralieră.

— Fugiți, fugiți! țipă Țeastă, isteric, gonind înapoi pe cărarea îngustă.

— Gura, idiotule! ocărăște Porta, enervat, aruncînd cu o grenadă de mînă în direcția din care vine focul de mitralieră.

O explozie seacă, și arma amuțește. Aproape instantaneu, o alta se pornește să latre în spatele nostru.

Izbucnește panica. O grenadă explodează în mijlocul nostru, smulgînd picioarele unui cincisutist.

[5] Vezi ***General SS*** *(n. trad.)*

Micuțul se adăpostește înapoia unui cactus. Gloanțele mușcă frunzele cărnoase din jur.

M-am întins la pămînt, îndesîndu-mă după un mușuroi de furnici. Bivolul, cu o sută cincizeci de kilograme ale sale, o cască de oțel și un automat, vine pe cărare ca o avalanșă. Automatul său scuipă foc. Se aruncă între cactuși, unde izbucnește o luptă infernală. Răcnetele sălbatice ale Bivolului întregesc scena.

— S-a zis cu el, declară Porta, îndesîndu-se mai bine în țărînă.

În curînd, îl vedem pe Bivol că apare dintre cactuși tîrînd după el două cadavre ce musteau de sînge.

— Ce dracu' te-a apucat? întreabă Porta, urmărind uluit cum Bivolul își șterge pumnalul de unul dintre leșuri.

— M-au apucat pandaliile. Atît de tare, c-aș fi spart și nuci de cocos cu curul, strigă el furios. Nemernicii ăștia de partizani și-au bătut joc de noi destul. Aveau nevoie de-o urecheală zdravănă, nemțească.

Bem apa din vasul de răcire al uneia dintre mitralierele Maxim. Are un gust oribil, dar e totuși apă.

Se ivește și soarele de după munți, în timp ce noi ne continuăm marșul. Totul e învăluit într-o nuanță rozalie, plăcută. Ne înfiorăm. Nopțile sînt reci, dar nouă ne fac bine. Într-o oră, va fi ca într-un cuptor încins. Începem să ne răstim unul la altul. Pe la amiază, ne urîm cu toții. Cel mai tare îl urîm pe popă, cu veșnica lui vorbărie despre mătănii, și rugăciuni:

— Domnul e cu noi! Domnul ne va ajuta!

— Gura! urlă Heide, turbat. Dumnezeu ne-a uitat!

— Dumnezeu și derbedeii ăia „roșii", pufnește Bivolul, folosind o frunză de cactus drept evantai.

Transpiră de două ori cît un om normal. De două ori cît oricine. De două ori a încercat să lase aruncătorul de grenade în urmă, dar Bătrînul a băgat de seamă de fiecare dată și l-a trimis înapoi după el.

Doi cincisutiști deschid drum cu machetele. Sînt schimbați la fiecare jumătate de oră. E muncă grea să croiești o cărare prin cactuși.

La amiază, Bătrînul ordonă oprirea. Grupa e complet epuizată. Unul dintre cincisutiști moare în convulsii groaznice. I-au găsit un șarpe mic și verde într-una din cizme. Porta îl omoară și-l aruncă pe

Heide, care e atît de șocat încît leșină. La început am crezut că a făcut un atac de cord, dar în clipa în care și-a revenit avea mai multă viață în el decît se aștepta Porta. Au trebuit să-l țină doi oameni, în vreme ce al treilea îi lega mîinile.

După o oră, Bătrînul ordonă ridicarea, dar acum avansăm foarte încet. Nu străbatem decît vreo cîțiva kilometri pînă la apusul soarelui. Fără să ne mai pese de mîncare, ne prăbușim și cădem în nesimțire. Rămînem pe loc toată ziua următoare. Întunericul s-a lăsat înainte de a ne trezi.

— Ia să facem niște cafea și să încercăm să ne deznodăm nițel, sugerează Porta, scoțînd dopul unuia dintre cele cinci bidoane ale sale.

Micuțul șade în mijlocul cărării cu melonul său absurd pe cap. Își rostogolește un trabuc imens dintr-un colț în celălalt al gurii.

— Să vedem numai părțile bune ale lucrurilor, proclamă el. Cactușii ăștia împuțiți prin care ne tîrîm nu-s atît de răi ca vreo vizuină scîrboasă în care, pînă la noapte, să fim prăjiți ca o felie de șuncă de către aruncătoarele de flăcări ale nemernicilor ălora păgîni. Aici vă smiorcăiți de căldură, dar ați uitat cînd am fost la Kilima, unde, dacă ieșeai să te pişi, îți cădea membrul? Și ce naiba înseamnă niște furnici în comparație cu afurisiții ăia de lupi siberieni, a căror haleală preferată sînt nemții? Cînd mă gîndesc la toate alea, ce-i pe aici îmi pare un rahat de picnic.

— Ești prea tîmpit ca să pricepi cît de îngrozitor e locul ăsta, zice Bivolul, care transpiră de parc-ar fi într-o saună.

Micuțul continuă să fumeze, cu nasul în aer. Scutură scrumul de la trabuc cu un gest elegant, cum a văzut el odată într-un film american cu oameni de afaceri.

— Tîmpit? Poate că sînt, poate că nu-s. Serviciul militar, amice, m-a învățat că e nevoie de un trup sănătos, dacă vrei să supraviețuiești. Creierul crește el singur, fiule. Dacă ai prea multă umplutură de-aia cenușie de la început, o iei razna fără să-ți dai seama. Indivizii țestoși n-o duc mult.

Un scorpion traversează sprinten cărarea. Țeastă îl zdrobește cu patul puștii.

Bubuitul greu al artileriei continuă neîntrerupt.

Un roi de Ju-87 Stuka—apare de după munți. Bombele pe care le poartă sub aripi sînt perfect vizibile.

— Or să provoace nițică dezordine acolo unde vor vărsa chestiile alea, spune *Feldwebelul* Schmidt, umplîndu-și încărcătorul automatului.

Bătrînul îl muștruluiește pe un fost locotenent care a aruncat două tambururi de rezervă.

— Următorul care va fi prins că abandonează arme va fi împușcat, strigă el furios.

— Mă întreb dacă vor inventa, vreodată, o Germanie în care să fie plăcut să trăiești, spune Bivolul gînditor, strivind o insectă lungă și verde sub tocul cizmei.

— Peste tot e plăcut, face Porta—fără a se adresa cuiva anume—dar puțini dintre cei din jur îl aud. Îmi amintesc de perioada în care am fost arestat în garnizoana din München și asta numai fiindcă voisem să fiu confirmat la biserică. Ăia credeau că mă pedepsesc vîrîndu-mă la închisoare, dar se înșelau. Au fost unele dintre cele mai minunate clipe ale vieții mele. Clipe de care o să-mi amintesc mereu cu plăcere. O perioadă de pîrnaie e necesară dacă vrei să te alegi cu ceva din viață.

— Tu ai spus-o, zice Micuțul, plimbîndu-și trabucul prin gură. Chiar și în războiul ăsta nenorocit, în care am intrat, nu te plictisești.

— Doar n-o să vii să ne spui că-ți place, strigă scandalizat Țeastă.

— De ce nu? întreabă Micuțul, cu o expresie fericită pe chip. N-am timp de pierdut autocompătimindu-mă. Eu savurez războiul. De unde să știu cum va fi pacea? Sînt unii care-ți vor spune că va fi mult mai a dracului decît războiul. Bunică-miu, care a înfundat opt ani pușcăria din Moabitt, pentru că a amenințat că-i va tăia bucile Kaiserului, mi-a spus că pînă și la Moabitt te puteai simți bine.

— Crezi că furnicile se simt bine? întreabă Barcelona, răvășind cu țeava un mușuroi de furnici.

— Nici o ființă vie, nu poate trăi fără să se distreze, răspunde Porta. Chiar și pasărea-colibri mai izbucnește în rîs din cînd în cînd.

— L-am văzut o dată zîmbind pe detectiv-inspectorul Nass, strigă Micuțul, și ăsta e un lucru aproape imposibil. Oțetul e șerbet în comparație cu ticălosul ăla acru.

— Jos! urlă Porta, aruncîndu-se ca fulgerul îndărătul mitralierei grele.

Se aude un zgomot de tunet și proiectile-trasoare își mușcă drum prin sălbaticii cactuși. Arunc grenade. Un automat izbucnește dindărătul unui trunchi de cactus. Se aud țipete care taie vacarmul, apoi asupra desișului ars de soare, se lasă o liniște mormîntală. Greierii își văd mai departe de muzica lor nesfîrșită.

Rămînem la pămînt și așteptăm.

Heide sprijină aruncătorul de flăcări de un bolovan și trimite un jet de foc între trunchiurile cactușilor. În aer rămîne o putoare de ulei arzînd. Două torțe vii ies împleticindu-se din pădurea de cactuși și se rostogolesc pe cărare în agonie. Încet-încet se carbonizează.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a fost asta? întreabă Bivolul, uimit.

— Partizani, zîmbește Porta. A strălucit un colț de metal, altfel am fi încasat-o, fiule. Tot mai avem și noi nițel noroc porcesc.

Printre partizanii morți, sînt și trei soldați bulgari.

— Se pare că prietenii noștri din Balcani ne cam lasă baltă, spune Bătrînul, înghiontind cadavrele cu țeava pistolului-mitralieră.

— O să-ți despic foarte curînd beregata aia idioată. Așa o să fac, papagal al Bibliei, nătărău și negru ce ești, urlă Micuțul, care s-a luat la harță cu preotul.

Îl îmbrîncește destul de tare, încît îl face să cadă pe spate, lovindu-se cu capul de un ciot.

— De ce brutalizezi un om fără apărare? îl ocărăște Bătrînul.

— De ce nu? întreabă Micuțul, scuipîndu-l pe preot. Cine m-a-nvățat s-o fac? Te întreb pe tine. Nenorocita asta de armată, nu? Ai văzut vreodată un soldat prăpădit vărsîndu-și năduful pe un nemernic de ofițer? Ai văzut? Spune!

— Asta-i o scuză ieftină, zice Heide, didactic, luîndu-i dintr-o dată apărarea preotului. Ești un individ rău, Wolfgang Creutzfeldt. Mereu brutal, mereu mitocan. Nu corespunzi spiritului noii Germanii.

— Uită-te la capul tuturor relelor, mîrîie Micuțul, dîndu-i un șut părintelui. Crezi că vreau să ajung căpitan în Armata Salvării?

— Ce arată busola, îl întreabă Bătrînul pe Stoiko.

— Patruzeci-șase, cum spus tu, *Feldwebel*. Voi nu vreți înnebuniți, eu spun voi mișcați repede, fugiți!

— Să-i dăm drumul, hotărăște Bătrînul, neliniștit.

Stoiko merge în frunte.

— Pentru Dumnezeu, pune-te cu fundul înspre linia frontului, băiete! strigă Micuțul, care se află imediat în urma lui Stoiko.

Coboară cu toții de-a lungul unui povîrniș. Chiar și cincisutiștii se descurcă mai bine acum cu macetele lor. Povîrnișul e atît de abrupt încît e nevoie să ne înfigem zdravăn călcîiele în pămînt.

Ajungem la o întindere de pietriș și sîntem nevoiți să folosim funia de alpinist a lui Gregor. Bătrînul nu ne dă pace pînă la lăsarea nopții. Numărătoarea ne arată că lipsesc doi inși.

Spumegînd de mînie, Bătrînul cere voluntari care să se întoarcă să-i caute. Nimeni nu face un pas înainte. Departe, în urma noastră, se văd dîre de proiectil, iar între noi și ele se află, desigur, partizanii.

Preotul se ridică și se oferă să meargă singur să-i caute.

— Nu, îi respinge Bătrînul oferta, brusc. Partizanii or să te înhațe înainte de a apuca să iei distanță și nu cred că mai e nevoie să-ți spun ce le fac ei preoților.

— Domnul mă va ajuta. Nu mă tem, răspunde părintele încetișor.

— Domnul, Domnul, Domnul, șuieră Micuțul. Mai bine te-ai încrede în tipa asta de-aici. Își mîngîie arma. Partizanilor nu le place deloc. Un 42 în mînă e mai bun decît Dumnezeu în cerul lui.

— Să mă duc să-i caut? întreabă părintele, ignorîndu-l pe Micuțul.

— Am spus nu, decide Bătrînul. Nu vreau să răspund de faptul că vei fi căsăpit. Arată spre *Unteroffizier* Krüger de la RD-iști. Ia doi cincisutiști cu tine. Fă o cercetare. Întoarce-te în două ceasuri cu sau fără ei.

— Ce dracu' ne pasă nouă de ocnașii ăia? strigă Krüger, cu o față temătoare. De ce să ne riscăm noi viețile pentru ei? Poate au dezertat la partizani. Rahații ăștia fără epoleți sînt în stare de orice.

— Gura, îl întrerupe Bătrînul, și mișcă!

Krüger alege doi cincisutiști. Pufnește de furie.

— Luați-o înainte, ordonă el, cu răutate. Ca niște foști ofițeri ce vă aflați, sînteți obișnuiți cu asta. Și acum, aveți grijă băieți! Am un arătător foarte nervos pe trăgaci.

— Dar ce ți-am făcut noi? protestează timid unul dintre ei.

— Încercați numai să faceți ceva, urlă Krüger, turbat.

Mult timp după ce-au dispărut, auzeam vocea lui aspră.

Micuțul a făcut o mică escapadă în desiș și s-a întors cu trei obiele bulgărești și cu un Kalașnikov rusesc.

— Unde ai găsit toate astea? întreabă Bătrînul, mirat.

— Le-am cîștigat la tabinet, rînjește Micuțul, trîntindu-se pe burtă. Se pornește să rîdă, părînd că nu e-n stare să se mai oprească. Are, probabil, senzația că a făcut o glumă din cale-afară de amuzantă.

Se aprinde un foc. Lemnul e complet uscat, așa că nu scoate fum care să ne dea de gol.

Porta vrea să fiarbă niște cafea, dar Bătrînul îi dă permisiunea să folosească prețioasa noastră apă numai după un scandal prelungit. Cafeaua miroase minunat. Stăm jos și tragem cu urechea la sunetul greierilor și la vocea îndepărtată a războiului.

— Cînd ți-e sete, e bine să sugi o piatră, ne spune Legionarul.

— E al naibii de plăcut să șezi aici și să te cerți în noapte, zice Micuțul, visător. Ca și cum ai fi un mucos de cercetaș. Mereu am vrut să mă înscriu în gloata aia.

— O să fie groasă! face Tango, profetic, lustruindu-și arma.

— Va veni pasărea neagră a Morții și ne va lua, șoptește, prevestitor, Gregor, în timp ce o grindină de explozii zguduie munții.

Porta cîntă încetișor o melodie la flaut. Micuțul își scoate și el muzicuța. Tango dansează folosindu-și carabina drept parteneră.

— Te culci cu mine la noapte? șoptește el, tandru, către armă.

Ne atacă un roi de insecte ciudate. Mîinile și brațele ni se umflă violent la fiecare pișcătură. Porta și Micuțul își acoperă capul și ceafa cu căștile lor pentru aruncătorul de flăcări, dar noi, ceilalți, n-avem apărare. În curînd, forțele ne slăbesc și ajungem de nerecunoscut.

Setea devine și mai cumplită.

— *Bon, mes amis*! Atîta timp cît mai sînteți în stare să transpirați, nici unul dintre voi n-o să moară de sete, spune Legionarul, încet. Abia în clipa în care nu mai transpirați sînteți în pericol.

Mai avem apă doar pentru patru zile, chiar și așa, drămuită de Bătrînul în rații foarte mici. Tango e de părere că ne vor trebui pe puțin două săptămîni ca să răzbatem. Ne mișcăm însă foarte încet. Cîțiva încearcă să sugă apa din cactuși, dar se îmbolnăvesc jalnic. Stomacurile li se întorc, pur și simplu, pe dos în explozii de vomă convulsivă.

Krüger se înapoiază fără să fi dat de oamenii lipsă.

— I-ai căutat? vrea să știe Bătrînul, suspicios.

— Am căutat peste tot, *Herr Feldwebel*, răspunde fostul *Leutnant*, supărat.

— Tu, *Unteroffizier* Krüger? întreabă tăios Bătrînul.

— N-am lăsat nici o piatră neîntoarsă. Ar fi trebuit poate să interogăm furnicile dacă nu cumva i-au halit pe indivizi?! strigă Krüger, înroșindu-se.

— Au trecut dincolo, la inamic, spune fostul locotenent de infanterie.

— Ție, tacă-ți fleanca pînă cînd ești întrebat, strigă Bătrînul, violent.

— Ce, a șters-o careva din vînătorii ăia de fuste? întreabă Micuțul, cu un rînjet.

— Dacă te referi la mine, îi răspunde, din umbră, vocea unui cincisutist, eu sînt încă aici!

Dormisem doar cîteva ore, cînd veniră santinelele să ne trezească. O coloană de partizani a trecut prin întuneric, fără să ne observe.

Temători, ne încordăm auzul în noapte. Plesnesc două împușcături nu departe de noi.

— Fiți gata s-o luăm din loc, șoptește Bătrînul, aruncîndu-și echipamentul pe umeri.

Eu închei formația. E atît de întuneric încît nu-mi văd mîna înaintea feței.

Deodată, bag de seamă că sînt singur. Folosesc precaut lanterna de campanie. Numai cactuși și insecte. Ascult cu încordare. Nici un zgomot. Se pare că i-a înghițit pămîntul pe toți. Am impresia că fac o glumă. Sînt destul de trăsniți ca să le treacă prin cap să glumească chiar și într-un moment ca ăsta. Trag din nou cu urechea. Liniște. Nu se aud nici măcar greierii. Fac cîțiva pași șovăitori. S-au ascuns. Numai pentru plăcerea de a mă vedea speriat.

— La naiba, arătați-vă! strig înfundat. Nu-i deloc hazliu!

Nimic nu se mișcă. Oare i-am pierdut?

— Bătrînule! îl chem, încet.

O sudoare de gheață îmi podidește fața. Singur într-o țară de partizani, în mijlocul pădurii ăsteia oribile de cactuși.

— Porta, ieși odată, fir-ai să fii!

Nici un răspuns. Și, totuși? Nu s-a auzit o voce? Mai strig o dată și trag cu urechea. Nimic. Vîntul? Simt din cînd în cînd o ușoară adiere pe obraz. Deodată îmi dau seama îngrozit că sînt singur. Absolut singur. Am pierdut grupa, și ea pe mine. Nici n-am băgat de seamă c-am rămas în urmă. Poate că ceilalți încă nici nu știu c-am dispărut. Or să se-ntoarcă în clipa în care or să-și dea seama. Bătrînul nu-i abandonează pe cei rămași în urmă. S-ar întoarce chiar și pentru Krüger.

Stau nemișcat, trăgînd cu urechea în noapte. Doar respirațiile monotone ale vîntului, freamătul furnicilor și bîzîitul insectelor. Mai rămăsesem eu singur, de-a lungul războiului ăstuia, dar niciodată într-o asemenea situație. Știam întotdeauna unde se află inamicul, precum și direcția propriilor linii. În pădurea asta nenorocită de cactuși, inamicul poate fi oriunde. Un inamic crud. Liniile noastre sînt departe. Nici nu știu pe unde. Poate c-au fost chiar rupte fără să știu și întreaga Armată de Sud se retrage înspre Germania. Trebuie să încerc să dau de grup. În cel mai rău caz, să răzbat de unul singur. Îmi pregătesc automatul și înșfac o grenadă. Ține-ți firea, îmi spun. Nu-i arunca în aer pe ai tăi.

Nu se poate să fi dispărut. Sînt de ani de zile în grupa Bătrînului și, slavă Domnului, prin cîte n-am trecut împreună! Patru ani, zi de zi, pe tot felul de fronturi. Mă rog, am stat cîteodată despărțiți prin spitale de campanie, dar nu pentru multă vreme. Grupa asta e căminul meu. Aici mă simt în siguranță, îți poate fi dor și atunci cînd stai întins comod într-un pat de spital. Dor de grupa de acolo, din prima linie a frontului. Atunci cînd ieși și ești trimis înapoi cu trei dungi roșii în acte—ceea ce înseamnă că vei avea parte doar de sarcini ușoare și de schimbarea îmbrăcăminții în fiecare zi—toate durerile și neliniștile dispar la vederea figurilor binecunoscute. Și din nou o pornești cu grupa ta înspre linia întîi. Pînă și rana din plămîn, care deseori mai-mai că te-a sufocat la spital, nu-ți mai face probleme. Ai ajuns din nou acasă, între ai tăi. Nimic altceva nu mai contează. Prietenii au grijă de tine. Te pun trăgător la mitralieră sau îți dau în grijă stația radio. Cu astea te descurci chiar dacă rana din plămîn nu-i complet vindecată.

N-o să las să se rupă asemenea legături numai pentru că m-am rătăcit într-o pădure blestemată de cactuși. Or să mă caute ei imediat ce vor băga de seamă că am dispărut.

Tango se va întoarce, va vedea că nu-s și va da alarma. Tango era chiar în fața mea.

Ar fi nebunie curată să continui drumul în aceeași direcție. Ne-am putea foarte ușor pierde unii de alții. Mai bine mă odihnesc și aștept ivirea zorilor. Lucrurile arată întotdeauna altfel la lumina soarelui.

Nu mă așezasem de multă vreme cînd, deodată, mă cuprinde panica. Mă ridic și încep să înaintez încet. Tot timpul am impresia că aud voci. Dar nu-i decît vîntul. Instinctul de luptă mă previne. Nu mai sînt singur. Iau poziție, tăcut, lîngă un cactus. Automatul meu e gata să intre în funcțiune. Liniște. Nimic altceva decît liniște. Și o beznă zdrobitoare, care îmi dă senzația că mă înăbuș.

Cît timp am stat acolo nemișcat n-o să știu niciodată. Mă hotărăsc s-o iau din loc. Din întuneric se aude un zăngănit de oțel pe oțel. Îmi sfîșie nervii încordați ca o împușcătură. Mă las tăcut la pămînt și scot o grenadă din cizmă.

— Aoleu, măi closet ambulant! șoptește din beznă vocea minunată a lui Porta.

— N-am făcut-o intenționat, nătărăule! tună vocea de bas a Micuțului, al cărei ecou se răsfrînge prin pădure.

Careva rîde. Trebuie că e Barcelona.

Înlăuntrul meu, urlu de ușurare, dar nodul din gît nu-mi dă voie să scot nici un sunet.

Înaintez cu grijă.

— Stai, că trag! hăulește Porta din întuneric.

— Eu sînt, strig.

Mă aflu din nou acasă. Bătrînul e cu ei.

— Unde naiba ai fost? întreabă Porta, cu un aer de reproș. Data viitoare n-o să ne mai întoarcem după tine.

— Vînai fuste, așa-i? face Micuțul, chicotind. E cam criză de așa ceva pe-aici. Mai degrabă poți regula un mușuroi de furnici. O să te gîdile nițel la instrument.

Le explic ce s-a întîmplat.

— Las’ că-ți trece, zice Porta. Credeam că de data asta am scăpat, în sfîrșit, de tine.

— O să fie cu noi cînd ne-om lua livretele, rînjește Gregor.

Cu puțin timp înainte de răsăritul soarelui, ne așternem din nou la drum. Unul dintre răniți moare. În timp ce-l căram, își dăduse duhul, tăcut. Bătrînul ne cere să-l îngropăm.

— Întinde-l acolo și o să dispară mai repede decît îți închipui, face Micuțul, practic, arătînd spre un mușuroi uriaș de furnici. Chestiile alea roșii pot curăța un elefant cît timp mănînc eu un ou fiert.

Dar Bătrînul e încăpățînat. Vrea să-l îngropăm pe soldatul mort.

Preotul confecționează o cruce din două tulpini de cactus.

Furioși, ne punem pe săpat și rostogolim cadavrul în groapă. Mormîntul nu e destul de mare, așa încît sîntem nevoiți să-l îndoim și să călcăm pe el ca să-l facem să încapă.

Preotul ține o scurtă cuvîntare și recită slujba de înmormîntare deasupra lui. În cele din urmă, nivelăm cu picioarele pămîntul de pe mormînt și Bivolul aruncă pe el o cască. Una turtită și găurită care a făcut războiul chiar de la început.

— *La merde aux yeux*, șuieră Legionarul. Nu fiecare poilu[6] are parte de un tacîm atît de drăguț, cu rugăciuni și cu pămînt deasupra lui.

— Milităria nu prea le are pe astea cu recunoștința zice Porta, acid.

— Nu amesteca Armata în treaba asta, țipă Heide.

— Nu dau doi bani pe Armata ta, răspunde Porta enervat. N-a făcut decît să mă stoarcă din prima zi în care am dat ochii cu ea.

— Armata mea, cum îi spui tu, va avea ea grijă de tine, promite Heide. (Își ridică amenințător mîna.) Nemernici mai mari decît tine au crezut că-și pot bate joc de ea fără urmări.

Un șir întreg de cadavre—soldați din armata bulgară—e întins de-a lungul cărării. Schelete și uniforme zdrențuite. Restul a fost curățat de furnici.

Porta sprijină unul dintre schelete de un cactus, arătînd cu o mînă înspre sud.

— O să-l bage la balamuc de groază pe următorul erou solitar care se va arăta pe-aici, rîde Micuțul, punînd un chiștoc de trabuc între dinții rînjiți.

[6] *(fr.)* POILU: „păros”, termen folosit în jargonul soldățesc pentru recruți. La noi își are echivalentul în „biban”, „tilicar”, „pufarez” *(n. trad.)*

Ne-au mai rămas doar cîțiva stropi de apă. Ne luptăm anevoie cu drumul prin iadul ăsta încins.

Mintea preotului o pornește razna. Se crede episcop și ia cactușii drept enoriași. Își tîrăște picioarele de-a lungul coloanei cîntînd psalmi, cu o voce răgușită și spartă, băgînd spaima în păsările negre, mîncătoare de hoituri.

Bătrînul nu mai suportă. Îl plesnește de cîteva ori, urzicător, peste față.

Preotul se așază și smiorcăie ca un țînc.

— Doamne, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit? plînge el înspre cerul senin.

— Lichidați-l, sugerează Julius Heide, cu răceală. Porcii ăștia negri aduc ghinion. *Führerul* ne-a spus că slujitorii sfinți pe pămînt sînt inutili. Dumnezeu are el grijă de noi și fără ei.

— Și pe-asta a zis-o Adolf? se miră Micuțul. Cîte n-a zis pînă acum ticălosul ăla crăcănat.

Îl cărăm pe preot mai departe cu noi. Ne binecuvîntează și ne garantează viața veșnică.

— Lasă asta, popo, strigă Porta, agitîndu-și automatul deasupra capului. Mai bine ne-ai ajuta să ne păstrăm viața asta pe care-o avem cît mai mult posibil.

— Ce-ai zice de cîteva fulgere din alea de-ale lui Dumnezeu— Doamne-Doamne!—aruncate în căpățîna partizanilor ăstora păcătoși din urma noastră? întreabă Micuțul, practic ca de obicei.

Acum, sugem cu toții pietricele, care zornăie lovindu-se de dinții noștri, în timp ce ne dăm osteneala să scoatem și ultima picătură de salivă din glandele secate. Setea ne duce la limita nebuniei. Bătrînul amenință că-l va împușca pe primul pe care-l vede luînd o înghițitură din bidonul cu apă.

A doua zi la prînz, Porta îl surprinde pe *Feldwebelul* Schmidt bînd pe furiș și-l duce în fața Bătrînului. I se ordonă să care greul aruncător de grenade. Pierde dreptul la următoarele patru rații de apă. Numai o gură pentru fiecare, dar asta prețuiește mult mai mult decît perlele.

Schmidt reușește să fure din nou apă. La început e bătut măr și, dacă n-ar fi intervenit Bătrînul, ar fi fost omorît. Acum aleargă în cerc la soare, în timp ce noi, ceilalți, ne odihnim.

După treizeci de minute, începe să țipe și se trîntește la pămînt. Refuză să se ridice. Legionarul îl pune pe picioare cu lovituri de pat de pușcă și îl obligă din nou să alerge sub soarele arzător. În curînd, Schmidt se trîntește pe coate și pe genunchi. Legionarul îl pocnește între coaste și îi înfundă mutra în pămîntul prăfos.

— O să crape, spune Gregor.

— Nu-i nimic, răspunde Țeastă, indiferent. E vina lui, nu?

Nici unuia dintre noi nu-i e milă de el. Bătrînul îi încredințase provizia de apă și, în calitate de *Feldwebel*, știa ce-l păștea dacă fura apă. Bătrînul n-avea de ales. Dacă-l lăsa pe Schmidt nepedepsit, noi, ceilalți, ne căsăpeam pentru apă înainte de căderea nopții. Nu-i ușor să conduci o formație, și nici nu-i felul Bătrînului de a vedea un om cum moare alergînd. Dar chiar dacă l-ar împușca pe Schmidt, n-am prea băga de seamă. Am văzut prea mulți oameni împușcați. E un lucru de fiecare zi pentru noi. Prima oară cînd am văzut un individ împușcat în ceafă ni s-a făcut rău. Împușcarea în ceafă e, probabil, cel mai ticălos mod de a lichida un om. Se bagă gura țevii pistolului în scobitura cefei și se orientează în sus. Un pocnet, și capul se întoarce aproape de tot pe dos. Creierii curg peste față. Corpul înțepenește și cade ca un buștean. Fața ajunge adesea la spate.

Acum putem privi un om împușcat în ceafă fără nici o remușcare. Poate părea chiar amuzant. Nu pentru că am fi din cale-afară de brutali, ci pentru că războiul ne-a schimbat. Dacă n-ar fi făcut-o, am fi ajuns de mult clienții azilurilor armatei. Mulți au sfîrșit-o acolo.

Schmidt se prăbușește. Aruncătorul de grenade îl pocnește în ceafă. Amîndouă cutiile cu proiectile îi scapă din mîini.

— *Bête*! Sus cu tine! strigă Legionarul, turbat. Îl plesnește pe Schmidt cu baioneta, dar nu se întîmplă nimic.

— Jigodie moale și împuțită, aruncă Tango, disprețuitor.

— Bagă-i un cactus în cur, sugerează Bivolul. Asta ar trebui să-i dea fiori.

Legionarul îl pune din nou pe picioare pe Schmidt.

— Școala Legiunii, rîde el, triumfător.

După cîteva clipe, Schmidt e mort. Cade ca o foaie de hîrtie purtată de un vînticel lin.

Trupul său e lăsat pe un mușuroi de furnici. Îndată e acoperit de uriașe furnici roșii.

Bătrînul dă ordin să continuăm imediat marșul.

În ziua următoare, străbatem o întindere de bolovani și pietriș mărunt. Pe aici nu cresc nici măcar cactuși. Limbile ni se umflă ca niște bucăți de piele uscată. N-a mai rămas decît o gură de apă pentru fiecare. Bidoanele sînt goale.

Doi cincisutiști mor fără cel mai mic zgomot. Nici măcar ultimul spasm convulsiv. A muri de sete e cu totul diferit.

— De ce nu și-au dat duhul nemernicii ăia înainte de a turna pe gît rația lor de apă? se plînge Tango.

— Oh, Doamne, vă mai aduceți aminte cînd am făcut dragoste cu mongolezele alea sub cascadă? țipă Porta.

— Îl împușc pe următorul care mai scoate o vorbă despre apă, strigă Heide, răgușit.

Țeastă descoperă că preotul are un burduf plin cu apă sub sutană.

— Dă-ncoace apa aia, părinte! cere Bătrînul, tăios, punînd mîna pe el.

— E apă sfințită, zîmbește părintele, prostește. Trebuie să ne spălăm picioarele cu ea înainte de a păși în Templu.

Dintr-o țopăitură comică, e sus pe un bolovan. Ține burduful ridicat deasupra capului.

— N-o să spele picioarele nimănui cu apa aia, țipă Bivolul, înnebunit.

Facem cerc în jurul părintelui. Un cerc care se strînge amenințător.

— E apă sfințită, urlă, apă sfințită de la Dimitrovgrad!

— Ne doare-n cur chiar dacă-i pișatul marelui preot din Ierusalim, urlă Micuțul. Dă-o-ncoace, maniacule!

— Ne aduce ghinion, strigă, furios, Barcelona. Pe cînd eram în Brigada Alpină, trebuia să cărăm cu noi un ticălos ca el. Ne-au căzut în cap arbori de mahon. Transportorul de trupe s-a făcut zob. Am nimerit în mijlocul unui cîmp de mine care ne-a rupt în bucăți. La Drutus a trecut o avalanșă peste noi. O lună de zile am dus-o tot așa. Un dezertor rus—un comisar—ne-a convins, în cele din urmă, că totul nu era decît

din vina nenorocitului de preot. Dar știți cum sînt ăștia din Alpină— misionari pînă la ultimul. Cînta psalmi deasupra sărmanilor morți, dar nimeni nu voia să-i vină de hac. Tot rusul ne-a scutit de treaba asta. Fusese educat în așa fel încît să nu aibă scrupule în legătură cu lichidarea unui preot. S-a strecurat în spatele lui pe cînd se pregătea să halească niște budincă georgiană. Pac! Și creierii preotului s-au amestecat cu budinca. Prieteni, încă în aceeași seară, norocul nostru revenise! Totul a mers ca-ntr-un vis pînă cînd am ajuns la Elbrus, unde ne aștepta un alt popă. S-a dus iarăși norocul nostru. La opt zile după asta, întreaga brigadă era în Walhalla.

Iute ca o pisică, Bătrînul ajunge lîngă preot, îi smulge burduful din mîini și-l aruncă lui Porta.

— Răspunzi de ce-i înăuntru!

— Prea bine. Porta face o reverență adîncă. Ai chiar atîta încredere în mine? Nici măcar taică-meu n-ar avea. Cel puțin din clipa în care m-a prins că băusem din sticla sa personală de șliboviță.

Mărșăluim în sus pe o pantă abruptă și dăm din nou de cactuși. Trupul Micuțului se ridică în fața mea precum o casă. Vorbăria sa neîntreruptă mai-mai că face curent în jur. Cînd se oprește, mă ciocnesc de el. Cară mitraliera grea de companie, cu afet cu tot, legată de spinare. Pare inepuizabil. Trei pași de-ai mei fac cît unul de-al lui. Are o statură ieșită din comun. Mușchii imenși îi umflă uniforma, prea strîmtă pentru el. Puterea lui e anormală. Se opintește cu umărul într-un perete și acesta se prăbușește. E un fleac pentru el să spargă cărămizi dintr-o singură lovitură cu muchia palmei.

Porta crede că străbunicul Micuțului a fost o gorilă care a scăpat din grădina zoologică de la Hagenbeck și a violat-o pe străbunică-sa, care tocmai săpa prin împrejurimi. Micuțul e foarte mîndru de această anecdotă.

Mă încurc într-o încrengătură de ghimpi. Mă aplec să mă eliberez și o creangă mă plesnește peste față, sfîșiindu-mi-o. Sîngele curge gîrlă. Mă împiedic, și ghimpii lungi îmi trec prin uniformă, înfigîndu-se în carne ca niște baionete.

Porta mă ajută să mă descurc. Formația ia o pauză, în vreme ce sanitarul îmi extrage ghimpii veninoși și curăță rănile. Pe după-amiază

sînt umflat și am temperatură foarte mare, dar, din fericire, sanitarul are niște ser la el. Înfige acul seringii în mine direct prin uniformă și prin bluza de camuflaj. Am senzația că tot serul mi se duce într-un plămîn și, furios, dau să-l pocnesc cu automatul. Acul se frînge, în timp ce el se aruncă într-o parte.

— Maimuțoi blestemat, țipă, scoțîndu-și arma P-38. Te-nvăț eu minte să mai pui labele tale jegoase pe Corpul Medical!

Pistolul său trosnește de două ori înainte ca ceilalți să sară la el să i-l smulgă. Îi trebuie mult timp să se potolească, dar nici măcar atunci nu vrea să mă mai atingă.

Un cincisutist cu ceva pregătire medicală îmi scoate acul rupt din spinare.

— Să mori de sete e cel mai rău, spune Legionarul, privind peste deșertul pietros, unde aerul dogorește.

Ajungem, la un perete impenetrabil de lăstăriș. Macetele nici nu-l pot ciupi.

— Înapoi, ordonă Bătrînul, strîngînd din dinți.

Teama și disperarea pun, încet-încet, stăpînire pe noi. Totul pare fără speranță.

Auzim rafale violente care par să vină de dincolo de dealuri. O mitralieră Maxim răpăie furioasă și o MG-42 îi răspunde. Cărarea ne conduce înapoi în desiș.

Porta recunoaște un locșor prin care am trecut mai devreme. Ne oprim epuizați și ne trîntim la pămînt.

Bătrînul studiază atent harta și încruntă din sprîncene, ciocănindu-și capacul pipei. Stoiko cîntă pe înfundate un cîntec popular.

— Unde dracu' ne duci? strigă Bătrînul, lovind furios cu pumnul în hartă.

— De ce nervos, *Herr Feldwebel*? întreabă Stoiko, mirat. Voi nebunește mers busolă 46. Ac aleargă jur-împrejur tot timpul. Dar om din Gardă bulgar ascultă numai ordin. Numai soldat tîmpit gîndește singur.

Bătrînul îi smulge busola și harta.

— Busola e în regulă! strigă el, roșu la față.

Dar cînd Stoiko se apropie de busolă, acul acesteia se învîrte nebunește.

Bătrînul îl fixează pe Stoiko cu privirea.

— Ce-ai în buzunare, bulgar criminal ce ești? urlă Porta.

— Numai lucruri eu folosește la fermă cînd război gata.

Bătrînul îl caută prin buzunare și scoate la iveală o frumusețe de dinam.

Magnetul a dereglat, firește, acul busolei.

Bătrînul răcnește ca un apucat și azvîrle magnetul departe, în desiș.

— *Feldwebel* avut grijă, îl previne Stoiko. Nu face gălăgie. Diavol vine, cactus rău. Taie cu cuțitul maceta ascuțit! La duhul din cactus nu pasă tu neamț, tu rus. Taie beregata înainte zice tu *Heil Hitler*, sau ei *Front Roșu*. Duhul nu place om nebun face gălăgie. Tu avut grijă. Pleacă soare, venit diavol rău din cactus!

— Fac ceva pe diavolul tău ăla rău, urlă Bătrînul scos din minți.

Stoiko își face trei cruci și sare în cerc cu niște mișcări ciudate. Se pare că asta îl protejează de diavolul cactușilor.

— Nu-mi place treaba asta, îmi șoptește Micuțul, făcîndu-și cruce, la rîndul său. Are un mare respect pentru tot ceea ce este supranatural.

— De ce dracu' n-ai luat-o pe drumul pe care-l știai? țipă, turbat, Bătrînul.

Stoiko dă din cap disperat și-și desface brațele. Soarele face să-i strălucească epoleții lați ai Gărzii Regale.

— *Feldwebel* ordonat mergem busolă 46. Stoiko crezut nebun, dar Garda Regală bulgară nu gîndește singur, așa mie nu păsat tu nebun. Ordin e ordin. Tu ordonat busolă 46. Eu văzut ac nebun și el, dar nu eu conducător. Tu conducător. Tu nu spus „mergi scurtătură acasă". Tu zis așa, noi de mult acasă acum.

— Isuse! geme Bătrînul. De ce a trebuit să-mi ieși în cale?

— E băiat în regulă, zice Micuțul, rîzînd înfundat. Încă vreo cîțiva din ăștia ca el și n-o să mai scoți la capăt războiul haotic pe care-l vor provoca nici cu toate armele lumii.

Bătrînul dă de cîteva ori din cap, pe urmă se așază și-l trage pe Stoiko după el.

— Ascultă, Stoiko. Las-o încolo de militărie. Din clipa asta nu mai ești soldat.

— *Feldwebel*! Stoiko se ridică și începe să-și scuture praful de pe

uniformă. Stoiko merge acuma fermă. Face treabă rămas nefăcut de cînd început război rău. Tu scrie scrisoare cînd ajuns acasă Germania.

Trece pe la fiecare dintre noi să-și ia rămas-bun. Bătrînului îi trebuie cîteva minute să-și revină. Pe urmă, explodează cu intensitatea unui baraj de artilerie.

— Îți dau eu ție fermă, om nebun, nebun ce ești. N-o să-ți mulgi vacile alea păcătoase încă multe sute de ani de-acum încolo. Șezi, netrebnicule, șezi! Bătrînul trîntește patul armei de pămînt, în spatele lui. Ascultă-mă și ține-ți gura închisă pînă cînd termin. Dacă nu pricepi ceva, îmi spui. M-ai înțeles?

— *Feldwebel*, nu pricepe!

— Ce? Ce nu pricepi?

Bătrînul rămîne cu gura căscată.

— Nu pricep ce vrea tu să pricep, zice Stoiko, cu un zîmbet amabil.

Bătrînul își aruncă boneta în praf, lovește violent o cutie cu muniție, pe urmă își pironește lung privirea pe fața lui Stoiko. O față calmă de țăran.

— Ești din nou soldat. Îți ordon să gîndești! Așa! Dacă ceva nu-i în regulă, spune-mi!

— *Feldwebel*! Război nu în regulă. Tot război. Nu înțeleg război!

— Doamne Dumnezeule din cer! strigă Bătrînul exasperat. Știu asta! Dar sîntem în război. Și trebuie să-l facem. Lasă asta. sîntem în mijlocul unei grămezi de cactuși. Asta contează acum. Nu te mai gîndi la nimic altceva. Poți să faci asta? Ești propriul tău conducător. Tu singur. Eu și toată formația te urmăm. Tu ești șeful. M-ai înțeles?

— Tu mi-ai dat stele, eu dau ordin. Gardă bulgară nu îndrăznește dat ordin fără stele.

Bătrînul își smulge, fără să șovăie, stelele de pe epoleți și-l numește pe Stoiko temporar *Feldwebel* (fără soldă).

Formația îi dă onorul.

— Acum înțeleg. Noi doi *Feldwebel*. Rîde fericit. Făceai așa prima oară, noi acum acasă, beam apă rece bună. Așteptați. Găsesc drum în cactus.

Cîteva ore mai tîrziu, cînd aproape că ne luasem gîndul de la el, îl vedem că apare din desiș murdar și zgîriat, dar cu o expresie de mulțumire pe chipul tăbăcit de țăran.

— Eu găsit cărare, striga el, fericit. Cărare grea, cărare bună. Nu întîlnim demonul din cactus. Demon nu place cactus albastru. Nu atinge cactus albastru. Omoară scorpion. Atunci cărare ușoară.

— Luați-vă armele! Mișcarea! ordonă Bătrînul, care a și pornit pe urmele lui Stoiko.

În depărtare, se face auzită o întreagă gamă a zgomotelor de război.

— Parcă-ar sări în aer întreg bordelul, face Porta, gînditor, trăgînd atent cu urechea la bubuitul tunurilor.

— Hai mai repede, cum a zis și puștoaica pe cale de a fi violată pentru a patra oară, rînjește Micuțul.

— Aoleu, băieți, vă dați seama ce-ar fi să ne întîlnim acuma cu vreun transport de care să ne agățăm? spune visător Bivolul.

— Transport? Aici? zice Porta. Niște cai ne-ar prinde bine. Dacă mor de sete, le poți bea măcar sîngele.

— Imediat ce ajungem înapoi la regiment o să mă îmbolnăvesc. Ia gîndiți-vă că o parte a tratamentului ar fi să bei un butoi întreg de apă ca gheața, oftează Gregor, lingîndu-și buzele crăpate.

— Eu o să le consult mai întîi pe artistele trotuarului în privința stării în care se află omulețul ăla mic de jos, strigă Porta obscen. Mă gîndesc să nu se fi ales nefericitul cu vreo indispoziție permanentă din cauza lipsei de apă.

Traversăm un șir nesfîrșit de dealuri și, în cele din urmă, ajungem la unul care arată altfel decît celelalte. E mai abrupt, mai înalt, iar sus e neted. Stăm și ne holbăm cîteva minute. Are în el ceva amenințător, ceea ce ne pune pe gînduri.

Stoiko găsește un drumeag care pare acceptabil. Gîfîind și icnind, începem să ne cățărăm. Odată ajunși în vîrf, ni se deschide în fața ochilor o panoramă fantastică. Ne aruncăm la pămînt pentru un scurt răgaz. Stăteam întinși, moțăind numai de vreun sfert de oră, cînd, deodată, preotul începe să urle. Punem mîna pe arme, primul gînd ducîndu-ne la partizani. În culmea isteriei, acesta ne arată deșertul bolovănos, care se întinde înaintea noastră, tremurînd în soarele fierbinte.

— Apă, țipă. Priviți! Priviți! Un lac! Un lac cu lebede!

Bătrînul se ridică și-și scoate binoclul. Nu există nici un lac. Doar stînci și pietriș. Pietriș sclipitor și încins.

Preotul aleargă împleticindu-se, ținîndu-și bastonul lung în față. Se împiedică și se rostogolește pe panta abruptă. În prima clipă am crezut că și-a frînt gîtul, dar apoi e din nou în picioare și fuge mai departe, țopăind printre bolovani. Se aruncă la pămînt și se rostogolește încoace și încolo, ridicînd nori de praf în jur.

— Apă, apă! Doamne, Tu nu m-ai uitat!

Dar nu în apă se tăvălește el, ci în praf, în praf uscat și roșu.

— Sus! poruncește aspru Bătrînul, și o ia din loc.

E nevoie să ne folosim paturile puștilor ca să-i punem în mișcare pe unii dintre ei. Un rănit a murit, dar n-avem putere să-l îngropăm. Îi înfigem carabina în pămînt și îi atîrnăm casca de ea. Bătrînul își vîră în buzunar plăcuța lui de identitate. Astfel, părinții acestuia vor afla și vor fi scutiți de chinul de a spera la nesfîrșit că, odată și-odată, se va întoarce acasă.

Legionarul începe să cînte. Porta își scoate flautul din carîmbul cizmei. Micuțul își apucă și el muzicuța. Cu voci răgușite, începem să cîntăm cu toții. Sună ca o petrecere de maniaci ambulantă.

Es waren zwei Legionäre,
Michael und Robert,
Sie hatten das Fort verlassen
Und suchten den Weg zum Meer.
Sie wollten nie wieder Patrouille gehen
Und nie wieder im Leben auf Posten stehen
Es waren zwei Legionäre,
Michael und Rvbert,
Adieu, mon général,
Adieu Herr Leutnant...[7]

Cu priviri posomorîte, îl urmărim pe preot care face mișcări de înot, întins pe burtă, în praf. Nici unul nu are putere să-l ajute. Întreaga atenție ne e îndreptată spre noi înșine.

[7] *(germ.)* Au fost doi Legionari/Michael și Robert,/Părăsiseră fortul/Și căutau drumul înspre mare./Nu mai voiau să meargă niciodată în patrulă/Și niciodată să mai stea planton./Au fost doi Legionari/Michael și Robert/Adio, domnule general/Adio, domnule locotenent... *(n. trad.)*

— Apă! strigă acesta. Rîde dement, aruncîndu-și praf roșu în cap, ca și cum s-ar împroșca cu apă.

— Să-i crăpăm țeasta, sugerează Heide, răgușit, ridicînd mitraliera ca pe-o măciucă.

— Lasă-l în pace, tună Bătrînul, ștergîndu-și fața arsă de soare cu voalul care-i atîrnă de pe casca sa tropicală.

Soarele e necruțător. Ai impresia că-ți fierbe și măduva din oase. Doi cincisutiști încep să se păruiască. Înainte de a apuca să-i despărțim, unul îi spintecase celuilalt stomacul cu baioneta. Măruntaiele i se revarsă afară și muștele albastre-verzui roiesc în jurul unui ospăț.

Sanitarul îl scapă din chinuri pe omul rănit mortal.

Nu e permis, firește, să-i administrezi cuiva lovitura de grație. Însă aici e necesar. Bătrînul nu prea știe ce să-i facă ucigașului. E un fost *Stabsfeldwebel*. Convenim asupra unui verdict de nebunie trecătoare și uităm întîmplarea.

Preotul a dispărut. Băgăm de seamă numai atunci cînd Bătrînul întreabă de el. Doi inși sînt trimiși înapoi să-l aducă. E nevoie de amenințări cu procedura de urgență și de automatul Bătrînului ca să-i determinăm să plece.

Tîrziu, în noapte, se întorc. Trîntesc furioși leșul preotului la picioarele Bătrînului.

— E, în sfîrșit, în siguranță, în sînul lui Avraam! mormăie Tango, dansînd în nisip.

— Vai, sărmanul om! Ce păcat că a trebuit să moară tocmai în mijlocul încercării la care l-a supus Dumnezeu, oftează Porta, simulînd părerea de rău.

Formația e din nou pe drum, cu Stoiko și Bătrînul în frunte. Spinarea lată, gri-verzuie a Micuțului e tot în fața mea. Nu văd nimic dincolo de el. Umerii i se leagănă în mers, precum cocoașele unei cămile. Spinarea i se încovoaie sub greutatea mitralierei grele. Mai de mult, singura armă pe care un soldat trebuia s-o care era o pușcă, dar uită-te la noi, soldații actualului război mondial. Puști-mitraliere, afeturi, tambururi de rezervă, tambururi duble, pistol, pistol automat, stație radio, muniție o grămadă, echipament de semnalizare, și apoi efectele personale. Singura pe care am aruncat-o e masca de gaze. Nu

fiindcă ar fi fost din cale-afară de grea, dar cutia ei e bună să-ți ții în ea tot felul de mărunțișuri: țigări, chibrituri și alte chestii din astea. Dacă se vor porni să folosească gaze pe neașteptate, războiul se va sfîrși brusc. Foarte puțini soldați și-au mai păstrat masca. Jumătate din Europa e presărată cu măști de gaze nedorite.

Deșertul pietros pare fără margini. Bolovani în stînga, bolovani în dreapta. Cît vedem cu ochii în fața noastră, o mare nesfîrșită de pietriș roșu ca tăciunii iadului. Soarele prăjește pietrele, care degajă o dogoare aidoma respirației dintr-o gură de furnal. Noaptea e un frig cumplit, de ne clănțăne dinții. Pe-aici nu zboară păsări. Le întîlnim la tot pasul hoiturile uscate de soare, cu aripile desfăcute.

— Oare ce le omoară? întreabă Porta, împingînd cu țeava automatului hoitul unei păsări negre.

— Ciuma. Ciuma păsărilor, spune Heide care, ca de obicei, e surprinzător de bine informat. Țineți-vă departe de ele. O poate lua și omul.

Precipitat, Porta își freacă țeava automatului în praful roșu.

— Ciumă? Doamne, ăsta-i un lucru scîrbos, face Micuțul răgușit, privind împrejur la puzderia de păsări moarte. Război și mizerie. Astea-s treburile în care se curăță majoritatea speței umane.

— Poți trece și prin ciumă și prin război dacă te obișnuiești să trăiești în rahat, rîde Porta, obosit, făcîndu-și vînt cu jobenul său galben.

Cădem într-un somn frate cu moartea. Un cincisutist se omoară cu o grenadă de mînă. E o priveliște îngrozitoare. Măruntaie împroșcate peste tot. Acest lucru ne dă pentru un timp subiect de vorbă.

Micuțul e convins c-o să găsim apă. Se jură c-o poate adulmeca și freacă aerul între degetul gros și arătător.

— E umezeală în aer, declară el, plin de sine.

Mai-mai să ne luăm la bătaie din cauza acestei afirmații.

Porta găsește o mînă de melci galben-maronii, pe jumătate morți. Au un gust acceptabil. Trebuie doar să-i înghiți repede. Întreaga formație se tîrăște în patru labe căutînd melci, pînă cînd Micuțul strică treaba, întrebîndu-l pe Heide dacă melcii sînt purtători de ciumă păsărească.

Vomităm cu toții. Numai Porta, indiferent, adună melcii de la cei care nu-i mai pot mînca. După ce-i aruncă în aer, îi prinde în gură și-i înghite ca o barză care înghite broaște. Îi poți vedea alunecînd de-a lungul gîtlejului său lung și subțire.

Eu nu pot înghiți decît cinci. Al șaselea începe să mi se plimbe prin gură și sînt nevoit să-l scuip.

Ciudat, melcii par să ne mai potolească setea. Ne simțim ceva mai bine și ne continuăm drumul.

Stoiko ne conduce printr-o trecătoare dintre creste. Pereții de granit se înalță deasupra noastră de ambele părți. Cerul senin, cu soarele său dogorîtor, nu mai e decît o fîșie îngustă, departe, deasupra capetelor noastre.

— Doamne, mărșăluim într-un mormînt, geme Gregor, sfîrșit.

E în pragul deznădejdii. N-ajută nici conversația pe care o începe Porta despre mașinile Ferrari.

— Și cum zici că arată Mercedesul cu înaltă compresie pentru curse? îl întreb. Aveai și tu cu generalul tău așa ceva în care să vă plimbați?

Gregor se uita la mine cu o privire stinsă. Și-a pierdut tot interesul pentru mașinile de curse. Nu reușim să-l înviorăm nici măcar atunci cînd îi cerem să ne descrie cutia de viteze din porțelan Meissen a generalului său, asta fiind de obicei cheița magică.

În cursul zilei, ieșim din trecătoare și ne trezim din nou în fața întinderii bolovănoase. sîntem bucuroși că am scăpat de întunecimea apăsătoare.

Heide le-a văzut primul. Schelete. Sute de schelete. Oase care strălucesc, albe, în verdele cactușilor. Sînt și oase de măgar. De jur-împrejur zace echipament împrăștiat. Unele dintre schelete mai poartă căști de oțel. Majoritatea sînt bulgari, dar zărim și cîțiva bersaglieri italieni. Îi recunoaștem după căștile împodobite cu pene.

— Sfîntă Maria, ce-a fost pe-aici? întreabă Barcelona, neliniștit.

— Numai Dumnezeu știe, răspunde Bătrînul. Partizani, probabil, și se poate să nici nu fie prea mult de-atunci. Pe-aici, soarele, vîntul și seceta fac urgent dintr-un cadavru un schelet.

— Și furnicile, adaugă Porta.

Regimul nostru devine ciudat și variat. Legionarul găsește cîțiva gîndaci învîrtindu-se în jurul scheletelor. Sînt mari și grași și au un gust minunat.

— În deșert, obișnuiam să-i halim, explică el, rupînd unul.

După-amiază, tîrziu, ne tîrîm într-un sat unde, de asemenea, peste tot sînt schelete, dar aici s-a dat o luptă.

În piață, spînzură un șir întreg de schelete. Îmbrăcămintea le ține întregi.

Porta și Micuțul dispar între ruine. Nu putem să ne credem ochilor cînd îi vedem apărînd cu un burduf plin cu apă.

Bătrînul e nevoit să ne țină la distanță cu automatul. sîntem ca animalele sălbatice și nu ne liniștim decît atunci cînd e nevoit să împuște un fost locotenent care refuză să-i asculte ordinele.

Corpul însîngerat ne încremenește. A înnebunit Bătrînul? De obicei e în stare să mențină disciplina și fără să folosească arma. Își învîrtește automatul în semicerc.

— În formație, nenorociților! Mai vrea careva un bilet în rai?

Îmbrîncindu-ne și mîrîind ca niște cîini turbați, intrăm în rînd.

Porta îi întinde burduful Bătrînului. Ne umplem bidoanele pe rînd și burduful se golește.

În ciuda avertismentelor Bătrînului, ne bem pe loc întreaga rație. Apa are un gust oribil, dar nu ne pasă. Ne mai astîmpără setea o vreme.

Porta e atît de fericit încît își scoate flautul din carîmbul cizmei și cîntă.

În umbra spînzurătorilor în care atîrnă mulțimea de schelete, care zornăie și se leagănă, cîntăm cu toții, laolaltă:

Germanie, nobilă casă,
Atîrnă stindardele însîngerate.
Lasă-le să fluture și să se întindă,
Dumnezeu e cu noi pe soare și furtună.

Ni se face foarte rău din cauza apei. Oamenii se cufuresc peste tot, cu pantalonii în vine.

— Dizenterie, comentează doctorul.

Șase inși au murit deja. Noi, ceilalți, zăcem întinși cîteva zile, în vreme ce temperatura ne răvășește trupurile. Doctorul ne dă ce are la dispoziție. Încet-încet, ne revenim.

Porta a găsit din nou apă. De data asta, doctorul insistă s-o fierbem. Nu e prea multă, dar ne e de folos.

— Ați văzut? Ce v-am zis eu? N-am găsit apă? rînjește Micuțul, triumfător.

Primul care i-a văzut pe cei doi a fost Bivolul. Aproape că ne-am lovit nas în nas. Lucru ciudat, dar n-au băgat de seamă prezența noastră.

Îi urmărim tăcuți. Se mișcă sprinteni, părînd să aibă o treabă importantă.

Mărșăluim toată noaptea. Luna își trimite lumina palidă asupra pustiului bolovănos. Undeva urlă un cîine. Unde sînt cîini trebuie să fie și apă, și, în general, oameni.

Casa e de fapt o cocioabă aruncată pe-o creastă, gata să se prăvale, în orice clipă, în hăul de dedesubt. Cei doi indivizi grăbiți dispar în spatele ei.

Porta și cu mine ne strecurăm în urma lor. Grupa se desfășoară. Mitraliera grea e instalată îndărătul unei stînci. În noaptea care freamătă de încordare, nu se aude nici un zgomot. Cei doi parcă au fost înghițiți de creste. Luăm poziție în spatele unui balot de paie, care ar trebui să ne protejeze de gloanțe.

Se aud parcă niște bătăi într-o ușă, și noaptea e sfîșiată de o voce aspră.

— Delco! Olia! Aveți musafiri! Ieșiți afară și întîmpinați-ne!

Nici o replică. Doar fluieratul înăbușit al vîntului nocturn și un zgomot de lemn crăpat sub lovitura unui pat de armă.

— Afară, porcilor! Nu vă puteți ascunde de judecata noastră.

— Judecata nocturnă, șoptește Porta, chicotind.

Cei doi năvălesc în cocioabă. Cizme țintuite răsună crunt. Pasul călăilor.

— Delco și Olia! Ieșiți și apărați-vă, trădători nenorociți! Prietenii voștri germani nu mai sînt aici să vă apere.

— Se mai înșală omul! șoptește Porta, mîngîindu-și tandru automatul. Moartea vine cel mai adesea ca urmare a unei erori!

Îndărătul geamurilor înguste pîlpîie ceva ca o lumină, aruncînd umbre prelungi. Îl putem vedea limpede pe cel care o ține.

— Ce țintă perfectă, spune Porta, ridicînd automatul! Crezi că nimeresc punctul negru?

— Arde-i, șoptesc, cu respirația tăiată.

— *Niet*, rînjește Porta. Stai să aflăm ce au de gînd candidații ăștia la călătoria verticală înainte de-a le vărsa creierii. Nu-s decît niște momîi, nimic altceva.

O lumînare lungă și subțire începe să ardă obosită. Într-un colț, pe un pat scund, stau oameni lipiți de perete. O femeie tînără, un bărbat și un copil de vreo cinci ani.

— Iată-i pe Olia și pe Delco, șoptește Porta. Trădători, dar depinde, bineînțeles, din care parte privești lucrurile. Cunosc o grămadă de trădători cumsecade care sînt de departe mai cinstiți decît naționaliștii ăștia de ultimă oră. Își pune o țigară în gură.

— Doar n-o s-o aprinzi acum, fac eu, îngrozit.

Porta mă privește disprețuitor, scoate o scînteie din tăișul unei lame de ras, suflă într-o cîrpă arsă și-și aprinde țigara de la jar. „Bricheta" rusească e făcută pentru fumatul în război pe timp de noapte. Primitivă ca și poporul care a inventat-o, dar fără vreo flacără care să te dea de gol.

Suflă fumul, ținînd țigara în căușul palmei, ca să nu poată fi văzută bobița de jar.

— O distracție cere și-un fum, șoptește el.

Omul din interior rîde mulțumit.

— De ce n-ați deschis ușa? De ce-a fost nevoie s-o spargem? Vino-ncoa, Liuco! Toată familia-i adunată, dar, la vederea noastră, le-a pierit graiul de bucurie. Rîde zgomotos și prelung.

Liuco, tovarășul său, care stătea în cadrul unei uși înguste din capătul colibei, intră cu pași apăsați. Un țigaret îi joacă între dinți. Rîde parcă ar cîrîi, ciudat și sec. Doar călăii mai rîd așa cînd povestesc despre cîte-o execuție deosebită.

— Aveți ceva șnaps? întreabă, deschizînd ușile dulapurilor și aruncînd pe podea oale și crătiți. Ustensilele sărăcăcioase de bucătărie se fac țăndări pe podeaua de piatră.

— Ce... ce vreți? bîiguie bătrînul de pe pat, cu o voce tremurătoare. Întreaga încăpere miroase a groază.

— Să stăm nițel de vorbă cu tine, dragă Delco. Să vorbim în nemțește sau poate preferi limba noastră? Hai să vorbim nemțește. Precis ți-ai uitat limba maternă după atîția ani petrecuți cu prietenii tăi germani!

— N-am nimic de-a face cu nemții, se apără Delco. Dacă aș fi avut, crezi că aș mai fi locuit aici?

— Delco dragă, ce prostie! Știm totul despre tine. Te-ai lovit cumva la cap de ți-ai afectat memoria în halul ăsta? Nu-ți mai aduci aminte de Peter, de Pone, de Ilieco? De frate-miu?

— Nu știu despre ce vorbești. Știu ce i s-a întîmplat fratelui tău, dar n-am nici un amestec.

— Pierderea memoriei! Un caz elocvent, face omul cu țigaretul și cu rîsetul acela uscat.

A dibuit o sticlă de șlibovață și o golește pe jumătate înainte de a o pasa tovarășului său.

— Se pare că e contagioasă. Nimeni nu-și mai amintește nimic. Boala se pare că-i foarte răspîndită în vreme de război. Dar tu, Olia, te-ai contaminat și tu de amnezie?

Femeia nu-i răspunde. Din ochii ei larg-deschiși răzbate groaza. Îl ține pe băiat strîns lipit de ea.

— Aerul uscat de prin partea locului face gîndurile atît de ușoare, încît, pînă la urmă, zboară și se duc, rîde omul cu țigaretul, după care sloboade o rîgîitură sonoră.

— De ce dați buzna aici la miezul nopții și spargeți ușa? De ce nu veniți ziua, ca niște oameni cinstiți?

— Delco, Delco, ți-am simțit lipsa atît de tare încît, pur și simplu, n-am mai avut stare cînd am aflat unde ești. Prietenii tăi, nemții, au fost destul de amabili și ne-au ajutat. Știi că și noi facem nițică treabă pentru ei. Sau poate nu știi? Sînt foarte mulțumiți de tine și de Olia. SD-*Obersturmführer* Schandt ne-a cerut în mod special să vă vizităm și să avem grijă de voi. Și iată-ne, am venit. Aruncă o privire prin camera sărăcăcioasă. Locuința voastră de la Sofia era mult mai drăguță.

Omul cu țigaretul rîde sinistru și atonal, parcă ar scîrțîi o spînzurătoare în bătaia vîntului.

Tovarășul său cîntă încet:

Wenn was nicht klappt, dann sag ich unverhohlen,
Wie man so sagt: „Die Heimat hat's befohlen"

Es ist so schön gar keine Schuld zu kennen
und sich nur einfach ein Soldat zu nennen.[8]

Se urcă gălăgioși pe masă și dau din picioare. Cizmele lor de călărie, lustruite, sclipesc în lumina candelei. Au ceva amenințător în ele. Ăștia doi sînt niște soldați și totuși lasă impresia că ar fi pe jumătate civili.

— Nu vă plictisiți aici, în munți? întreabă răutăcios omul cu țigaretul. Numai între scorpioni, șerpi și ciupitori din alea mici și roșii care să vă țină tovărășie?

Cu degete tremurînde, tînăra femeie își încheie rochia de noapte pînă la gît. Băiețelul se lipește mai strîns de maică-sa. Nu pricepe limba germană, dar simte încordarea din aer.

Omul cu țigaretul ia o chitară din perete, se urcă din nou pe masă și începe să zdrăngăne.

— Țineți și seri muzicale pe-aici? Scoate de pe corzi cîteva acorduri aspre și disonante.

Mica familie se înghesuie mai tare în perete, ca și cum ar spera că acesta-i va înghiți. Fețele le sînt doar niște pete palide. Greierii cîntă asurzitor, înecînd aproape sunetele turbate ale chitarei.

Mă uit la Porta, nesigur, și ridic automatul.

— Încă nu, șoptește, dînd din cap. Încă nu-i treaba noastră. Asta-i o chestie între greci și bulgari. Dacă se întîmplă ceva ilegal, atunci intervenim. O să ne ocupăm de situație în locul poliției, care nu-i cu noi în momentul de față.

Zîmbesc obosit și-mi doresc să fiu oriunde, numai aici nu.

În interiorul colibei, vînătorii triumfă. Prada lor e încolțită. Băiatul își lipește capul ciufulit de pieptul tatălui.

— De ce-ați trecut de partea diavolilor ălora bruni? întreabă șeful.

— Pentru că au crezut că e în folosul lor, e limpede, zice omul cu țigaretul rîzînd. Își apucă încet carabina de pe umăr, o dezasigură cu zgomot și scoate din buzunar o șină cu gloanțe. Le expune la lumină. Cele șase gloanțe strălucesc ca aurul. Drăguțe, așa-i? șoptește el. Gloanțe

[8] *(germ.)* Dacă ceva nu-i în regulă, atunci spun fără tăgadă,/Așa cum se spune: „Patria a dat poruncă."/E atît de bine să nu porți nici o vină/Și să te numești pur și simplu Soldat. *(n. trad.)*

nemțești! Scoate unul de pe șină și-l cercetează atent. Sînt nou-nouțe. Făcute la Bamberg, în 1943, și cred că au numele voastre pe ele.

Olia plînge încet.

— V-am căutat multă vreme, zice șeful, cu răceală. Nu v-am dat de urmă decît după ce-am întrebat de voi pe la prietenii voștri nemți. Și-acu' am venit!

— Și nu păreți din cale-afară de fericiți că ne vedeți. Omul cu țigaretul rîde. Ați fost condamnați la moarte! V-ați trădat poporul și noi am venit să executăm sentința.

— N-am trădat pe nimeni, strigă Delco, sălbatic, luîndu-și nevasta sub braț. Țara noastră e aliată Germaniei. Armata noastră se bate în Soviete. Eu sînt polițist bulgar.

— Delco, pricepi atît de puțin. Ai fost polițist, sărmană unealtă a regaliștilor ce ești. Poporul bulgar nu vrea să lupte pentru rege și vasalii săi fasciști, împotriva marii noastre surori, Uniunea Sovietică.

— Regele a poruncit să ne luptăm cu sovieticii, strigă Delco, disperat.

Cele două țevi de carabină se ridică încet, pînă cînd sînt îndreptate exact înspre el. Omul cu țigaretul scoate un rîs fără nici o urmă de amuzament în el.

— Cît de proști sînt oamenii, oftează. Pur și simplu nu vor să priceapă.

Olia scoate un țipăt sfîșietor și-și ascunde fața în palme. Delco încearcă să se ridice în picioare, dar cade înapoi, disperat. E pus în fața inevitabilului. Băiețelul pare că se face mai mic, înghesuindu-se între părinții îngroziți. Cu ochii negri, se uită la musafirii ăștia înfricoșători care au apărut brusc din noapte.

În cameră domnește tăcerea morții.

Omul cu țigaretul zdrăngăne, visător, la chitară. Brusc, o azvîrle cît colo. Corzile vibrează și plesnesc. Rîde zgomotos.

Două împușcături trosnesc aproape simultan.

Olia alunecă încet de pe pat, cu fața încă îngropată în palme. Delco se ridică pe jumătate, apoi cade de-a curmezișul patului, agățîndu-se de pernă. Corpul i se contorsionează și devine inert.

În clipa imediat următoare împușcăturilor, în încăpere se lasă o liniște stranie. Cei doi călăi rămîn cîteva minute așezați țeapăn pe masă.

O chemare de pasăre, lungă și ascuțită, vine dinspre grupul nostru. Porta le dă de știre cu un cîrîit de corb că sîntem în regulă.

— De ce nu i-ai chemat și pe ei? întreb, în șoaptă.

— *Niet*, Bătrînul ar fi stricat ultimul act și nu cred că bunului nostru Dumnezeu german i-ar fi plăcut.

Porta rîde cu răutate.

— Ce facem, intrăm?

— Nu, nu! Lasă-i să se mai distreze puțin. Rahații!

Cei doi călăi încă mai stau așezați pe masă și privesc la băiat. Acesta mîngîie drăgăstos părul tatălui.

— Mă împușcați și pe mine? Acum am rămas singur.

Călăii se uită întrebător unul la altul. Omul cu țigara ridică arma.

— Nu, șuieră șeful, lovindu-l peste mînă.

— De ce nu? face celălalt, surprins. Așa-i trebuie micului trădător.

Îmi pregătesc o grenadă. Dacă-l omoară pe puști, o arunc. Sînt atît de furios, încît mă trec fiori.

— Tăticule, mămico, am rămas singur. Unde-o să mă duc?

Vocea micuțului tremură. Se vede că e pe cale să izbucnească în plîns. Războiul ăsta „mare" i-a călit pe copii într-un mod neobișnuit. Chipul brutal al morții a devenit pentru ei o imagine comună.

Călăii sar sprinteni de pe masă. Omul cu țigaretul rîde, apucîndu-se din nou să răscolească șifonierele să vadă dacă nu dă peste ceva ce i-ar putea folosi. Examinează cadavrele cu țeava carabinei.

Olia încă mai respiră. Îi proptește gura țevii în ceafă. Trosnește o împușcătură. Țeasta explodează. Bucăți de os și de creier împroșcă încăperea.

Porta mă privește. Nu spunem nimic, dar ne înțelegem asupra a ceea ce e de făcut.

Părăsesc gălăgioși coliba.

Un cățel mic și alb apare sprinten de după colț. Omul cu țigaretul îl omoară cu cîteva lovituri de pat de pușcă, iar cu un șut îi proiectează corpul în colibă.

— Ar fi mai bine să omorîm copilul, zice el, după ce-au mers o bucată de drum. Dacă vin nemții, ne poate identifica.

— Ai dreptate, spune șeful, du-te și fă-o!

Omul cu țigaretul rîde sec și sacadat. Rîsul i se frînge într-o horcăitură în clipa în care mai-mai că se ciocnește de țevile automatelor noastre.

— Hai noroc! zice Porta amabil, ducînd mîna la jobenul său galben.

— Ooo, exclamă uimit omul cu țigaretul.

— Hooo! rîde Porta.

— Avem *Ausweis*, zice șeful, neliniștit. sîntem în slujba SD-ului.

— Aveți pe dracu', răspunde Porta, brutal, izbindu-l fără avertisment cu automatul peste față.

Cătarea îi sfîșie obrazul.

Îmi înfund arma în plexul omului cu țigaretul și trag piedica de siguranță.

— Ușurel, amice, sau îți zbor măruntaiele prin spinare.

Ca toți ucigașii, și el e îngrozit de moarte.

— Ce-aveți de gînd? întreabă șeful, ștergîndu-și sîngele de pe față.

— Ghici, răspunde Porta, aspru.

— Să-i spunem?

Porta îl scuipă în față pe șef.

— Zici că aveți *Ausweis*! Zici că sînteți în slujba SD-ului! Zici că sînteți prietenii noștri, așa-i?

— Bineînțeles că sîntem, se grăbește să răspundă omul cu țigaretul.

În ochii săi se citește panică și groază.

— Așa, așa! face Porta, cu un rînjet teribil. Erați prieteni și cu decedații ăia doi dinăuntru?

— Erau trădători, zice șeful. Comuniști, spioni sovietici.

Porta fluieră, surprins:

— Și voi doi le-ați luat piuitul? Îmi pare rău, puișorilor, nu ține. V-am urmărit toată noaptea. Un lucru: voi doi vă pricepeți să creați o scenă de execuție interesantă, dramatică. O să primiți de la un critic cinci stele pentru lucrul ăsta.

— N-am făcut decît să executăm ordinele, se precipită, neliniștit, omul cu țigaretul.

— Ordinele? șuieră Porta. Și coaiele tot din ordin le purtați, așa-i?

Uite ce-i, copilaşi, noi sîntem plătiţi ca să ucidem. Plătiţi de către statul german. Ne-au dat pentru asta grade pe mînecă şi tinichele pe piept. sîntem buni în meseria asta, pricepeţi? Aşadar, în general, o facem doar pentru bani, dar voi, băieţi, sînteţi SD-işti şi sînteţi prietenii noştri. Aşa că de dragul vostru o vom face pe degeaba. O să vi se zboare maţele gratis. Şi încă de către nişte experţi!

Auzim călcaturi de cizme şi zornăituri de echipament venind dinspre cărare. E grupa, cu Bătrînul în frunte. Îi arunc o privire scurtă lui Porta. Dă încet din cap.

— Roiu', prieteni, le spune celor doi călăi. Dacă fugiţi mîncînd pămîntul, încă vă mai puteţi salva.

Pentru o clipă, nu par să priceapă ce le-am spus. Figurile noastre sînt prietenoase. Părem că le vrem binele. Se răsucesc fulgerător pe călcîie şi o şterg cît pot de iute.

— Salutare, băieţi, strigă Porta, ducînd mîna la jobenul său galben.

Automatele noastre scuipă foc. Cei doi se prăbuşesc şi se rostogolesc pe cărare în jos.

— Ce dracu' se-ntîmplă, strigă Bătrînul, din urma noastră. Vede cadavrele. Ce-i asta? întreabă, ameninţător.

— Cîţiva păgîni, rînjeşte Porta. Tocmai au asasinat un bărbat şi o femeie. Le-am poruncit să se oprească, dar n-au vrut. Au fugit şi noi am deschis focul, conform regulamentului.

Bătrînul ne cercetează, bănuitor.

— Dacă aţi aranjat o „încercare de evadare", vă paşte procedura de urgenţă!

Micuţul apare, cu un rîs scurt, şi ne arată trei dinţi de aur.

— I-aţi aranjat cum trebuie, băieţi. Aproape că i-aţi tăiat în două. Trebuie că erau nebuni de legat de-au încercat s-o şteargă.

Băiatul încă mai stă lîngă trupul tatălui său mort, mîngîindu-i părul. Mîinile îi sînt acoperite de sînge.

— Acum sînt singur. Unde să mă duc? repetă el automat, încremenit.

Bătrînul îl ia şi-l mîngîie.

— O să vii cu noi!

Pe părinți îi îngropăm în spatele casei, apoi controlăm prin cocioabă, dar nu găsim nimic. Nici apă nu e multă. Două burdufuri, pe jumătate goale.

— Trebuie să fi luat apa de pe undeva, face gînditor Legionarul și continuă căutarea.

Încercăm să-l întrebăm pe băiat, dar acesta e ca paralizat și repetă întruna: „Acum sînt singur. Unde să mă duc?"

Ajungem din nou la întinderile dezolante de stînci și grohotiș. Într-un fel de poiană, dăm peste cadavrele a cinci soldați bulgari. Cînd le atingem, se fărîmițează.

— Setea, face Bătrînul, laconic.

— Mai degrabă dezertori. Obosiți de război și de tot rahatul, e de părere Porta.

Micuțul caută dinți de aur. Nu găsește.

— Hai să mergem, strigă Bivolul, disperat.

În ultima vreme slăbise considerabil.

Sanitarul le dă roată.

— Isprăviți! Isprăviți! murmură acesta.

Sîntem epuizați de sete și nu putem mărșălui decît cîțiva kilometri dintr-odată. După fiecare pauză, e nevoie de paturi de armă ca să ne punem din nou în mișcare.

Un cincisutist e înțepat de un scorpion și moare în convulsii groaznice. Stăm înspăimîntați în jurul lui și-l privim cum moare.

În timpul unei pauze din ziua a patra, sîntem speriați de o împușcătură de pistol. S-a împușcat sanitarul. Zace cu capul într-o baltă de sînge. Muștele albastre au acceptat deja invitația la cină.

— Asta-i o soluție, zice Gregor, cu o voce morbidă.

— Fără prostii acum, șoptește răgușit Bătrînul.

Nu ne putem aduna forțele ca să-l îngropăm pe sanitar. Furnicile roșii își iau imediat în primire sarcina și-l vor curăța în curînd. În cîteva zile, rămîn doar o uniformă și un schelet. Îi înfigem carabina cu țeava în pămînt, după ce i-am scos închizătorul, și-i așezăm o cască în vîrf.

— Hai mai departe, mormăie Barcelona.

Folosește o pușcă drept cîrjă. Un picior îi e teribil de umflat și emană un miros de carne putredă.

După-amiază se iscă o gîlceavă între Micuțul și fostul colonel. Arată ca niște păsări care stau gata să se încaiere.

Colonelul trage. Glonțul șterge beregata Micuțului. Legionarul își ridică automatul și-l doboară pe colonel, apoi se așază tăcut, ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat.

Colonelul cade în genunchi, ținîndu-se cu mîinile de stomac. Sîngele îi șiroiește printre degete.

— Ucigașilor!

Horcăie și se prăbușește înainte.

Brusc, băiețelul începe să rîdă. Un rîs ascuțit și penetrant. Pentru o clipă, îl privim surprinși. Apoi ne punem și noi pe rîs.

Colonelul își ridică privirea. Are fața schimonosită și nouă ni se pare că seamănă cu un clovn de la circ.

Rîdem croncănitor, ca o grămadă de ciori maniace. Bătrînul e singurul care nu rîde. Îl privește pe colonelul mort, ca și cum n-ar pricepe ce se întîmplă.

— Generalul a murit în zori! urlă Bivolul nebunește și dă un șut în capul colonelului.

Nu vom ști niciodată cine i-a tăiat capul. Tango e pe cale să-l proiecteze cu un șut, cînd o rafală de automat se înfige înaintea picioarelor sale.

— Ajunge, șuieră Bătrînul, vîrîndu-și un încărcător plin în automat.

Ne revenim și cădem la pămînt, care pe unde apucăm. Cînd Bătrînul ne zorește din nou, patru dintre noi mor ca în somn.

Ne simțim picioarele ca și cum am umbla pe cioburi de sticlă. După-amiază, dăm peste un cactus al cărui suc e bun de băut. Legionarul știe treaba asta de pe vremea cînd era „șobolan al deșertului”. Ne simțim atît de împrospătați încît mai mărșăluirăm vreo zece kilometri înainte de a ne odihni din nou.

Porta mărșăluiește în fața mea, mormăind ca pentru sine.

— Rața trebuie lăsată întotdeauna să atîrne. Jumulirea penelor trebuie făcută cu mare grijă. Pielea nu trebuie găurită în nici un caz. Aripile pot fi tăiate. Capului, îngăduiți-i să rămînă și el. Pipota trebuie scoasă, pentru că orătăniile mai au obiceiul de a se umple cu nisip

și aceasta crănțăne între dinți cînd mănînci, dar restul trebuie lăsat înăuntru, în pasăre. Apoi, legi o felie subțire de slănină în jurul dihaniei. Nițică sare și piper și, pe urmă, o azvîrli în cuptor. Dar, pe sfînta Elisabeta, fă orice, numai n-o lăsa acolo mai mult de opt minute. Sosul trebuie subțiat atent doar cu un strop de apă. Coniacul trebuie lăsat să se ardă. Coniacul ars și cu untul îi dau arătării aroma ei adevărată.

Un timp își continuă drumul în tăcere. Apoi se linge pe buze și își ridică privirea spre soarele arzător.

Mărșăluiește și vorbește de parcă ar fi absolut singur.

— Sper că iepurele a fost lăsat să se îmbibe cel puțin două ore în rachiu și-n vin roșu. Cepele le punem în unt. Opt sute grame de carne de porc, tăiată felii groase, trebuie fiartă ușor. Și, hop, iese la suprafață lighioana noastră cea iute de picior. Rotiți-l cu gingășie ca să se rumenească peste tot. Mai apoi presărați pe corpul delict o mînă de făină. Totul trebuie lăsat să se prăjească nițel. Trei pahare de vin roșu, puțină supă, un cățel de usturoi pisat și, dacă nu vreți să atrageți asupra capetelor voastre mînia Maicii Preciste din Kazan, nu uitați sarea și piperul. Acum lăsați alergătorul să se perpelească în cuptor vreo oră, timp în care pregătiți verdețurile. Un kil de bureți, tocați atît de mărunt de parcă ar urma să fie presărați pe sînii delicați ai unei tinere fecioare. La asta adăugați niște măceșe tocate mărunt. Mai apoi, se prepară cepele rumenite. Înlăturăm coaja de pe opt roșii fără sămînță și le stoarcem bine. Un mic rozmarin în vîrf și ne alegem vinul. Pentru desert, aș alege Hamantaschen, pe care jidanul îl savurează la marea sărbătoare de Purim.

— Ce naiba, delirezi? îl întreb, uimit.

— Îmi fixam numai un ospăț pentru propria-mi pomană în binecunoscuta mea bucătărie.

— Taci din gură, te rog, spune Gregor, cu vocea înecată în lacrimi. Mai am puțin și crăp de foame.

— Dacă-om ajunge vreodată p-acasă, spune Porta, oprindu-se o clipă, vă recomand o mîncare de păstrăv în sos cu unt, sau poate nisetru, dar aveți grijă ca peștele să fie servit veritabil. Pentru felul doi, nu veți fi dezamăgiți dacă veți alege o musaca de miel, gătită în stil franțuzesc. Asta însă trebuie servită din străchini de lut. Între aceste feluri, puteți

încerca și niște melci burgunzi, în suc propriu. Ăștia măresc pofta de mîncare. Dacă vă hotărîți asupra mielului, atunci trebuie să încheiați masa, se înțelege, cu creveți prăjiți.

— Încă o vorbă și-ți zbor blestematele tale de fălci, urlă Bătrînul, îndreptîndu-și pistolul-mitralieră către Porta, care e tocmai pe cale să explice care fel de vin l-ar alege pentru meniul recomandat de el și de ce.

Ne reperează un Fieseler Storch[9]. Pilotul ne dă ocol de cîteva ori. Stăm împrăștiați pe culmea platoului, într-o stare de epuizare totală.

Bătrînul trage cu toată muniția noastră de semnalizare.

Cîteva ore mai tîrziu, Storchul e înapoi. Ne aruncă burdufuri cu apă.

În ziua următoare, eram destul de înzdrăveniți ca să ne continuăm marșul.

Ne găsește o coloană blindată. De-abia mai sîntem în stare să ne suim în camionete, care ne duc spre Corint. Petrecem cîteva zile în infirmerie. Băiețelul e preluat de autoritățile grecești. Nu vom afla niciodată ce s-a întîmplat cu el. Grupa noastră s-a oferit să-l adopte, dar NSFO[10] respinge ideea, cu dispreț. Să adoptăm un *Untermensch*? Nu e permis.

---

[9] FIESELER STORCH: avion triloc multifuncțional, capabil de a decola și ateriza pe spații mici, putînd zbura și planat; atingea înălțimi mari și avea cîmp vizual în toate direcțiile. A fost folosit îndeosebi ca avion de legătură între comandamentele de trupe. *(n. trad.)*

[10] *(germ.)* NSFO—*Nationalsozialistischer Führungsoffizier*: ofițerul politic. *(n. trad.)*

Odată ce-ai executat un ordin pentru SD ești legat de noi pentru totdeauna. Ai priceput? Pentru totdeauna... Nimeni nu părăsește viu Serviciile de Securitate.

SD *Obergruppenführer* Heydrich
către SS *Hauptsturmführer* Alfred Naujock,
aprilie 1936

Puricii

Ceasul arată puțin după ora unsprezece, într-o dimineață călduroasă de duminică a anului 1944.

Străzile orașului Essen sînt pustii. A fost dată alarma. Toată lumea e în adăposturi. Nu, nu toată lumea! Din Rottstrasse își face apariția o patrulă SD în uniforme de culoarea șoarecelui, cu capete de mort argintii sclipind pe caschete. În fața lor, merg doi puști de treisprezece ani, cu mîinile împreunate la ceafă.

Patrula o cotește pe Kreuzekirchstrasse. Puțin mai jos, de-a lungul străzii, intră într-o curte bombardată.

— Treceți acolo! comandă Unterscharführerul SD, arătînd cu țeava automatului spre un zid înnegrit de funingine.

Puștanii trec la perete și se postează cu spatele la el. Își coboară mîinile. Ochii, adînc înfundați în orbitele scheletice, privesc îngroziți. Amîndoi sînt mici și din cale-afară de slabi.

— Fața la perete, țipă Unterscharführerul cu o voce ascuțită și penetrantă. Mîinile la ceafă!

SD-iștii fac cîțiva pași înapoi și-și ridică automatele.

Puștii încep să plîngă. Se lipesc de zidul negru, ca și cum ar aștepta ajutor de acolo.

— Opriți, strigă deodată o voce.

Un civil bine îmbrăcat se apropie grăbit.

— Ce cauți aici? întreabă Scharführerul, coborînd încet țeava automatului.

— Sînteți nebuni? Nu puteți împușca copiii, pur și simplu.

— Nu putem, ai? Putem, ba chiar mai mult decît atît.

— Dar nu sînt decît niște copii! zice civilul, pe un ton stăruitor.

— Nu mă mai freca la cap, răspunde Scharführerul. În timpul unui raid aerian, jaful se pedepsește, pe loc, cu moartea. Nu-mi pasă nici dacă sînt copii de țîță.

— Sînt profesorul Kuhlmann, Oberstabsarzt și supraintendent al Spitalului auxiliar nr. 9 de aici, din Essen.

— Ia te uită, rînjește Scharführerul, privindu-și oamenii. Nici unul dintre noi nu-i beteag în clipa asta, doctore.

— Vă interzic să-i împușcați pe copiii ăștia! M-ai înțeles, Herr Scharführer?

— Lasă-l pe „Herr” la o parte, răspunde Scharführerul, în timp ce un licăr periculos îi apare în ochi. Își ridică automatul și-i vîră țeava în stomacul profesorului. Acum, ascultă-mă, prăpăditule! Pentru mine nu ești decît un civilaș tîmpit, așa că-ți ordon s-o ștergi de-aici, și repede!

— Îți poruncesc să le dai drumul copiilor ăstora, strigă profesorul, înroșindu-se.

— Număr pînă la trei, șuieră Scharführerul. Dacă nu dispari pînă atunci, o să le ții tovărășie. Unu...

Profesorul se dă înapoi încet, pas cu pas:

Scharführerul zîmbește mulțumit și-și concentrează din nou atenția asupra celor doi copii de la zid. Trupurile lor plăpînde tremură în spasme convulsive.

— Foc! strigă el. Ecoul comenzii răsuflă prin curte.

Cinci pistoale-mitralieră latră.

Puștii se prăbușesc. Sub ei, se formează o baltă de sînge, care se întinde pe betonul curții.

Profesorul fuge din locul ăsta, astupîndu-și urechile cu mîinile.

SD-iștii își aruncă nonșalant automatele pe umăr și ies zgomotoși din curte. N-au făcut decît să execute ordinul.

Două corpuri se leagănă încet, încolo și-ncoace, în adierea călduță. Bîrne uscate trosnesc.

Plutonul 2 șade sub spînzurătoare, jucînd zaruri. Micuțul privește îngrijorat în sus.

— Sper că prăpădiții ăia doi n-or să ne cadă în cap pe neașteptate.

Nici unul dintre noi nu știe cine i-a spînzurat pe generalul german și pe femeia-căpitan rusoaică. Toți și totul a fost ucis în acest sat. Pînă și cîinii, și pisicile. Compania a fost trimisă încoace pentru o operațiune de „măturare”, dar în dimineața asta, cînd am ajuns, satul era deja un sat-fantomă.

Cadavrele începuseră să miroasă din cauza căldurii.

În dosul clădirii școlii a fost ridicată o spînzurătoare, de care atîrnă doi partizani și un SS-ist din Divizia musulmană. Musulmanul mai are încă pe cap fesul său cenușiu. De crengile copacilor din pădure atîrnă o grămadă de civili. Generalul și căpităneasa se pare că au fost puși să stea pe un butoi cu vin care le-a fost apoi smuls de sub picioare. O bună parte din vin s-a vărsat, dar mai rămăsese destul în butoi pentru a ne umple bidoanele de apă.

— Unde naiba a dispărut Porta? întreabă Bătrînul, aruncînd un șase.

— La vînătoare, spune Gregor, agitînd vertiginos, deasupra capului, cornetul cu zaruri.

— N-are nimic altceva în bilă, mormăie Bătrînul. Numai la dinți de aur îi e gîndul.

— Ușurel, Bătrînule, ușurel, protestează Micuțul. Cum ar putea un amărît să facă altfel rost de capital pentru a-i ține piept ticălosului ăluia de Wolf, mecanicul-șef, fără să mai ciupească nițel din cînd în cînd?

— Lasă asta, șuieră Bătrînul, aprinzîndu-și pipa cu capac de argint. N-o să mai tolerez așa ceva, luați aminte! Asta se cheamă jefuire de cadavre și vă costă capul în oricare armată ați fi.

Porta apare de după colț, fluierînd fericit. Duce pe umăr trei blănuri albe.

— Ce ungher lovit de sărăcie, ne strigă. Nimic altceva decît astea trei piei.

Bătrînul îi cumpără una pe loc. Pe celelalte două, le păstrează Porta pentru el. Nopțile sînt reci și noi îl invidiem.

Micuțul îi cere lui Porta să-i împrumute o piele pentru o jumătate de noapte ca să simtă și el o dată cum e să dormi în ceva moale și călduros.

— După ce mă voi lăfăi în ele cîteva nopți, am hotărît să le închiriez, face Porta, de pe poziția proprietarului. Vei fi primul pe listă, fiule.

Dormim într-unul din bordeiele țărănești. Înfășurat în blană, Bătrînul scoate un oftat de mulțumire.

La miezul-nopții, izbucnește tărăboiul. Bătrînul aleargă, urlînd, prin bordei, scărpinîndu-se ca un apucat. Tot corpul îi e acoperit cu ciupituri de purici. Fața îi e presărată cu pete roșii, care se transformă curînd în bășici.

În scurt timp, sărim cu toții în picioare, țopăind și scărpinîndu-ne. Mii de purici ne-au atacat trupurile lipsite de apărare. Blănurile mustesc de mulți ce sînt.

Ne precipităm afară din încăpere, departe de micii vampiri.

Numai Porta doarme mai departe netulburat. Stă întins în același loc, înfășurat în cele două blănuri ale sale.

Nu pricepem nimic. Pe noi mai-mai că ne-au ciupit pînă la os. Micuțul e de părere că Porta a scăpat din cauză că e roșcovan.

— Aveam o tîrfă pe Reeperbahn care era roșcată și-și avea tarlaua în jurul lui *Café Keese*, explică el. Fund-Încins îi spuneam noi. Și nu lua niciodată purici. Chiar și atunci cînd tot Sankt Pauli era plin, ea n-avea treabă. Toți scandinavii ăia tîmpiți care veneau să bea una ieftină plecau încărcați de purici germani.

— Dacă te apropii cu blestematele alea de incubatoare de purici, le dau foc, spumegă Bătrînul, scărpinîndu-se în continuare nebunește.

— Ho, ho! strigă Porta, indignat. Nu există purici în blănurile astea. Trebuie că i-ai avut dinainte.

A doua zi după întoarcerea noastră la Corint, Porta se plimbă cu blănurile pe umăr. Nu apucă să se depărteze prea mult, cînd îl ajunge din urmă Kübelul comandantului.

— Ce blănuri sînt alea pe care le ai acolo, Porta? întreabă colonelul Hinka, aplecîndu-se curios în afară.

— Trăiți, don' colonel, sînt cadou de la unchiul meu din Suedia, să trăiți! Trebuiau să fi ajuns de ziua mea, dar, din Suedia pînă aici, au întîrziat, domnule. Poșta suedeză se face cu reni, să trăiți!

— Chiar ai un unchi în Suedia? se interesează colonelul Hinka, uimit. N-am știut.

— Trăiți, don' colonel, familia Porta se întinde în toată lumea. *Feldwebelul* Blom a întîlnit cîțiva în Spania, iar pe cînd eram staționat în Italia am dat de numele ăsta pe o grămadă de firme, să trăiți! Sîntem o adunătură nomadă, domnule, nu facem niciodată purici într-un singur loc, să trăiți!

— Și unde mergi cu blănurile alea? Ai de gînd să le vinzi?

— Don' colonel, s'trăiți, unchiul meu suedez nu vrea să-mi fie frig noaptea, dar pătura *ersatz*[1] germană, pe care ne-o asigură *Führerul*,

[1] *(germ.)* ERSATZ: de rezervă. *(n. trad.)*

e destul de călduroasă pentru mine. Da, domnule, niciodată nu mi-e frig noaptea, așa că acum mă îndrept spre Corint ca să vînd blănurile astea.

— Cît costă? întreabă colonelul Hinka, trecîndu-și mîna peste blănuri.

— Don' colonel, să trăiți, dumneavoastră vi le vînd ieftin. Un kilogram de cafea, o sticlă de șnaps și un cartuș de țigări, ăsta-i prețul.

— E-n regulă, zîmbește colonelul Hinka. Te poți duce să-ți iei mărfurile de la popota ofițerilor.

Porta aruncă cea mai mică dintre blănuri pe bancheta din spate a Kübelului și le saltă pe celelalte două înapoi pe umăr.

— Ce-i asta? îl cercetează surprins colonelul Hinka, ridicînd blănița cea mică. Am crezut că le iau pe toate trei.

— Nu, să trăiți, don' colonel! Ați cumpărat numai o blană.

— Nu crezi că ești cam prea șmecher, Porta?

— Don' colonel, ăsta-i un preț foarte ieftin și numai pentru o singură blană.

— Nu mă-ndoiesc, murmură colonelul Hinka. Bine. Dă-le-ncoa pe toate trei. Chiar așa scumpe cum sînt.

— Don' colonel, să trăiți! Blănurile suedeze și tot ceea ce are de-a face cu ele sînt acum proprietatea unică a domnului colonel, zbiară Porta, punînd celelalte două blănuri pe bancheta din spate, îndărătul adjutantului.

— *Oberst* Hinka o să te vîre în pușcărie pînă putrezești, proorocește Bătrînul, în clipa în care află de la Porta unde sînt acum blănurile puricoase.

— Nu l-am obligat să le cumpere, rînjește Porta, nepăsător. Era înnebunit să pună mîna pe ele. L-am atenționat că i-am vîndut mai mult decît blănurile, așa că n-are de ce se plînge.

— Să vinzi un asemenea circ de purici propriului comandant, asta-i sinucidere curată, strigă Gregor, cu un rîs sec.

A doua zi, în zori, Porta primește poruncă să se prezinte de urgență la reședința comandantului.

Colonelul Hinka îl întîmpină dezbrăcat pînă la brîu și acoperit cu o puzderie de pișcături de purici.

Urlă neîntrerupt la Porta, vreme de douăzeci de minute.

— Îmi dau seama, țipă el, în cele din urmă, că ai în față o carieră promițătoare de cămătar. Dar cu mine să nu-ți mai permiți una ca asta, întrucît îți promit că-ți va fi întreruptă fulgerător. Ai fost la Germersheim. Ce părere ai de locul ăla?

— Să trăiți, don' colonel, răspunde Porta, pocnindu-și călcîiele cu toată forța, de pe celălalt mal al Rinului, Germersheim face o impresie plăcută, care-ți amintește puternic de marele nostru trecut imperial. N-am auzit însă pe nimeni în toate mințile care să-l găsească atractiv, văzut din interior.

— Piei din ochii mei! urlă Hinka, arătînd violent cu degetul spre ușă.

Afară, Porta dă nas în nas cu adjutantul, căruia colonelul Hinka îi împrumutase, cu generozitate, peste noapte una dintre blănuri.

— Se pare că ești de părere, șuieră ofițerul torturat, că sîngele meu e bun pentru purici?!

— Domnule adjutant, să trăiți, nu știu nimic despre purici. Probabil că vreun păduchios de ofițer, domnule, din Statul Major, domnule, s-a apropiat de blănurile alea suedeze.

Cîteva minute mai tîrziu, Porta e în stradă, cu blănurile și puricii săi.

În susul străzii adormite se întîlnește cu preotul regimentului care trage invidios cu ochiul la blănurile albe pe care Porta le poartă nonșalant pe umăr.

— Ale tale sînt astea? întreabă el, prudent.

— Da, domnule *Überfeldkapellan*, răspunde Porta, salutînd țeapăn.

Preotul își trece cu gingășie, degetele lungi și subțiri peste blănuri, gîndindu-se ce bine le-ar sta pe post de șa pentru calul său.

Calul se uită la Porta și Porta se uită la cal cu figura preocupată a unui negustor de cai sadea.

„S-ar putea scoate din tine niște fripturi zdravene", își spune el în gînd și calculează rapid ce cîștig i-ar aduce calul, măcelărit cum trebuie, pe piața de carne din Corint.

— Ce ai tu acolo sînt niște blănuri foarte frumoase, le laudă preotul, cu convingere. N-am mai văzut așa ceva.

— Da, sînt suedeze, zice Porta, cu emfază.

— Marfa suedeză e marfă de calitate, zîmbește sfetnicul militar spiritual, aplecîndu-se înainte pe gîtul calului. De unde a obținut bunul nostru *Obergefreiter* aceste blănuri minunate?

— Mi le-a dat colonelul meu. Le-a primit de la o fermă de blănuri din Finlanda, explică Porta, cu niște ochi mari și inocenți.

— Așa deci, colonelul tău are o fermă de blănuri în Finlanda? Se pare că au fost trezite bănuielile înnăscute ale preotului, căci, pentru o clipă, se uită cercetător la *Obergefreiterul* lung și slăbănog dinaintea sa. Parcă ai spus că blănurile sînt suedeze!

— Îmi pare rău, domnule, blănurile astea sînt din partea suedeză a Finlandei, pe care cei de acolo o numesc Nyelanda.

— Dar cum de-a ajuns colonelul tău să posede o fermă de blănuri în Finlanda?

— Vă cer scuze, domnule, mama colonelului meu e una dintre marile fiice ale Finlandei, zice Porta, uitîndu-se la preot cu o expresie care trădează atîta naivă bunăvoință încît ar fi de ajuns să-l facă pînă și pe cel mai dur gardian NKVD-ist să izbucnească în lacrimi.

— Are doi metri și zece centimetri înălțime, adaugă el, după o scurtă pauză, oftînd destul de tare. Mama colonelului meu a moștenit o fermă de animale cu blană, cum ar fi urșii polari, samurii și toate celelalte care mai trăiesc în partea suedeză a Finlandei. Vă rog, domnule, cunoașteți Finlanda?

Preotul militar trebui să admită că n-o cunoaște.

— Regimentul nostru a fost odată pe-acolo, în războiul ăsta, i se destăinuie Porta, scărpinînd calul preoțesc după ureche. Eram partizani voluntari conduși de un căpitan Guri[2] care era și el partizan. Credeți-mă, domnule, aproape toți vecinii pe care i-am întîlnit au murit de atac de cord. Era aproape ca o epidemie pe care-o duceam cu noi. Bineînțeles, domnule, acest căpitan Guri al nostru nu era german, ci un fel de lapon, și un ofițer foarte pios, domnule. Niciodată nu-l vedeai omorînd un vecin înainte de a spune o rugăciune pentru sufletul lui.

— Da, da, bineînțeles, răspunde preotul, dus pe gînduri, trecîndu-și încă o dată degetele peste blănuri. De vînzare, *Obergefreiter*?

— Ce, domnule? Eu, domnule? întreabă Porta, prostește.

[2] Vezi ***Curtea marțială*** *(n. trad.)*

Experiența l-a învățat că, ajutîndu-te de prostie, faci ce vrei cu preoții militari. Oamenii evlavioși sînt de cele mai multe ori oameni stupizi.

— Nu, omule, blănurile, bineînțeles, face preotul iritat. De multă vreme n-a mai dat peste un asemenea idiot ca *Obergefreiterul* ăsta roșcovan. Ce vrei pe ele?

— Păi, domnule *Überfeldkapellan*, să trăiți, mă gîndeam la cinci sticle de șnaps și trei kilograme de cafea. Și mă mai gîndeam și la cinci cartușe de țigări, dar, dacă blănurile vor servi cauza cea bună, o să cer numai trei.

— N-ar trebui să bei alcool, îl mustră preotul, cu severitate.

— Nu, domnule, nu! Nu pun nici o picătură pe limbă, niciodată. Îmi fac frecție la genunchi cu el, domnule. Ajută contra reumatismului grecesc.

— Îmi pare rău, nu am șnaps. Cafeaua și țigările, de asemenea, nu intră în discuție. Îți voi da, oricum, cinci sute de mărci pentru ele.

— Nu, domnule, îmi pare rău, să trăiți! Dar nu pot primi mai puțin de două mii, oftează Porta, cu tristețe. Sînt un biet soldat german, domnule, care nu am pe lume altceva de dat țării decît viața și blănurile mele suedeze. Și în ce privește viața, nu prea mai pot spune că-mi aparține, nu-i așa? *Führerul* și armata hotărăsc în privința asta, domnule. Sînt ultimul din cei șaișpe fii ai bietei mele mame, domnule. Toți ceilalți cinșpe au fost oferiți *Vaterlandului*, domnule.

— Asta e foarte greu pentru mama ta, spune preotul cu blîndețe, gîndindu-se la ororile războiului.

— Se descurcă, domnule, ca o adevărată mamă germană, spune Porta, mîndru. Simte că cinșpe fii e minimum ce poate da pentru *Führer* și *Vaterland* cînd știe că în viitor ne așteaptă o mie de ani de pace și libertate. Mama mea spune că nu i-e dat oricărei țări să-i vină *Führerul* trimis de Dumnezeu via Austria.

Preotul îl părăsește derutat pe Porta, cu blănurile atîrnîndu-i de oblîncul șeii și cu punga ușurată de o mie de mărci.

Porta a descoperit dintr-o dată că în blănurile astea zace o mină de aur. Dacă le folosește cum trebuie, afacerea poate continua la nesfîrșit.

— Ce-a avut de spus *Oberst* Hinka? întreabă Bătrînul, cu interes, în clipa în care Porta intră în bordei.

— Nimic deosebit. A avut o noapte neliniștită cu puricii. Mi-a înapoiat blănurile și acum au intrat în serviciul Sfinției Sale. Nu orice păduchelniță are o asemenea ocazie.

Micuțul își bea cafeaua și rîde atît de tare încît se îneacă.

— Pun pariu zece contra unu că popa te va blestema toată noaptea și mîine-dimineață îți vei primi pieile înapoi fără binecuvîntare, proorocește Gregor, frecîndu-și mîinile în așteptare.

În dimineața următoare, părintele sosește în galop cu calul numai spumă.

— Vei suferi pentru asta, fornăie, azvîrlind blănurile peste fața lui Porta.

Porta își ridică brațul ca pentru salut, dar și-l îndoaie și-și lovește interiorul cotului cu mîna stîngă. Clasicul semn internațional, pe înțelesul oricui.

— O să mai auzi de mine, *Obergefreiter*! țipă preotul, palid de furie. Să nu crezi c-am terminat cu tine.

— Înapoi la tăticu', drăguții mei, se adresează Porta rîzînd puricilor, în timp ce scutură blănurile de praful drumului.

Numai vederea blănurilor ne dă mîncărime, dar între Porta și purici pare că s-a instaurat un armistițiu. Sînt prieteni și nu se atacă reciproc.

O motocicletă BMW cu ataș coboară zgomotos de pe deal. În ataș, cu un aer de general, șade mecanicul-șef Wolf. Pe motocicletă stau cocoțate cele două gorile chinezești ale lui, înarmate cu Kalașnikovuri.

Wolf se oprește într-un nor de praf, în clipa în care privirea i se lovește de blănuri.

— Ce-ai acolo? întreabă el, arogant, plesnind blănurile cu nagaica, o moștenire de la NKVD.

— Ce-i? Ți s-au căcat în ochi cîinii ăia ai tăi? Nu știi ce-s niște blănuri cînd le vezi? aruncă Porta, cu dispreț.

— De unde le-ai șutit? insinuează Wolf jignitor.

— Crezi că toți sîntem ca tine? îi înapoiază Porta insulta, cu un aer degajat.

— Se confiscă, declară Wolf, categoric. Conform HDV[3], tot ce

[3] *(germ.)* HDV—*Heers dienstvorschrift*: Regulamentul Serviciului Militar. *(n. trad.)*

se găsește în zonă trebuie depus la cea mai apropiată magazie. Aia-s eu, amice. S-a-nțeles, pui de cățea?

— Beși! Vîră-te în propriul tău cur, face Porta, disprețuitor. Eu și forțele armate germane avem idei diferite pe tema „ce-i proprietatea privată” și „ce aparține prăpădiților de nemți”.

— Limba aia a ta te va duce într-o zi la ștreang, țipă acuzator Heide din interiorul colibei, unde zace cufundat în *Mein Kampf*.

— Ce vrei pe ele? întreabă Wolf, tăios. Sare din atașul BMW-ului, deschizîndu-și tocul pistolului, în timp ce se apropie. Experiența l-a învățat să nu riște nimic atunci cînd face afaceri cu Porta. Se poate întîmpla orice.

— Nu-s de vînzare! i-o întoarce Porta glacial, și își aprinde un trabuc imens.

De fapt nu suportă trabucul, dar consideră că, într-un moment critic, e bine să se învăluie într-un nor de fum și să i-l sufle adversarului în față. Al Capone din Chicago avea mereu un trabuc în gură cînd trata afaceri. E singurul din șaizeci și două de milioane de italieni la care Porta privește cu admirație și pe care vrea să-l imite.

— Nu-s de vînzare?

Lui Wolf nu-i vine să-și creadă urechilor. Pînă și cei doi cîini-lupi ai săi par scandalizați. Să posede Porta ceva care să nu fie de vînzare? Cu neputință! S-ar vinde pînă și pe el însuși negustorilor arabi de sclavi dacă prețul ar fi destul de bun.

Wolf se joacă distrat cu pușca-mitralieră montată pe ataș și, ca din întîmplare, țeava armei se pune pe direcția lui Porta.

— Lasă prostiile, jidan scîrbos, șuieră Wolf, iritat, agitînd mitraliera de parcă ar vrea să pună la pămînt întreg plutonul 2 dintr-o singură rafală. Sînt gata să cumpăr blănurile alea, și cînd zic că sînt gata, atunci cumpăr. Ai băgat la cap? Ce zic eu e bătut pe muchie. Dacă nu le vinzi, le iau pe gratis, înțelegi? Ți-a intrat în mizeria dintre urechi ceea ce-am zis? Aruncă-le în ataș și poți veni la următoarea chenzină să-ți iei un coșuleț cu mere, să-ți faci o plăcintă. Socotește-te norocos că nu te raportez la *Gefepo*[4] pentru hoție.

[4] *(germ.)* GEFEPO—*Geheime Feldpolizei*: Poliția secretă de campanie. *(n. trad.)*

— Ar trebui să intri într-un circ ambulant, Wolfi, băiețaș! se hlizește Porta. O să te descurci foarte bine căzînd în fund în pauzele dintre două numere.

— Vreau blănurile alea! latră Wolf, șfichiuind aerul cu nagaica.

— Una e să vrei, alta să poți, ripostează Porta, pufnind cu dispreț. Își aruncă blănurile pe umăr, ca semn că subiectul e încheiat, și începe s-o ia pe drum în jos.

— Ia stai, glumețule, strigă Wolf, alergînd în urma lui, nu te pișa împotriva vîntului, n-o să faci decît să te uzi. Noi doi putem rezolva o afacere la fel de bine ca niște fiice de preot.

Porta îl ignoră și mărește pasul. Îl observase pe prietenul său, preotul micuțului sat grecesc, cocoțat pe clopotniță, și-i face amical semn cu mîna.

Preotul îi răspunde zîmbitor la salut și începe să tragă de funie. Aerul se umple cu dangăt de clopot. Sătenii ies din case și se adună în piațetă.

Wolf își dă o palmă peste frunte, încercînd să-și pună creierul în funcțiune. Mai-mai că se înăbușă de furie din cauza încăpățînării lui Porta, care intră în crîșma ținută ilicit de către podar tocmai în clipa în care un infanterist beat-criță e azvîrlit afară și amenințat cu moartea dacă încearcă să se mai întoarcă.

— Acid pentru amigdale, comandă Porta, ciocănind cu automatul în tejghea. O halbă mare cu „șampania săracului” alunecă pe tăblie spre el și, cu o mișcare bine sincronizată a brațului și a cefei, o dă de dușcă pe nerăsuflate.

Tango își croiește drum spre el, cu Bivolul pe urmele sale.

— Știu unde se află o încărcătură întreagă de vin, șoptește Bivolul, conspirativ. Grecoteii o pot livra la noapte și se poate întoarce în Germania în cutii de muniții goale.

— Mai avem o alternativă, rînjește Tango, șiret, schițînd cîțiva pași de dans. O putem trimite la Bielefeld ștampilată *Gekados*, în cutii de zinc sigilate. N-ar îndrăzni s-o atingă nici măcar SS-iștii lui Heini.

— Ne întîlnim la preot diseară la unșpe, spune Porta, dînd peste cap încă o halbă, și acum întindeți-o, copilași, și dați-mi pace. Trebuie să gîndesc.

— E mai mult decît poți tu cumpăra, ricanează Tango, aruncînd o privire plină de înțeles mecanicului-șef Wolf, care dă ușa de perete în aceeași clipă.

Porta suflă fumul trabucului ușurel în nasul lui Tango.

— Uite ce-i, Tango, băiete, tu exiști numai pentru că eu sînt un om de treabă. Sorocul tău în Wehrmachtul Marii Germanii va veni în clipa în care simt că nu mai vreau ca tu să respiri același aer cu mine. De-alde-ăștia de țeapa ta, care nu sînt în stare să numere pînă la douăzeci fără să-și scoată cizmele din picioare, ar trebui să fie fericiți pentru fiecare minut în care le permitem să umble drepți pe fața pămîntului.

Wolf rîde mulțumit. Putea să guste o glumă, cu condiția să nu fie îndreptată împotriva lui.

— Știai că ai o mutră de tîmpit cînd rîzi? îl întreabă Porta, cu dispreț.

Lui Wolf i se pune un nod în gît și e pe cale să spună ceva grosolan, dar își amintește de blănurile acelea atractive. Îl bate pe Porta pe umăr, cu amiciție forțată.

— Atunci cînd are loc un război e momentul potrivit pentru oamenii cu vederi largi să facă afaceri. Știu eu ce-i cu cutiile alea de zinc. Sînt ca și ale mele, dar, bineînțeles, că mă voi da la o parte și ți le voi lăsa ție, dacă-mi vinzi blănurile.

— Ai arăta grozav într-o caricatură, îi aruncă Porta, făcîndu-i semn unei fete drăguțe, cu părul lung, care șade pe genunchii unui *Wachtmeister* de artilerie.

— Ce vrei? întreabă fata, cu o expresie rece pe frumoasele ei trăsături slave.

Porta îi ridică fusta.

— Ți-o arăt pe-a mea, dacă mi-o arăți pe-a ta!

— Porc! mîrîie fata.

— *Obergefreiter*, completează Porta, înclinîndu-se.

— O adunătură cultivată, grecoteii ăștia, rînjește Wolf. Își rostesc numele îndată ce-i întîlnești. Să lăsăm gluma, Porta, prietene, ce-ai zice de trei chile de caviar, cinci cartușe de Camel și o ladă întreagă de șliboviță pentru vechiturile tale de blănuri, și ăsta-i prețul maxim!

— Trei chile de caviar! O să-mi crească aripioare de pește în

urechi și bronhii în fund pînă cînd l-oi termina de mîncat, spune Porta, sarcastic. Hai, deschide vorba despre whisky și cafea, ca să avem măcar un punct de plecare.

Pornesc de la o sticlă de șnaps și, după trei ceasuri de discuții încinse, presărate din abundență cu amenințări grele, tîrgul e încheiat. Beau adălmașul și, cu pași nesiguri, se duce fiecare la treburile sale, Wolf purtînd blănurile sub braț. Hotărăște să le inaugureze imediat, culcîndu-se cu o *Blitzmädel* pe ele.

— Va fi cea mai înfocată ciocnire pe care-o vor avea cei doi, rînjește Porta, nerăbdător.

— O să te sfîșie, prooroceşte Bătrînul, sumbru.

Porta mai-mai să se-nece cu mîncarea la gîndul nopții pe care-o vor petrece Wolf cu *Blitzmädel* și cu puricii.

— Aș vrea să le împrumute și neisprăviților ălora chinezi o blană, zice Micuțul. Ce n-aș da să-i văd pe cei doi năpădiți de purici!

În ziua următoare, apare Wolf cu toată gașca. *Blitzmädel* șade în Kübelul blindat între el și unul dintre chinezi. Puricii au făcut-o să arate ca o găină fiartă.

— Ce dracu' s-a-ntîmplat cu mutra ta? strigă Porta, cu prefăcută nedumerire, privind cu interes trăsăturile umflate ale lui Wolf.

— Doar n-o să crezi, lepădătură de jidan, că o să scapi după ce m-ai tras în piept pe mine? urlă Wolf, scrîșnind din dinți și azvîrlind blănurile în capul lui Porta.

— Închide-ți gura aia puturoasă, Wolf. Faci o gălăgie ca un porc care și-a prins boașele în mașina de tocat, răspunde Porta, cu un aer condescendent. Nu te-ai tîrît tu în genunchi prin fața mea ca să-ți vînd blănurile alea minunate? Eu n-am vrut să le vînd.

— O să plătești pentru asta! rage Wolf, îndreptîndu-și automatul către Porta. Furios, îl lovește pe unul dintre chinezii săi.

— Calm, calm, îl sfătuiește Porta, părintește, oamenii pot muri din cauza tensiunii prea mari.

— Să-mi returnezi tot ce ți-am dat, zbiară Wolf, în pragul nebuniei. Ți-am înapoiat blestematele alea de păduchelnițe.

— Crezi că stai de vorbă cu un idiot? rîde Porta, scuturînd din cap. Treaba ta dacă te lipsești de blănuri, dar îți datorez eu ceva? Nu, fiule, nu aici. Nu știai că sîntem în Grecia?

— Dar tu știai că-s purici în blană? urlă Wolf, scărpinîndu-se cu disperare.

— Adevărat, admite Porta, nonșalant.

— De ce n-ai zis? fornăie Wolf.

— Pentru că n-ai întrebat, zîmbește Porta.

Wolf izbucnește într-un răcnet prelung de animal, proferînd amenințări sîngeroase despre răzbunări stranii și nemaipomenite.

— Faci o impresie proastă din clipa în care deschizi gura zice Porta. Pînă și un italian hămesit n-ar îndrăzni să primească de la tine o cutie gratuită de spaghete.

— O să-ți trag pielea peste urechi, făgăduiește Wolf, arătîndu-și colții.

— O să-ți scuipăm pe mormînt, prăpăditule, îi promite Micuțul, din întunecimea bordeiului.

— Ești fraier, Wolf, zîmbește Porta ironic, și fraierii se ard!

— Liniște, băieți, spune Wolf, mîngîindu-și dulăii, care-l asculta orbește. Voi doi o să căpătați un cadou frumușel. O să primiți capul unui ticălos într-o cutie drăguță, roz, legată cu o fundă albastră.

— Nici nu-ți închipui ce ne gîndim noi să-ți pregătim ție striga Micuțul de la fereastră.

— Ia te uită, rîde Wolf sarcastic și scuipă în direcția Micuțului. Tu să gîndești? Ți-am văzut hîrțoagele, băiete. La școala de instrucție ai avut coeficientul de inteligență treizeci și nouă și chiar numai pentru atît au fost nevoiți să te dea cu căpățîna aia idioată de un perete de beton timp de zece zile. De atunci îți tot scade nivelul, încet, dar sigur. Tu ești ăla căruia-i scriu pe frunte numărul de la cizme atunci cînd i se dau altele de la magazie. Oamenii de știință ai lui Adolf de la Buchenwald încep să intre la idei. Dacă sînt în stare să învețe un dobitoc ca tine să tragă cu pușca, atunci ar trebui să încerce și cu maimuțele același lucru.

— Dă tu din gură, dă! Arunci cu rahat în jur ca o stropitoare din cîmp care împrăștie apă, strigă Micuțul din bordei. Eu stau mult mai bine decît tine, Wolf. Am acte care spun că-s țicnit, dar tîmpit nu sînt, amice, ține minte! Șmecher da, și gorobeții ăștia șmecheri, de teapa mea, sînt cei care vor scăpa vii din războiul ăsta. Indivizii deștepți se aleg cu o moarte eroică, așa-i?

— Mecanic-șef Wolf, ești puiul rătăcit al unei tîrfe de cinci mărci și, în calitatea asta, îți vom scoate cu gloanțe buricul prin șira spinării la prima ocazie, promite Porta, solemn.

— Mai avem unul și pentru gămălia ta, cîine mizerabil, zbiară Micuțul, fericit.

— O să slobozim o încărcătură dintr-o pușcă cu țeava retezată direct în curul tău, Wolf, chiuie Gregor, vesel.

— Pentru voi, adevăratul război începe din clipa asta, urlă Wolf, lovindu-și automatul. O să vă halesc, unul cîte unul.

— Dacă mă-ta a fost scroafă, înseamnă că tu ești un porc avortat, Wolf! i-o întoarce Porta, scuipînd pe fereastră.

— Toată lumea știe de ce nu capeți niciodată permisie, strigă, triumfător, Gregor. Pentru că ți-ai violat toate cele cinci surori!

În aceeași zi, Wolf își transpune amenințările în fapte.

Numai printr-o minune, nu moare Porta otrăvit. Luase de la căruța-bucătărie două budinci, dintre care, una i-a aruncat-o unui cîine aflat pe-acolo din întîmplare. Două secunde mai tîrziu, cîinele a murit. Palid și tremurînd, Porta a zvîrlit-o și pe cealaltă unui porc care a trecut în eternitate la fel de repede ca și cîinele.

A doua zi, descoperim cu toții scorpioni în cizme, iar Bătrînul găsește în buzunarul jachetei lui Porta un șarpe mic și veninos a cărui mușcătură ucide instantaneu.

Micuțul zboară prin acoperișul closetului căci o mină „S” explodează exact în clipa în care se așezase comod pentru a răsfoi un nou teanc de poze pornografice.

Treaba devine atît de groasă încît nu mai îndrăznim să ne vînturăm singuri pe-afară. Nu mîncăm nici măcar din sectorul Crucii Roșii înainte de a testa mîncarea pe altcineva.

Într-o noapte, tîrziu, așezați în bordei, croim planuri cum să-l pierdem pe Wolf. Porta nu e de acord cu nici una dintre propunerile noastre. Micuțul își freacă fruntea în sus și-n jos de perete. A auzit el că asta ajută atunci cînd trebuie să te gîndești bine la o problemă.

— Dac-ar fi să-l întîlnim întîmplător pe o cărare de munte, zice el, șiret, nu l-ar putea cuprinde vreun beteșug?

— Ba da, s-ar putea, de exemplu, îneca din greșeală, oftează Porta, luînd o înghițitură de votcă.

— Am cunoscut odată la Hamburg un tip care a făcut stop cardiac exact în clipa în care au venit să-l viziteze cîțiva prieteni cu cuțite, spune Gregor, agitînd prin aer un cuțit de luptă ascuțit ca un brici.

— Wolf nu-i atît de slab de înger. Și-ar fi greu să te apropii de el cu un cuțit, mormăie Porta, abătut. Ce n-aș da să am o asemenea ocazie!

— *Pas question*! Trebuie să aflăm o metodă deosebit de rafinată prin care să ducem treaba la bun sfîrșit, afirmă Legionarul.

Porta se îndreaptă spre ușă și aruncă o privire afară. Becuri electrice care se leagănă în vînt îl fac să gîndească cum i-ar sta lui Wolf bălăbănindu-se acolo, cu capul în jos și cu gîtul rupt.

— Spurcăciunea dracului, urlă Micuțul, dîndu-se cu capul de perete. L-aș spinteca cu mă-sa cu tot!

— Ce-i de făcut? oftează Porta, așezîndu-se pe prag. Nu-l putem scoate din bîrlog. S-a baricadat în șandramaua aia ca Adolf în Vizuina Lupului.

— În fiecare miercuri suie-n munți ca să-ntîlnească pe cineva, spune Barcelona brusc. Am auzit-o întîmplător de la un negru neamț care-i gornist într-un regiment de infanterie.

Micuțul scoate o fluierătură prelungă și ascuțită.

— Și ce-ar fi dacă i s-ar opri motorul în trecătoare, iar nemernicul ar coborî să vadă ce-i?

— Cu nițel ajutor din partea cuiva, ar putea cădea și s-ar răni grav, e de părere Bătrînul, după o clipă de gîndire.

— Poate că printr-un boschete zace și-un cuțit lung și ascuțit, în care s-ar putea tăia la burtă, vărsîndu-și mațele, nu? rînjește Micuțul, fericit la acest gînd.

— Nu, nu mațele, respinge Porta ideea. Un glonț în frunte. Cum le fac vitelor la abator.

— Și pe urmă îi vom azvîrli creierul ăla ciupit de vărsat pînă în Creta, ca să-l halească jivinele sălbatice, jubilează Micuțul.

— Ce grămadă frumușică de sînge va curge din ticălos, hohotește Gregor.

— O să-l ardem drept între ochii ăia mici, de șobolan, urlă Micuțul, scoțîndu-și Naganul și țintind pe fereastră.

— O să vă scurteze de-un cap pe toți pentru crimă, proorocește Heide, sumbru.

— Numai cei dovediți sînt executați, șoptește Porta, confidențial. Băieții care știu cum să tragă rezolvă o treabă ca asta fără probleme. Sînt genul de indivizi care încasează după aceea recompense și felicitări.

— Astea-s regulile societății, oftează Gregor. Numai tîmpiții sfîrșesc îngropați cu capetele între picioare și cu nume de criminal. Cei cu vederi largi fac aceleași fapte, dar sînt lăudați pentru că nu sînt prinși.

— Wolf ăsta e cel mai laș porc de neamț pe care-l știu, strigă Micuțul, indignat. L-am urmărit deunăzi prin Atena, dar tot timpul caută adăpost îndărătul femeilor și al copiilor. E convins că nimeni nu va omorî femei și copii numai pentru a-l curăța pe el. Nu știu decît pe unul dintre noi care e în stare de așa ceva.

— Cine-i ăla? întreabă Gregor.

— Eu, răspunde Micuțul, rîzînd zgomotos.

— Ce ziceți de asta? strigă Tango. Îi putem trimite căpățînile chinezilor în pachețele, sub formă de cadou.

— Mai bine pe cele cinci surori ale sale și cîinii, sugerează Porta. Nu dă doi bani pe gălbezele lui.

— I-ar putea zdruncina totuși nervii, e de părere Micuțul. Atît de tare încît ne va cere, probabil, iertare și va pune capăt războiului său personal.

— Vom afla în curînd cît e de tare, spune Porta, mușcînd dintr-o halcă de friptură de porc.

În aceeași seară, în timp ce ne îndreptam spre tripoul preotului grec, este aruncat asupra noastră un cocteil Molotov. Micuțului îi ia foc uniforma, dar se salvează aruncîndu-se în rîu.

Cîteva zile mai tîrziu, Porta capătă permisia să viziteze un *Feldwebel* de la Pionieri, o cunoștință de pe vremea cînd era la Școala de explozibili din Bamberg. Asistă interesat la pregătirile unui test de importanță majoră cu toluen rusesc. Încărcăturile sub formă de bastonașe sînt plasate, de către pionieri, în jurul unei stînci uriașe. Mai tîrziu, Porta va susține că era de trei ori cît stînca Gibraltarului.

Feldwebelul îi explică lui Porta cu atîta mîndrie principiul acțiunii acestui explozibil, de parcă el, în persoană, ar fi inventat toluenul.

— Funcționează de fiecare dată? vrea să știe Porta. Nu există rateuri?

— „Bum” de fiecare dată, garantează *Feldwebelul*.

Pe înserat, echipa se pune la adăpost. *Feldwebelul* atașează două fire la o cutiuță neagră.

— Acum ai să vezi ce n-ai văzut, îl anunță pe Porta, aducînd cîteva ajustări cutiei. Apasă pe un buton și uriașa stîncă devine un imens nor de praf.

— Fir-aș al naibii, strigă Porta, cu admirație, cînd i se permise să țină aparatul în mînă. Seamănă nițel cu aparatele alea noi de telecomandă. Apeși pe un buton și sare în aer vreun borfaș din Paris, apeși pe altul și se lasă cu ploaie de măruntaie la Viena.

— Ai dreptate, rîde *Feldwebelul*, numai că rezultatul e puțin diferit.

După ce-au mai aruncat în aer cîteva tancuri rablagite, Porta le dă pionerilor o mînă de ajutor la împachetarea explozibililor și urmărește unde așază prietenul său, *Feldwebelul*, detonatorul.

Cîteva ore mai tîrziu, bine dispus, face semn unei mașini-amfibie a SS-ului să-l ia și pe el. Se tolănește fericit pe banchetă și-și întinde picioarele peste parbrizul lăsat. Bagajul său e pe bancheta din spate și conține destul explozibil pentru a curăța străzile din Tokio la o oră de vîrf.

— Ia te uită, face Micuțul, privind cu ochii mari la sîrmele colorate, la bateriile și bastoanele cu explozibil pe care le scoate Porta din sac. Ce radiou de buzunar drăguț ai tu aici, zice el, mîngîind cu gingășie detonatorul electric.

— Tu ai spus-o, fiule. E atît de drăguț că nu-ți vine să crezi. O să-l punem pe postul „MS" („moarte sigură"), și Porta izbucnește în rîs pînă ce-l umflă sughițul.

Micuțul dă cu pumnul în masă cu atîta forță încît îi sare o scîndură și-l pocnește drept în bărbie, dar, la gîndul decesului iminent al lui Wolf, e atît de fericit încît nici nu bagă de seamă.

— Minunat, pe cinstea mea, strigă el, jonglînd neglijent cu un baston de explozibil. Chestiile astea ne vor produce o muzică plăcută.

— Jos cu diavolul de pe tron, rînjește Porta, malițios. Îl vor trimite pe Wolf, împreună cu chinezii și cîinii săi, în călătoria cea mai lungă. După ce-o să-l vedem dispărînd la orizont, o să tragem o beție cum nu s-a mai pomenit.

— Vezi să nu dai greș! îl previne Bătrînul, amar.

— Mă îndoiesc, spune Heide, cercetînd bănuitor explozibilii.

— Nu sînteți zdraveni, rîde Gregor, din toată inima. E destul explozibil pentru a elibera tot regatul elenilor de prezența nedorită a nemților.

— Dacă vrem să-l aranjăm pe Wolf cum trebuie, și asta am de gînd, afirmă hotărît Porta, ne trebuie cel puțin douășpe bastoane. Îl știu eu pe nemernicul ăla. Cred că e agentul Mafiei în armata germană. Cînd a fost citat ca martor într-un Consiliu de Război la Bielefeldt, ofițerul cu apărarea a spus: „*Oberfeldwebel* Wolf, dacă te-ai fi născut în Sicilia, ai fi fost unul dintre primii trei capi ai Mafiei!"

— Vă sfătuiesc să vă asigurați că detonatorul e pus pe lungimea de undă care trebuie, zîmbește Heide, tăios. Ar fi neplăcut să explodeze încărcăturile sub fundul vostru.

— Sfîntă Maria, Doamne ferește! mormăie Porta, speriat, făcîndu-și cruce.

— E uimitor, am mai spus-o, face Micuțul, ținînd detonatorul în palmă și răsucind discul. E de necrezut cîte putem inventa noi, oamenii. E nevoie doar să te dai cu capul de pereți atît cît trebuie. O cutiuță ca asta și, ia gîndește-te, îl face pulbere și pe cel mai mare nemernic.

— Pe toți dracii, omule! strigă Porta, îngrozit, smulgîndu-i detonatorul din mînă. Ne poți trimite la dracu' pe toți răsucind chestia aia. Cum naiba era poziția ei? Nu te amesteca în treburi tehnice pe care nu le pricepi. Asta-i numai pentru oameni ca mine, care-au călcat pe la școala de bubuituri din Bamberg.

— Acum mai avem necazuri și cu detonatorul ăla blestemat, oftează Gregor, cu resemnare. Duceți-l în cîmp mai repede, înainte de-a ne sălta în aer.

— Eu n-o să pățesc, nimic, anunță Micuțul, făcînd un gest elegant cu mîna. Mie mi s-a prezis viitorul și știu că o să mor de o moarte liniștită și drăguță.

— Cum dracu' să-l răsucesc? întreabă Porta, nesigur, învîrtind discul.

— Pune-l pe treișpe, sugerează Micuțul, optimist. Treișpe e numărul meu norocos.

Barcelona dă discul înapoi și îl fixează pe numărul treisprezece.

Totul e împachetat în două cutii de trabucuri lungi și, ca o ultimă trăsătură de penel, acestea sînt legate cu o panglică din mătase albastră. La unul dintre capete i se face o fundă mare.

— Poftim, face Porta, înmînîndu-i Micuțului pachetul. Du-te, prietene, și livrează cadoul nepotului lui Frankenstein.

— Cum? zbiară Micuțul, îngrozit. Crezi că-s născut alaltăieri? Împinge cu gingășie pachetul din dreptul lui. Mai ales în situația asta cînd nici măcar nu știu dacă radioul ăla mic și afurisit a fost conectat cum trebuie sau nu!

— Ai zis că treișpe e numărul tău norocos! strigă Porta, acuzator. Și tot tu spuneai că țiganii ți-au promis c-o să mori în liniște. Atunci ce te roade?

— Nu poți să crezi tot ce ți se spune, nu? zice Micuțul, precaut. Treburi de genul ăsta sînt pentru oameni betegi.

Ne așezăm și chibzuim. Cele două cutii periculoase de trabucuri stau pe masă înaintea noastră.

— Am găsit! strigă Micuțul, cu seninătate. Noaptea trecută am dat peste un caraliu italian căruia i se spune Moacă-rece. Era băiat bun, am auzit, dar asta a fost înainte ca armata să-l ia în primire și să-i asigure o reputație proastă. A fost trimis aici la grecotei drept pedeapsă pentru că torturase oameni undeva, într-o pușcărie, la nord de Neapole. Obișnuia să le zdrobească toate deștele de la picioare în același timp, sau așa ceva. El se laudă cu treaba asta. Îl cheamă Mario Frodone și ține la afaceri. Se zice că dezgroapă cadavrele după execuție și le vinde la o fabrică de cîrnați, dar nu știu dacă-i adevărat sau nu. E genul de individ care poate rezolva o treabă ca a noastră.

— Nu-i rău, nu-i rău deloc, răspunde Porta. Din cîte știu, Wolf are ceva scheme cu niște macaronari, așa că n-ar fi mare minune dacă un halitor de spaghete va apărea cu un cadou pentru el.

— Prefer să zac toată viața într-o pușcărie din China decît să deschid cadoul ăsta, strigă Barcelona, lovindu-se fericit cu palmele peste coapse.

Puțin mai tîrziu, Micuțul revine însoțit de caporalul din poliția italiană. Porecla de Moacă-rece i se potrivește de minune. Nici unuia dintre noi nu-i fusese dat să vadă pînă acum niște trăsături atît

de brutale și respingătoare. Probabil c-a fost trimis în Grecia drept pedeapsă pentru brutalitate.

Porta îi strînge mîna cu pretinsă cordialitate.

— După ce duci cutiile astea două cu trabucuri unde trebuie, te așteaptă la noi cinci cartușe de țigări și trei sticle cu șnaps.

Caporalul Mario Frodone își dezvelește două rînduri de dinți albi, strălucitori, într-un zîmbet. E convins că asta-i cea mai simplă afacere care i-a ieșit pînă acum în cale.

— Nu-l lăsa să te refuze, îl previne Porta. Domnul care trebuie să primească acest cadou e un om foarte bănuitor.

Mario se îndepărtează cu pachetul sub braț, fluierînd fericit. Porta stă la geam, odihnindu-și ușor degetul pe butonul de declanșare al detonatorului.

— Lasă-mă pe mine să-l apăs! se roagă Micuțul. Știi că-mi plac lucrurile care bubuie.

— Nu! Porta i-o retează brusc. Vreau să am plăcerea de a face asta singur. Du-te și fii cu ochii pe macaronar, și fă-mi un semn cînd a înmînat trabucurile.

Micuțul o șterge și, ascunzîndu-se îndărătul caselor, îl urmărește pe asasin, care fluieră vesel.

Mario traversează piața cea mare, la capătul căreia e cantonată compania de transport a lui Wolf. Toate drumurile de acces în interiorul ei sînt închise, zăvorîte și nituite, iar paza dindărătul sacilor cu nisip a fost dublată.

— *Halt*, cine-i acolo? urlă Wolf de după un paravan de oțel, în clipa în care-l zărește pe italianul care se apropie fluierînd.

— Caporal în Poliția Regală italiană, Mario Frodone. Prieteni buni aduc cadou de la alți prieteni buni! Ține cele două cutii de trabucuri deasupra capului.

— Ce fel de cadou? întreabă Wolf, ridicînd, curios, capul peste muchia paravanului de oțel.

— Trabucuri, urlă Mario. Trabucuri din Brazilia!

— Cine dracu' să-mi trimită mie trabucuri? întreabă Wolf, bănuitor.

— Căpitan din Corpul Regal de Bersaglieri, minte Mario.

— Apropie-te încet, ordonă Wolf, tăios. Ține cadoul meu în mîinile întinse. Și, fără figuri, că-ți zbor căpățîna aia plină cu spaghete.

Mario observă limpede vreo cinci-șase țevi îndreptate asupra lui.

— Gesu, Gesu, omoară încetișor oamenii ăștia răi cu cancer dacă ceva rău se întîmplă la caporal Mario Frodone, se roagă el, în șoaptă, cu ochii spre cer.

Micuțul freamătă de nerăbdare și se apropie ca să nu piardă nimic din spectacol.

Puțin mai încolo, unul dintre tancurile Puma ale companiei își verifică aparatul de semnalizare radio.

Caporalul Mario Frodone e la jumătatea drumului prin piață în clipa în care *Gefreiter* Schmidt apasă pe butonul de emisie. Se aude un strigăt în difuzorul radioului său, urmat de o explozie prelungă.

— Ce naiba a fost asta? întreabă *Gefreiter* Schmidt, scoțînd capul prin trapa turelei.

O coloană de foc se înalță spre cer și întreaga piață pare că se scufundă în pămînt. Casele din jur se fărîmițează. Sute de găini albe fîlfîie afară din ferma de orătănii care este pulverizată într-un nor de moloz și praf roșcat de cărămidă.

Caporalul Regal italian Mario Frodone dispare fără urmă în ciuperca de fum neagră care se ridică, aidoma unei umbrele, deasupra satului.

Mecanicul-șef Wolf, gașca lui, cîinii-lup, cei doi gardieni chinezi și cinci tractoare zboară prin zidul opus al casei și aterizează în ruinele clădirii grădinarului, două sute de metri mai încolo.

Wolf plînge, în timp ce gorilele sale chinezești se jură să dezerteze înapoi, spre o viață mai liniștită, la plutoanele de execuție ale NKVD-ului. Amîndoi sînt de acord că nemții au un fel ciudat de a face cadouri.

— Isuse, ce bășină! icnește Micuțul, apoi e ridicat în aer și purtat într-un gigantic nor de praf, zburînd orizontal prin văzduh, împreună cu două camioane și un tun antitanc, pe lîngă bordeiul în care Porta mai stă și acum, holbîndu-se, uimit, la butonul detonatorului electric pe care încă n-a apucat să-l apese.

Deplasîndu-se, suflul ajunge la bordei și-l ridică în aer dimpreună cu toată strada.

Sînt aduse, în grabă, din Atena, formațiuni de salvare. Vina cade pe partizani, ca de fiecare dată cînd nimeni n-are habar de ce s-a întîmplat.

Sîntem transportați la Spitalul auxiliar nr. 9 din Atena. Wolf, cu ambele picioare rupte și în tracțiune, Micuțul, bandajat ca o mumie egipteană, iar noi, ceilalți, cu răni mai mult sau mai puțin grave.

O lună mai tîrziu, se poate citi în ziarul italian Il Giorno, ediția din Neapole, la rubrica Decese următorul anunț:

> *Iubitul nostru fiu, frate, cumnat, văr, unchi și prieten, caporal în Corpul Regal italian al Poliției Militare, atașat Regimentului 4 Alpin,*
>
> *MARIO GIUSEPPE FRODONE*
>
> *decorat cu* Ordine militare d'Italia *și cu* Croce di guerra al valore militaria *pentru servicii mai presus de chemarea datoriei, în războiul care a fost impus scumpei noastre Patrii, a fost răpit foarte, foarte brusc dintre noi, ucis într-un mod îngrozitor de către persoane afurisite și rele. Fie ca boala și moartea să-i doboare! Soldatul ucis era fiul lui Giuseppe și al Catarinei, fratele iubit al Vittoriei, al Mariei, al lui Fabio și Roberto. Familia va primi condoleanțele duminică la ora douăsprezece, la cîrciuma Bombolini de pe Corso Mussolini.*

Cu puțin timp înainte de a ni se da drumul din spital, doi infanteriști ruși declanșează o încăierare teribilă. Ei susțin că cei două sute cincizeci de mii de cazaci de-ai lui Vlasov aflați în serviciul nemților valorează de două ori mai mult decît tot restul armatei germane, care, luată la un loc, nu știe decît să defileze în pas de gîscă. De aceea, spun ei, Germania pierde toate războaiele sale.

— Hău, hău! urlă un caporal de vînători bulgar, aruncînd un borcan plin cu urină spre sora-șefă, care intră să vadă de ce-i atîta gălăgie.

Sora, care are grad de ofițer, îl înșfacă de urechi și-l dă cu capul de un perete. Caporalul o lovește între picioare și aceasta se rostogolește, țipînd, sub pat.

Porta ciocăne de zor în piciorul de ghips al lui Wolf. Cei doi chinezi se grăbesc să-i sară în ajutor cu cîrjele ridicate, dar Porta se apleacă și loviturile îl nimeresc pe șeful lor.

Micuțul rage ca un taur sălbatic și, învîrtindu-și brațele prin aer ca pe niște pale de moară, lovește în tot ce-i intră în raza de acțiune, fie prieten, fie dușman. Pune mîna pe doi ruși și-i azvîrle afară pe coridor, unde Bivolul îl vînează pe un caporal italian chel, care nu are pe el decît bocancii de alpinist. Urlînd și gemînd, cad grămadă peste cei doi ruși și alunecă toți patru pe coridorul lustruit oglindă drept în sala de operații, în care un *Leutnant* este pregătit pentru o operație de apendicită. Cu locotenentul pe ea, masa de operație, dispare pe terasa care duce în grădină. Crezînd că rușii au ajuns la Atena, locotenentul se tîrăște în patru labe spre adăpost.

Cu figura schimonosită de furie, un sergent român își aruncă pipa aprinsă în aer și-și desface brațele ca și cum ar fi pe punctul de a se îneca într-un curent vertiginos, prăvălindu-se apoi cu o horcăitură în jos, pe scări.

Un soldat bătrîn de la aprovizionare, care a fost pe-afară să cumpere lucruri de pe piața neagră, vine șontîncăind pe cîrje, cu o geantă mare atîrnată de gît. În aceeași clipă, apare, duduind pe scări, cu pistolul în mînă, sergentul de serviciu, și bătrînul soldat, închipuindu-și că a fost prins, își învîrte geanta cu cumpărături deasupra capului, azvîrlindu-o drept în mutra sergentului. Ouă, cîrnați, dulceață, macaroane fierbinți, muștar și o cantitate enormă de ketchup împroșcă în toate direcțiile, în timp ce geanta îi sparge sergentului capul.

Țopăind, cu un scaun pliant într-o mînă și cu un cîrnat din care picură ketchup în gură, apare un sergent italian lung și slăbănog. Cînd îl zărește pe unul dintre vlasoviști, crede că au năvălit rușii și-l pocnește pe cazac cu scaunul în cap. Acesta se prăbușește ca lovit de o bombă.

Doctori, asistente, surori și pacienți dau cu toții buzna pe scări, în jos, inundînd coridoarele. Prin aer, zboară scaune, mese, cîrje și recipiente medicale.

Cît ai clipi din ochi, spitalul arată de parcă ar fi încasat un bombardament masiv de artilerie. Toate geamurile sînt țăndări și nici o mobilă n-a rămas întreagă. Pînă și cei doi simulanți încăpățînați de la rezerva 19 se numără acum printre cazurile de rănire gravă.

Micuțul aleargă ca din pușcă cu chinezii lui Wolf pe urmele sale. Unul dintre ei agită un satîr cu mîner scurt, pe care, fără îndoială, îl va folosi dacă va pune cumva mîna pe Micuțul. Tot ce le stă în cale

zboară în lături. O cotesc pe pista acoperită pentru bicicliști, despre care localnicii spun c-ar fi cea mai mare din lume.

Urlînd ca o fiară, Micuțul încalecă o bicicletă nou-nouță și pornește în urmărirea propriilor urmăritori. Aceștia se aruncă la o parte, peste barieră, drept în scaunele spectatorilor. Micuțul apasă pedalele cu toată forța și țîșnește spre curba cea mare. Picioarele i se mișcă precum pistoanele unui motor la viteză maximă.

— Slăvite Buddha! strigă Wu, cu admirație. Om ăla și bicicletă, bine împreună!

Într-o viteză amețitoare, Micuțul intră în curbă și iese imediat în linie, dreaptă cu vacarmul unui tren rapid. La priveliștea acestei goane, urmăritorii lui uită de supărare. Micuțul însuși e în extaz. Dintotdeauna și-a dorit să fie unul dintre marii cicliști de pistă, cu numele și fotografia în toate ziarele. De aceea, cînd a intrat în armată, a vrut să se alăture unei unități cicliste, să devină un dragon al pedalelor.

Calcă și mai aprig în pedale, stînd aplecat peste ghidon și, în plin avînt, ia curba dinaintea „optului", în care intră cu o viteză pe care n-ar putea-o obține nici un profesionist.

Cînd intră din nou în linie dreaptă, vede, cu groază, că ceva mai încolo pista e blocată de o construcție din scînduri în formă de butoi. Pipăie precipitat după frîne, dar o bicicletă de curse nu are frîne. Apasă pedalele înapoi, dar acestea se rotesc liber fără a reduce din goana sa nebunească.

Cu o viteză incredibilă, țîșnește peste baricada rotunjită și, pentru o fracțiune de secundă, rămîne suspendat în aer; pare că se înalță înspre grinzile din tavan, se dă peste cap în aer și cade înapoi pe pistă, izbind-o cu un trosnet asurzitor.

— Pe toate sfintele temple din China! exclamă Wang cu admirație, gorila aia își pierde timpul în armată!

În ziua următoare, după ce-am ieșit din spital, Porta dă peste un intendent din Statul Major care caută un cadou pentru ziua de naștere a generalului său. Intendentul a auzit prin intermediul lui Wolf de cele trei blănuri ale lui Porta și e nerăbdător să pună mîna pe ele, convins că acesta ar fi cadoul cel mai potrivit pentru ziua de naștere a generalului. Wolf fusese convins că în felul ăsta îi face rost lui Porta de o ședere îndelungată în închisoarea militară. Care general ar trece

cu vederea faptul că a fost ciupit aproape mortal de purici? Și încă de ziua lui de naștere!

Se înțeleg repede asupra prețului și intendentul pleacă, în tovărășia celor trei blănuri, zîmbind fericit.

Două zile mai tîrziu, blănurile și puricii se întorc, ca de obicei, la Porta.

Generalul îi telefonează colonelului Hinka și cere ca Porta să fie aspru pedepsit.

Porta e chemat din nou la reședința comandantului, însă de data asta colonelul Hinka îi poruncește să îndepărteze blănurile din zona regimentului.

Amărît, coboară la baza navală, unde întîlnește un vechi prieten, un *Oberbootsmann*, pe care însă nu-l interesează în mod deosebit blănurile, întrucît doarme întotdeauna lîngă cazanele de la bordul crucișătorului. Dar un *Kapitänleutnant* din flotila puitoarelor de mine, fără să se tîrguiască prea mult, cumpără blănurile pe loc.

O oră mai tîrziu, puitorul de mine părăsește Pireul, ducînd cu el toți puricii.

— Sper că sărmanii micuți n-or să facă rău de mare, spune Porta, îngrijorat, fluturînd în urma lor un minuscul steag al Greciei.

Cîteva zile mai tîrziu, află de la *Oberbootsmann* că puitorul de mine a fost capturat de englezi și că întregul echipaj se află prizonier în Anglia.

Porta nu-și poate reține o lacrimă, gîndindu-se că a pierdut pentru totdeauna blănurile, cu micuții lor purici zglobii, căci, fără îndoială, primul ofițer englez care le va vedea le va confisca.

După o vreme, cînd colonelul Hinka îl va întreba ce s-a întîmplat cu blănurile și cu puricii, Porta îi va putea răspunde fără a minți:

— *Herr Oberst*, să trăiți! Vă aduc la cunoștință, cu regret, că puricii au trecut la englezi, domnule!

Pagină intenționat goală

Hitler s-a proclamat suprema autoritate juridică în Reich.
Din acest moment, el singur hotărăște ce e bine și ce e rău.
Și nimeni nu-i va contesta hotărîrea.

Dr. Goebbels,
30 ianuarie 1934,
Fortăreața Germersheim

Serviciu de escortă

La 25 decembrie 1944, Maiorul Bruno Schau, condamnat la moarte pe 2 iulie 1944 la Paris, va fi executat de către un pluton de execuție la fortăreața Germersheim la ora unsprezece.

Ofițer-comandant: *Maior* Klein

Comandantul plutonului de execuție: *Leutnant* Schwarz.

Ofițer-magistrat: *Auditor* Brandt

Ofițer-medic: *Stabsartzt* Dr. Koch

Preot: *Oberfeldkapellan* Almann

Plutonul de execuție va fi format din zece oameni, numai țintași buni, aleși din compania a 2-a.

O companie disciplinară formată din cincizeci de prizonieri. Zece oameni aleși din fiecare companie.

Un grup care să-l lege pe condamnat la stîlp. Un *Feldwebel* și doi *Unteroffizieri* să fie aleși pentru această acțiune.

Echipament:

Alte grade: uniformă de serviciu, cizme de infanterie, cască de oțel, echipament din piele, două cartușiere, baionetă, carabină K98.

Ofițeri: sabie, pistol de serviciu și cască de oțel.

Restul personalului de serviciu detașat pentru execuție: uniformă de serviciu și bonetă de campanie, centiron și baionetă.

Unteroffizier Faber va fi responsabil cu ridicarea stîlpului de execuție care va fi livrat de magazia intendenței la ora nouă.

Maiorul Schau va fi informat despre ora execuției la ora nouă. Va fi întrebat ce dorințe are, cum să fie înmormîntarea și ce sfaturi are pentru rudele apropiate. Apoi, încătușat la mîini și la picioare, va fi dus în fața părintelui pentru consolarea spirituală. Cătușele nu vor fi slăbite sau înlăturate nici în timpul consolării spirituale și nici în timpul examinării medicale. Condamnatul va fi tot timpul supravegheat strict de către doi *Unteroffizieri* înarmați cu pistoale-mitralieră.

Adjutantul va da ordin să fie legat condamnatul la stîlp. *Stabsfeldwebel* Albert va fi însărcinat cu atașarea a șase bucăți de sfoară cu lungimea de 1,65 metri de inelele stîlpului. De asemenea va procura și o bucată de pînză care va servi drept țintă.

Plutonul de execuție va bate pas de defilare în fața pavilionului companiei a 2-a, la ora zece și jumătate.

Comandantul plutonului de execuție, *Leutnant* Schwarz, e răspunzător pentru ca deplasarea spre locul execuției să se desfășoare în cea mai strictă ordine și disciplină militară. Orice fel de manifestare va fi suprimată pe loc prin cele mai severe mijloace. Pot fi folosite arme de foc dacă nu se dă ascultare primei somații.

Fluieratul, șoptitul și făcutul cu ochiul vor fi privite ca manifestări nepermise.

După execuție, patru oameni vor lua cadavrul, îl vor dezbrăca și îl vor așeza gol în sicriu. Echipamentul executatului va fi înmînat intendentului, care va răspunde de repararea uniformei.

Unteroffizier Buchner va fi responsabil cu așezarea sicriului în spatele zidului protector la ora unsprezece fără un sfert. De asemenea, va fi responsabil cu livrarea sicriului după execuție către autoritățile de înmormîntare la cimitir, de unde va obține o chitanță. Documentele necesare vor fi obținute de la adjutant.

Maiorul Schau va fi legat de stîlp cu două frînghii petrecute în jurul pieptului, două în jurul taliei și două sub genunchi. Frînghiile vor fi bine strînse.

Preotul îl va însoți pe prizonier pînă la stîlpul de execuție și va recita un Tatăl Nostru. Pe urmă va face patru pași lateral și comandantul plutonului de execuție va da comanda: „Ochiți!”

Comanda „Pe loc repaus!” nu va fi dată decît în clipa în care ofițerul-medic îl declară pe omul executat mort. Plutonul de execuție nu va pleca pînă cînd corpul nu va fi dezlegat de la stîlpul de execuție și întins în sicriu. Doi oameni din compania întîi vor fi însărcinați să îndepărteze urmele de sînge. Pentru acest scop vor fi echipați cu cîrpe și lopeți.

Feldwebel Reincke va fi responsabil cu curățarea stîlpului de execuție și înapoierea acestuia la magazie.

Începînd cu o oră înaintea momentului execuției, pînă cînd sicriul va fi îndepărtat și operațiunile de curățare vor fi terminate, locul execuției nu va fi accesibil personalului care nu este însărcinat cu servicii legate de execuție.

Semnat: Heinicke, *Oberst* și Comandant al fortăreței Germerscheim

— **C**um te simți fără stele? îl întreabă Micuțul pe *Feldwebel* Schmidt în timp ce străbat împreună cîmpiile întinse și mlăștinoase de anghinare.

— În regulă, în regulă, căposule, mormăie Schmidt, ursuz. S-ar putea ca, în curînd, să te îndrepți și tu spre groapă fără dungi pe umăr.

— Și ce dacă? face nepăsător Micuțul, scuipînd în vînt. Viața la Barras[1] e a naibii de nesigură.

— Asta așa-i, oftează Carl, abătut. Acu' o săptămînă, *Feldwebel* și acu' un rahat, și totul pentru că am refuzat să trag într-o turmă de greci prăpădiți.

— Cine-a fost capiul care te-a făcut *Feldwebel*? întreabă Porta, dînd din cap și întinzîndu-i lui Carl o bucată de cîrnat de berbec. Să refuzi să împuști un civil, ce chestie!

— O să învețe el la Germerscheim să asculte de ordine, rînjește malițios Micuțul.

— Nu cred că-i așa de rău cum se spune, îngăimă Carl.

— Ai fost pe-acolo? întreabă Porta, trăgînd la el cu coada ochiului.

— Nu, dosarul meu e curat.

— Acum e plin de rahat, fiule, spune Porta.

— Zece ani în cotețul ăla blestemat, strigă Micuțul, vesel.

Indiferent, Porta taie încă o felie din cîrnatul lung de berbec.

— Pot să-ți povestesc o grămadă de chestii despre Germerscheim care nu li se spun copiilor la școală.

— Știm și niște povestioare simpatice despre Torgau, Glatz și Fort Zittau[2], rînjește Micuțul, înghițind o bucată de cîrnat.

— Basme! refuză Carl ideea, încăpățînat.

— O să rămîi uimit, zîmbește Porta. I-am văzut pe tipii cei mai duri spărgîndu-se ca niște coji de ou la cinci minute după ce-au pocnit din călcîie în fața Cerberului Heinrich.

— Te-a luat dracu'! strigă Micuțul, punînd o mînă încurajatoare pe umărul lui Carl. Nenorocitul de tine, o să-ți blestemi zilele că nu i-ai curățat pe grecii ăia, fiule.

[1] BARRAS: expresie, în argou, pentru armată. *(n. trad.)*

[2] Torgau, Glatz, Fort Zittau—orașe germane în care se aflau închisori militare cărora le mersese faima în timpul războiului datorită regimului de detenție extrem de dur și chinurilor inumane la care erau adesea supuși deținuții. *(n. trad.)*

Ies în șoseaua spre Corint și încearcă să se alăture vreunui convoi de mașini, dar nimeni nu oprește pentru ei.

Micuțul trăncănește de zor despre pățaniile sale de la Germerscheim.

— Am făcut instrucție cinci ore încheiate, în apă pînă la gît, și totul sub comanda personală a lui Gustav-cel-de-Fier. Nu făcusem decît să-i scap un țucal plin în cap, dar să știi că nu-i băiat rău. E în stare să-ți rupă coastele atît de repede că nici nu simți.

— Ferește-te de Cerberul Heinrich, spune Porta cu un zîmbet calm. Dacă te aruncă în celula 42, o să intri acolo în pas de gîscă și o să ieși tocătură.

— Lipește-te de *Ausbildungskompanie*[3] 3, îl sfătuiește Micuțul. Acolo-i șef Puricele, *Rittmeisterul* Lapp. Țopăie pe niște picioare de tinichea care scîrțîie atît de tare că-l auzi venind de la doi kilometri. Și mai e și pe jumătate chior, dar asta-i bine pentru că mai tot timpul habar nu are cu cine stă de vorbă.

Cei trei ajung la Corint după-amiaza tîrziu și prind un tren de marfă spre Atena, unde a doua zi de dimineață tocmai ploua, iar expresul de Salonic plecase, își ștampilează ordinele de serviciu la ofițerul din gară și se pun de acord, dacă tot erau acolo, să viziteze centrul istoric al orașului.

— Avem trei săptămîni la dispoziție, strigă Porta, extaziat. Trei săptămîni, drace, cu bani de drum și merinde! Vă dați seama ce pot face niște tipi inteligenți cu așa ceva?

Intrară în fiecare cîrciumă ce le-a ieșit în cale.

Carl se teme să nu piardă trenul.

— Ia-o ușurel, fiule! spune Micuțul. Noi, superiorii tăi, ne asumăm răspunderea. Tu ești prizonierul nostru și în curînd o să intri la pîrnaie. Nu uita că durata călătoriei face și ea parte din sentința ta și orice-ai păți cît ești cu noi tot e mai bine decît ce-ți va pregăti Cerberul Heinrich cînd va pune gheara pe tine.

— Nu-i iese din cap că a fost *Feldwebel* și că acum doi *Obergefreiter*-i îi spun ce are de făcut, zice Porta, înțelegător.

— E greu, după zece ani de grad, oftează Carl, apatic.

[3] *(germ.)* AUSBILDUNGSKOMPANIE: companie de instrucție. *(n. trad.)*

— Las' că o să ai zece ani la dispoziție să te obișnuiești, rînjește Micuțul.

— O să afli acolo ce valoare au însemnele de *Obergefreiter*. Ăștia dețin toate cheile.

Trec prin Ermos Epmoi și ajung la localul Sintagma, locul de întîlnire al aristocrației ateniene.

Într-un restaurant de trotuar din fața hotelului *Grand Bretagne*, Micuțul dă cu ochii de un domn obez, legănîndu-se pe un scaun alb din fier.

— Ia te uită la dihania aia osînzoasă, răsună strigătul său prin preajmă. Îl cercetează cu interes pe omul cel gras. Fesele îi atîrnă de ambele părți ale scaunului.

— Cîntărește cel puțin trei chintale, gîndește Porta, cu voce tare, mestecîndu-și buza de jos.

— Patru, ghicește Micuțul. Așază-l pe un elefant, și face bietul animal hernie.

— Și asta în toiul războiului, cu raționalizare și foamete la tot pasul, strigă Porta, indignat. Înnebunesc cînd văd așa ceva.

— El foarte mulți bani. Mult vapoare în Pireu, mult vile pe insule, șoptește precaut un lustragiu.

Un chelner servil pune cu lingura mure în farfuria grăsanului. Un altul presară zahăr și un al treilea toarnă frișcă. Nici unul nu ascunde faptul că se așteaptă la un bacșiș consistent.

— Drace, ia uite-l cum mănîncă, face Porta, hămesit.

— E imoral, spune Micuțul și înșfăcînd o lingură, o repede de trei-patru ori în farfurie. Murele zboară în toate direcțiile.

Milionarul cel obez cade pe spate, scoțînd niște sunete aidoma unei locomotive cu abur.

Se iscă panică. Din partea opusă a pieții, sclipesc zgărzi de cîini polițiști. O patrulă combinată a poliției germane și grecești se apropie în fugă, dinspre Ministerul de Război, cu bastoanele ridicate.

— Oamenii afurisiți n-au pace, uite-așa! strigă Micuțul furios, punînd un bocanc pe burta grăsanului și lăsîndu-se cu toată greutatea pe ea.

— Voi veniți, strigă lustragiul, alergînd înaintea lor de-a lungul străzii Miltropo. Traversează o curte interioară și se cațără printr-o fereastră deschisă într-o încăpere în care cîteva doamne probează niște rochii.

— Verificăm gazele, spune Porta, ajutîndu-l pe lustragiu să intre pe geam.

Cînd apare și Micuțul, doamnele se pun pe țipat.

— Ușurel, ușurel, se hlizește Micuțul. Amînăm citirea contorului pînă data viitoare.

— Tîrfe stricate! țipă lustragiul, scuipînd pe un portret al regelui.

— Ești o fată drăguță, spune Porta, ciupind-o de fund pe una dintre ele.

Aceasta îi strigă niște blesteme grele și o bucată de lemn de foc îi zboară pe lîngă cap.

— Muierile care înjură și vorbesc murdar sînt cele mai strașnice, afirmă Micuțul, cu un aer de cunoscător. Aveam și noi una în Sankt Pauli. Cum deschidea gura, cum împroșca cu mizerii. Toți o credeau o putoare din cauza asta, dar se înșelau. Cenușăreasa știa ea ce face. A sfîrșit-o măritîndu-se cu un baron și mergînd la biserică trasă de patru cai albi. De-atunci n-am mai văzut-o pe Reeperbahn, dar proxeneții de lux o mai întîlneau din cînd în cînd pe la intersecțiile de la Alster și-și scoteau pălăriile în fața ei, cu toate că ea nu catadicsea niciodată să le răspundă. A ajuns atît de sus în societate încît nici nu era în stare să tragă adînc aer în piept și să le arunce o înjurătură. Pufnea pe nas sonor, ca o vacă atunci cînd miroase un taur în cur. Tipii din Sankt Pauli s-au scîrbit în așa hal încît întorceau privirea de fiecare dată cînd o vedeau, ca să nu și-o polueze.

Ajung în fața unei agenții de turism unde *Kraft durch Freude*[4] anunță excursii la Veneția.

— Măi, ce-ar fi să facem și noi o excursie și să ne dăm pe-acolo cu gondola? întreabă Porta, arătînd spre un afiș colorat.

— Ai căpiat sau ce? protestează Carl, neliniștit. Nu putem merge la Veneția cînd avem de mers la Viena.

[4] *(germ.)* KRAFT DURCH FREUDE: *Forță prin plăcere*—organizație specială, creată în 1934, în cadrul Frontului German al Muncii, menită să asigure membrilor ei petrecerea timpului liber și al vacanțelor într-un mod plăcut prin excursii, călătorii, sport, programe culturale. *(n. trad.)*

— Și mai zici c-ai fost *Feldwebel* într-un batalion de cincisutiști! oftează Micuțul, clătinînd, dezamăgit, din cap. Fă ce-ți ordonăm, omule, pentru numele lui Dumnezeu! Nimeni nu-l poate trage la răspundere pe prizonier pentru aranjamentele de călătorie făcute de cei din escortă. Cine naiba poate demonstra că n-am crezut că Veneția e o scurtătură către ținta călătoriei? N-am prea avut note mari la geografie noi, așa-i?

Se îndreaptă cu toții spre Acropole, într-un taxi tras de cai.

— Acum că tot sîntem aici, hai să admirăm priveliștea, e de părere Porta. Chiar pe-aici pe unde mergem în clipa asta au trecut odinioară legiunile Romei, explică el, cu patos.

— Și mai trec și-acum, spune Micuțul, deloc impresionat, arătînd spre doi bersaglieri, urcînd dealul împreună cu trei fete.

— Hei, puicuțelor, ce ziceți de o excursie, strigă Porta, arătîndu-și ospitalier prohabul.

Fetele rîd și se urcă în trăsură. Bersaglierii mîrîie ca niște tigri flămînzi cărora li s-a luat prada.

— E ceva de văzut acolo sus? întreabă Porta, arătînd spre Acropole.

— Nu cine știe ce. Bolovani și trepte ciuntite, care te-ajută să-ți rupi vreun picior.

— Întoarce, îi poruncește Porta vizitiului. O să ne povestiți voi ce-ați văzut pe-acolo, și în felul ăsta nu mai pierdem timpul.

Se opresc la un restaurant de mîna a șaptea, proprietatea fratelui vizitiului. După cea de-a treia sticlă de vin, Micuțul și vizitiul dansează sirtaki de se cutremură casa.

— Soțul meu e pe front, spune Sula, o brunetă foarte drăguță.

— Pe care? se interesează Porta, practic.

— Nu știu, mărturisește ea. E ofițer. Erou grec.

— Îmi dai voie să te ating? întreabă Porta, chipurile copleșit. N-am întîlnit niciodată o soție de erou.

Se plimbă cu toții prin parcul regal, oprindu-se la templul lui Zeus, unde mănîncă păsări din pădurile Seich-Sou. Se luminase aproape de ziuă în clipa în care pășeau pe scări, în vîrful picioarelor, spre apartamentul Katinei.

— Te rog, mergi încet, șoptește ea. S-ar isca necazuri dacă ar afla cineva că ținem nemți pe-aici. În cartierul ăsta sînt numai comuniști.

— Ar trebui împușcați, strigă Micuțul, scuipînd pe o seceră și-un ciocan grosolane, desenate pe perete.

— Frontul Roșu! strigă Porta în direcția unei babe care trage iscoditor cu ochiul dindărătul unei uși întredeschise.

Femeia mormăie ceva către el și trîntește ușa.

— Partidul are întotdeauna dreptate, rînjește Carl, dînd un picior ușii.

Apartamentul miroase a parfum ieftin. Sula se aruncă pe spate într-un pat larg și își ridică picioarele, descoperind o bucată de coapsă goală deasupra marginii ciorapilor.

Micuțului îi joacă ochii în cap și o împinge pe Katina pe o blană mare de oaie întinsă pe podea.

Fata țipă indignată, își lipește strîns coapsele, își trage fusta în jurul lor și o ține strînsă cu ambele mîini.

— Așa, așa, chiuie Micuțul, satisfăcut. Fetele drăguțe nu-și scot singure chiloții. Găsește o pană de gîscă și începe s-o gîdile sub braț ca s-o facă să dea drumul fustei, dar fata nu se gîdilă.

— Ce e asta, ce faci tu? întreabă ea mirată. E vreo nouă perversiune nemțească? Am avut odată un căpitan care mă zgîria cu un cui. Cînd cuiul lăsa urme pe picioarele mele, își dădea și el drumul.

— Stai că-ți las eu niște urme, fetițo, promite Micuțul solemn, dar nu cu un nenorocit de cui grecesc. O înșfacă de glezne și o ține în aer de parc-ar fi o găină atîrnînd spre vînzare într-o piață siciliană.

Katina se cabrează în aer ca un acrobat și-și înfige dinții între picioarele lui. Cu un urlet de durere, Micuțul îi dă drumul și se apucă cu ambele mîini de prohab.

— Trebuie să fac pipi, chicotește ea și aleargă spre closetul incredibil de curat ca o măsură de precauție împotriva bolilor genului.

Micuțul se năpustește pe urmele ei. Din experiență, se așteaptă ca ea să încerce să evadeze. Corpul său uriaș blochează intrarea, dar ea fredonează fericită un cîntecel, în timp ce „apa" pleoscăie în apă.

Micuțul își vîră un trabuc între dinți și scoate un nor de fum.

— Te-ai pișat destul pentru un copil de talia ta, strigă el nerăbdător și, înșfăcînd-o de păr, o tîrăște înapoi în cameră.

Fata scoate un țipăt ascuțit, îl pocnește în fluierul piciorului și-i mușcă aproape complet o ureche.

— Isuse, mă iubește! răcnește Micuțul, cu vocea lui dogită de bas.

— Te urăsc, ticălosule! șuieră ea, zbătîndu-se să scape din strînsoare.

— Mă iubești, cățea! zbiară Micuțul, încîntat. Dă-mi un pupic! Trage de hainele ei, dar acestea sînt făcute dintr-un material rezistent, care nu se rupe ușor. Poartă o fustă tricotată care se lungește pe măsură ce el trage de ea.

Se rostogolește iar și iar, pînă cînd seamănă cu ceva făcut sul. Cei doi se luptă îndîrjiți pentru fustă. Haina, bluza și sutienul au fost de mult făcute bucăți. El are aerul că vrea s-o lege noduri-noduri. Gemetele sale de pasiune alternează cu răcnete de durere. Pentru un moment, e în genunchi în pat, pentru ca, în clipa următoare, capul să-i atîrne dincolo de marginea mesei. Amîndoi ajung cumva în vîrful dulapului enorm. Acesta se clatină și se prăbușește cu un trosnet asurzitor.

Dintr-odată, amîndoi, sînt în bucătărie bînd apă. Un urlet de groază alarmează toată casa. Micuțul atîrnă pe geam afară cu capul în jos, în timp ce ea îl pocnește între picioare cu un sucitor.

— Porc împuțit, dușman al țării mele, țipă ea și varsă un bidon de gaz peste el.

Porta și Sula ajung tocmai la vreme, pentru a o împiedica să-i dea foc.

Cu două salturi gigantice, Micuțul și fata sînt înapoi în sufragerie și reîncep bătălia pentru rămășițele îmbrăcăminții ei.

— Isuse Hristoase, ești cea mai grozavă muiere pe care am întîlnit-o în viața mea, gîfîie Micuțul, mușcînd-o de coapsă, dar acum o s-o încasezi cu totul.

Înainte ca ea să se dezmeticească, nu-i mai rămăseseră decît un ciorap și un pantof. O minge încîlcită, formată din bocanci, curele de piele, ciorapi, pantofi și suspensoare, se rostogolește pînă sub pat.

Pentru o clipă, se lasă liniștea. Apoi se aude un urlet prelung și patul e ridicat de la un capăt încît Carl și Sula zboară din el. Micuțul gonește prin cameră, prin bucătărie, și în sus pe scara îngustă, cu Katina călărindu-l ca un jocheu.

După scurt timp, apar din nou, tîrîndu-se, Micuțul avînd buza de sus plesnită și un smoc de păr negru în mînă. Se rostogolesc peste masă, cad pe podea cu o bubuitură surdă, dar orice-ar face Micuțul,

Katina se pune de fiecare dată de-a curmezișul. Cu o priză de luptător, îi imobilizează mîinile și picioarele, dar ea se eliberează din nou. Continuînd lupta lîngă fereastră, sînt pe punctul de a se prăbuși pe scara de incendiu.

— Dacă o să cadă, șoptește Porta fascinat, o să merg mîine la o înmormîntare.

Cei doi își redobîndesc echilibrul în chip misterios și cad înapoi în cameră. Katina sare în sus și-n jos pe stomacul lui și-l pocnește peste față cu un pantof cu toc înalt. El o învîrte ca pe-un fus, încercînd s-o amețească. Se prăbușesc peste dulap cu un zgomot infernal și trec prin tăblia subțire într-o ploaie de lemne și așchii. Dulapul se răsucește, ușile se deschid și apare Katina. Micuțul e pe urmele ei, cu un ochi însîngerat.

Carl și Thea abia au timp să se aplece, cînd cei doi zboară pe deasupra capetelor lor. Micuțul ajunge deasupra, în timp ce ea își înalță picioarele, către tavan. Răzbat molfăieli, gîfîituri, clipoceli, icnete, parcă ar frămînta un brutar aluatul.

— Poate acum vom avea liniște, oftează Porta, încolăcindu-și mîinile în jurul Sulei. Se pun energic pe treabă în patul cel mare.

Cînd li se face foame, prăjesc cîrnați pe balconașul cel mic. Apoi schimbă partenerii. Katina se suie în pat cu Carl, spunîndu-i că e bărbatul pe care îl așteaptă de-o viață.

Micuțul se întinde pe podea și susține că e mort, dar Sula îl trage în pat și se așază deasupra lui.

Thea și Porta li se alătură. În curînd se fac auzite oftaturi și gemete de satisfacție.

În mijlocul întregii scene, e sfîșiată o pilotă și camera se umple cu pene mici și rotitoare, aidoma fulgilor de zăpadă.

Sula face crampe la stomac de atîta rîs.

Deodată, ușa este izbită de perete cu un trosnet, și un bărbat uriaș, complet chel, năvălește în cameră învîrtind un pește uscat în mînă.

Katina, care atîrnă de gîtul lui Carl, se smulge brusc și se pornește să țipe cît o ține gura.

— Porcul ăsta neamț m-a violat!

— Oare? urlă bărbatul chelios.

Înșfăcînd-o de păr, o pune de-a curmezișul unei canapele demodate și-o bate amarnic cu peștele cel uscat. Apoi ridică capacul canapelei, o azvîrle înăuntru, îl apucă pe Carl și-l aruncă peste ea, așezîndu-se cu toată greutatea ca să se închidă bine.

— Continuați, urlă el sălbatic. Ardeți-vă pînă cînd v-o cădea părul și-o să fiți pleșuvi ca mine. Dați-i bătaie, că după aia vă iau eu în primire și vă tîrăsc prin toată Atena.

Se prăbușește apoi greoi pe masă.

— Nevastă-mea-i o curvă, se adresează el văzduhului. Se cuplează cu inamicul, scroafa! Îi omor pe amîndoi. Al dracului să fiu de n-o fac!

— Asta-i soluția, spune Porta, pe un ton amical, împingînd o sticlă de bere spre soțul dezolat, care zace plîngînd deasupra mesei.

— Bătrîna Grecie se duce de rîpă, geme el, muierile noastre și-au vîrît nasul în nădragii dușmanului.

— Adevărat, adevărat! Porta scoate un oftat profund. Oamenii și-au pierdut fundamentul moral. Și asta pentru că regele vostru v-a părăsit.

Sula se îmbracă încet. Mai întîi își trage ciorapii peste picioarele întinse, apoi se zbate să intre într-un corset cu dungulițe roșii și negre. Se joacă puțin cu sutienul înainte de a-l îmbrăca și de a-l încheia între sîni. Un furou scurt și negru zace întins peste masă.

Micuțul stă în genunchi în pat și o urmărește cu interes. Tot mai are bocancii în picioare.

Deasupra mesei, bărbatul cel chel plînge tot mai tare.

— Striptease din cap pînă-n picioare, îngaimă Micuțul, privind fermecat la fată.

— E îndeajuns ca să-i înțepenească toate degetele pînă și unui arab castrat, spune Porta.

— Și să-l transforme într-un violator, șoptește Micuțul.

Sula zîmbește și-și mișcă fundul în pantalonașii ei negri și strîmți. Are tot ceea ce-și poate dori un bărbat, și ea știe lucrul acesta.

Micuțul scoate becul electric și-l aruncă în stradă, dar nu se face mai întuneric. Nici n-a observat că între timp se luminase de ziuă.

Un tramvai răpăie pe străzi. Două Messerschmitturi scheaună în văzduh.

Sula se îndreaptă spre ușă, legănîndu-se și aruncîndu-i în trecere bărbatului bocitor de pe masă o oală cu apă în cap. Apoi se întoarce și îi aruncă Micuțului, în pat, o jumătate de cîrnat.

— Aici, Fido, rostește cu dispreț.

Înainte ca ea să apese pe clanța ușii, au și ajuns-o din urmă și au azvîrlit-o înapoi în pat. Hainele zboară de pe ea mai repede decît și-ar fi putut închipui vreodată.

Cînd pleacă cei trei, e aproape întuneric. Omul cu chelie și cele trei fete le fac semne de la balcon.

Ei merg de-a-ndăratelea pe stradă, răspunzîndu-le prin semne, pînă cînd nu-i mai pot zări.

— O să fie plictisitor după ce nemții o să părăsească Grecia, spune Sula cu un oftat adînc.

— Pe urmă or să vină englezii, zîmbește Thea. Și cu ei te poți distra. Doar uniforma diferă, restul e la fel.

Pentru a masca aparențele, cînd se apropie de gară, îi pun cătușele lui Carl. La urma-urmei e totuși un prizonier în drum spre pușcărie.

— Face o impresie mai bună, spune Porta, scuzîndu-se, în timp ce-i închide cătușele. Uite aici cheia de rezervă, adaugă el, punînd-o în buzunarul lui Carl. În felul ăsta le poți scoate urgent dacă pe noi ne curăță careva sau dacă războiul se sfîrșește brusc și de bucurie uităm să-ți dăm drumul.

— Nu le poți acoperi cu ceva ca să nu vadă toată lumea că-s umflat? mormăie Carl, ținînd în față cătușele lucitoare.

— Nu, omule, nu! declară Porta. Dacă oamenii nu le văd e ca și cum nu le ai. Hai, înviorează-te și fă pe posomorîtul. Poate-ți dă careva ceva din milă, ceva ce mai apoi să putem împărți.

— Dacă ne întreabă cineva, spunem că i-ai dat în cap unui *Oberst*, face Micuțul convins. Oamenilor le plac treburi de genul ăsta.

— O, Doamne, oftează Carl, amărît.

— Și să nu te superi cînd o să te lovim cu bastoanele pe spinare, continuă Porta. Trebuie să arătăm ce va să zică disciplina socialistă în armata prusacă. Ia-ți figura aia încruntată, îi spune el Micuțului în clipa în care pășesc zgomotos în clădirea gării.

Escorta și prizonierul reușesc să stîrnească atenția și majoritatea

oamenilor îi aruncă lui Carl priviri pline de compasiune, uitîndu-se cu ură la cei doi însoțitori cu trabucuri.

— Ăsta ne-ar omorî dacă ar îndrăzni, șoptește Micuțul, fericit, suflînd un nor de fum în figură unui bărbat mărunțel cu melon.

O bătrînă cu niște porci în lesă îl mîngîie pe Carl pe obraz și își plimbă miloasă mîinile pe cătușe.

— Îl așteaptă vremuri grele pe bietul soldățel!

Carl încuviințează din cap.

— Nu-ți fă griji, dragul meu. Viața pe-aici oricum nu valorează prea mult, iar dac-ai împușcat un ofițer sau i-ai jefuit pe bogați, te așteaptă un loc în rai.

Îl înghiontește în coaste pe Porta, furioasă.

— Dar ăștia de-alde voi care fac hatîrurile grangurilor și duc băieți sărmani la pierzanie or să sfîrșească în iad!

Îl mîngîie din nou pe Carl pe obraz.

— Mergi cu Dumnezeu, soldățelule. Nu te pot spînzura decît o dată. Uite-aici o bucată de brînză pentru lunga călătorie pe care o mai ai înainte.

Îi pune lui Carl sub braț o bucată mare și rotundă de brînză de capră.

— Tîrșeloși, șuieră doi *Gefreiteri*, care joacă zaruri pe-o bancă.

— *Obergefreiter* Joseph Porta, se înclină Porta drept răspuns.

— Trenul, trenul, țipă lumea îngrămădindu-se pe peron, ca o avalanșă.

Poliția Civilă și Militară încearcă în zadar să mențină ordinea. Femeia cu porcii vine de-a lungul trenului în goană ca un berbece. Porcii guiță ca turbați.

— Crezi că asta-i una dintre călătoriile de le zice *Kraft durch Freude*? întreabă mirat Micuțul și-și rotește brațele ca o morișcă pentru a-și face loc prin mulțime.

Conductori transpirați aleargă în lungul trenului, trîntind ușile. Bagajele sînt aruncate prin ferestre și proprietarii se cațără după ele.

Trenul se urnește. S-au urcat toți și nu mai încape un ac. Toți, cu excepția a doi grăsani de polițiști militari.

— Trebuie să urcăm și noi, strigă ei.

Încearcă să sară înăuntru, dar nimeni nu le face loc. Unul cade în nas pe peron și casca de oțel i se rostogolește sub tren.

În gara din Lamia, Crucea Roșie distribuie carne de porc, fasole și cafea turcească. Porta, bineînțeles, face rost de trei porții.

Trenului i se atașează un vagon-închisoare, un vagon lung de marfă, cu uși zdravăn zăvorîte și cu guri de ventilație.

— Dachau, Buchenwald, spune Porta, lingîndu-și gamela. Mă întreb dacă le-or da și lor fasole.

— Un șut în cur, asta le dau, mormăie acru un infanterist.

O soră de la Crucea Roșie îl raportase că a încercat să facă rost de o porție în plus. Asta îl va costa un an fără permisii și de trei ori cîte trei zile de carceră.

— Soră de caritate, cică. Pe bune că e, oftează un prizonier. Să mori de rîs, nu alta.

La Salonic, trenul așteaptă ore în șir și e încontinuu cercetat. Tîrziu după-amiază, se anunță că nu va pleca pînă a doua zi, deoarece calea ferată a fost aruncată în aer. Soldații pot merge la barăci după rații. Civilii aprind focuri pe peron ca să-și pregătească mîncarea.

După o noapte plăcută în oraș, cei trei ajung la gară numai ca să afle că reparația liniei va fi gata doar peste trei zile.

Un polițist militar pistruiat și morocănos le ștampilează actele.

— Escortă și prizonier, buchisește el și privește fericit la cătușele lui Carl. Ce-a făcut maimuțoiul ăsta?

Porta își dă seama că adevărata crimă—refuzul de a executa ordinul—nu-l va impresiona îndeajuns pe copoiul pistruiat și se lansează, în stilul său caracteristic, într-o poveste sîngeroasă.

— Un monstru, un adevărat monstru, asta e, spune el înghiontindu-l pe Carl. Omul ăsta și-a împușcat maiorul, a spintecat burta comandantului său de companie și i-a halit ficatul și ochii. Se pregătea să-i facă de petrecanie și *Hauptfeldwebelului* său, cînd a fost prins cu organul și cu boașele omului în mînă. Un maniac religios. Porta își dă ochii peste cap și se bate cu degetul la tîmplă. Nebunul credea că va putea salva lumea împiedicînd poporul german să se reproducă.

— Nebunie curată! face copoiul uluit. Nu-i așa ușor să ne împiedici pe noi, germanii.

— Te cred, încuviințează Porta, dar el a fost membru onorific al societății *Fără război*, așa că, probabil, i se părea logic să încerce.

— Unde îl escortați? întreabă polițistul, incapabil să-și desprindă ochii de la Carl.

— Germerscheim, zîmbește Porta, amabil. O să-i scoată sufletul din el pe-acolo.

— Asta și merită, decide polițistul, răgușit. Taică-miu e *Hauptfeldwebel* într-o adunătură de infanterie.

— Și încă nu și-a pierdut pendula? rînjește Micuțul, izbind vesel cu pumnul în masă, făcînd toate ștampilele să danseze.

Puțin mai încolo, în oraș, sînt opriți de un *Leutnant* pentru că n-au salutat regulamentar. Trebuiră să-l încătușeze pe Carl de un stîlp și să treacă de patru ori prin fața *Leutnantului* salutînd corect. În urma acestei întîmplări, încep să-i salute pe toți cei care poartă uniformă, inclusiv pe poștași și pe îngrijitorii de parcuri.

După o vreme, intră cu toții la *Vulturul semeț*, ca să-și odihnească brațele și să bea bere.

— Sper că n-o s-o iei la sănătoasa și să ne bagi în belea cu Poliția Militară, îl atenționează Porta pe Carl, în timp ce-i scoate cătușele.

— Ar șterge-o ca din pușcă, dac-ar avea ocazia, comentează Micuțul, izbind cu halba în tejghea.

— Opriți gălăgia! strigă proprietarul, un *Volksdeutscher*[5], cu emblema partidului la butonieră.

Caraba uriașă a Micuțului îl înșfacă de cravată.

— Cu ce drept ne dă o lepădătură de *Volksdeutscher* ordine nouă?

— Hai, plimbă ursul, strigă cîrciumarul furios, eliberîndu-se din strînsoare. Pot chema Poliția Militară cît ai zice pește.

— Poliția Militară? izbucnește Porta, aruncîndu-și automatul pe tejghea și trîntind lîngă el o banderolă a copoilor militari. Auzi. Poliție Militară! Cu cine dracu-ți închipui că stai de vorbă? Noi sîntem Poliția Militară, idiotule! Tacă-ți gura aia spurcată pentru ultima oară, sau vei fi tu ăla arestat. Ia spune, vrei să fii executat în propria-ți budă?

— Hai să ne cărăm de-aici, zice Micuțul, scuipîndu-l în față pe cîrciumar. Caralii cinstiți ca noi nu pot bea bere în văgăuna asta.

[5] *(germ.)* VOLKSDEUTSCHE: germani din popor—persoane de origine germană și vorbitori de limbă germană, cetățeni ai altor state. *(n. trad.)*

— Mulțam pentru băutură, încuviințează Porta, plecînd fără să plătească.

Se duc cu toții la *Sînul ospitalier*, ceva mai la vale, unde servesc chelnerițe.

— Noi sîntem Poliția, tună Micuțul, aplecîndu-se peste tejghea, în așa fel încît toată lumea să-i poată admira banderola Poliției Militare.

— Ce doresc domnii? întreabă ospătărița, ridicînd cotul Micuțului ca să lustruiască tejgheaua.

— Trei amestecuri, comandă Porta, punînd automatul pe tejghea.

— Saltă fierul ăla! șuieră ospătărița.

— Nu cotizezi la fiare vechi? întreabă Micuțul. Cu așa ceva îți poți lichida datoriile.

Porta îndepărtează arma fără o vorbă.

Fata toarnă în trei halbe pe jumătate bere, apoi șliboviță și suc de roșii, după care le amestecă folosindu-se de o baghetă de sticlă.

Își urează unii altora sănătate, și golesc halbele dintr-o înghițitură prelungă.

— Are un gust scîrbos, icnește Carl, da-și face efectul rapid.

— Pînă în clipa asta mă îndoiam că pămîntul se-nvîrtește, spune Micuțul, uluit, dar acum chiar simt că o face. Țineți-vă bine de masă, băieți, să nu cădeți de pe el.

Cîntă *Die Zeit Kennt Keine Wiederkehr*[6], în timp ce împleticesc de-a lungul străzii Metropolis în direcția bordelului *Curcanul verde*. În mod inexplicabil însă, aterizează la secția de poliție de pe strada Nicodemus, unde își strîng mîinile cu polițiștii greci, uimiți, și spun că au fost rugați să le transmită salutări de la prieteni anonimi.

— Cînd or să te spînzure, o să ai dreptul la nițică mîntuire sufletească, susține Micuțul pe la miezul nopții, în timp ce stau toți trei așezați pe marginea unei fîntîni arteziene, pescuind peștișori aurii pe care-i mănîncă de vii.

— Regulamentul militar prevede toate posibilitățile, sughite Porta aprobator.

Micuțul cade în fîntînă, încercînd să demonstreze că e în stare să stea pe buza ei într-un picior și cu celălalt la spate.

[6] *(germ.)* DIE ZEIT KENNT KEINE WIEDERKEHR: Timpul nu cunoaște întoarcere. *(n. trad.)*

— Mult zgomot pentru nimic, explică Porta unui public invizibil.

— Să nu-ți închipui că ai putea scăpa de noi, bolborosește, amenințător, Micuțul, înșfăcîndu-l de guler pe Carl și trăgîndu-l în fîntînă. Să nu crezi că sîntem doar niște sălbatici, cu creierii între picioare.

— Noi, și împreună cu noi armata, nu ne jucăm cînd e vorba de servicii de escortă, zbiară Porta, cu degetul ridicat.

Se împleticesc pe stradă, salutînd un pisoi căruia i se adresează cu *Herr General*.

— Aha, aici erai? țipă Porta, aruncîndu-se de gîtul unui domn care tocmai trecea pe-acolo, întorcîndu-se de la amanta lui. Va trebui să dai o raită pe la școala de infanterie din Hammelsburg ca să înveți să halești bocanci vechi milităresti la micul-dejun.

— Mai tîrziu, în viață, e foarte folositor pentru oricine, sughite Micuțul.

— Cavaleria e baza, îngaimă Carl, fericit, încercînd să se cațere pe un gard de fier și căzînd, în repetate rînduri, de partea cealaltă.

Civilul se smucește și pleacă grăbit în josul străzii.

— Salutări mamei, strigă Porta după el, numai tu și cu mine știm c-a fost nemțoaică.

— Trebuie să instituim un exemplu, spune Micuțul cînd se trezesc, în zori, în mijlocul pieții de legume.

Din toate părțile sosesc căruțe de la țară. Își proptește țeava pistolului său P-38 în fruntea unui măturător de stradă, care moțăie sprijinit în coada măturii.

— Ce-ai zice dacă te-aș împușca? Ți-ar plăcea?

— *Heil Hitler*! *Heil Hitler*! țipă măturătorul.

Sînt singurele cuvinte în germană pe care le știe. A descoperit că merg de minune la majoritatea soldaților germani.

Micuțul coboară pistolul și-l îmbrățișează, căzînd într-un tomberon, de unde de-abia îl scot cîțiva oameni.

— La Bruxelles, am pus mîna pe un grup deghizat în uniforme ale Armatei Salvării, îi explică Porta unui zarzavagiu.

— Salvaționiști! urlă Micuțul. Îmi place cînd aud de ei. Sînt drăguți. Cînd e cazul, se duc la spînzurătoare fără să crîcnească.

Trenul oprește la Stoby. Partizanii au aruncat șinele în aer.

Unități ale poliției croate spînzură trei civili de stîlpii de telegraf. Cineva trebuie s-o încaseze în locul partizanilor, care au scăpat.

În depărtare țăcăne puștile-mitralieră.

— Iar mai lichidează un tren, spune ofițerul conductor, bătîndu-l pe umăr pe mecanic. Ai avut noroc, maiorule, c-ai întîrziat la Salonic.

Dintr-un vagon iese o femeie care aleargă, țipînd. Pe urmele ei, un soldat beat, fără veston și cu prohabul larg deschis.

Un infanterist rezemat de un stîlp, mestecînd o bucată de pîine, întinde un picior, ca din întîmplare, și soldatul se dă de-a berbeleacul pe peron. Doi indivizi din paza gării se aruncă asupra lui ca niște lupi flămînzi.

— Îi iau eu actele, maiorule, ca să-i anunțăm unitatea cînd l-om spînzura? întreabă ofițerul conductor.

— O să-l spînzurați? face mecanicul, uimit.

— Bineînțeles, aici sîntem în campanie. Un frumușel de Consiliu de Război fulger în care un ofițer și doi soldați vor analiza cazul. Firește, soldaților li se va spune dinainte care va fi verdictul. Am improvizat o spînzurătoare în dos, la grajduri, nu cine știe ce, doar un buștean pus pe niște bîrne. Putem spînzura zece inși dintr-odată. Călăul nostru, un civil, încasează cinci mărci pentru fiecare om și e foarte mulțumit.

— Doamne! exclamă mecanicul, ștergîndu-și sudoarea de pe frunte. Și nu crezi că într-o zi veți avea necazuri din cauza asta?

— De ce oare? întreabă ofițerul mirat. Curțile noastre marțiale sînt regulamentare și toate cazurile se înregistrează. Persoanele executate sînt îngropate în pămînt sfințit. Totul e-n perfectă ordine. Noi nu sîntem ca ăia din SD. Cei mai răi dintre cei răi sînt tratați aici legal și, aș putea spune, chiar cu căldură sufletească.

Spre seară, trenului i se atașează cîteva vagoane de marfă pe care sînt montate tunuri cu tragere rapidă.

În fața locomotivei sînt cuplate două vagoane descoperite, pline cu saci de nisip, ca măsură de protecție împotriva minelor. Prizonierii sînt așezați peste saci. Dacă linia e minată, ei vor fi uciși primii.

Trenul pornește, tîrziu în noapte. Nu ia viteză pînă cînd nu intră în Valea Strumei. Aceasta este considerată porțiunea cea mai periculoasă a traseului.

Prizonierii de pe vagoanele descoperite din față sînt puternic iluminați, ca un avertisment pentru partizani. Încet-încet, pasagerii adorm.

Porta joacă zaruri cu un fruntaș de la Marină. Are de recuperat o restanță de plată de vreo doi ani, și reușește.

La ultima aruncătură, trenul e zguduit de fulgerul unei explozii. Scrîșnet de fiare și trosnet de lemne creează un vacarm îngrozitor. Tunurile sincronizate ripostează instantaneu și cascade de flăcări luminează povîrnișurile munților. Tremurul puternic al exploziilor zguduie întreaga vale a Strumei, mitralierele latră furioase, aruncînd dîre fosforescente spre valul de figuri întunecate, care coboară pantele, azvîrlindu-se în rîul înspumat.

— Ne vedem în groapa comună! strigă Porta, sărind prin geamul spulberat, urmat de Micuțul și de Carl.

Un ciob de sticlă i-a retezat aproape complet capul marinarului, precum o ghilotină. Întregul compartiment e împroșcat cu sînge.

Porta și Micuțul se tîrăsc pînă sub vagonul pe jumătate răsturnat. Carl se îndreaptă în goană către o movilă, unde zace o mitralieră părăsită. Încarcă rapid și trage rafale scurte înspre partizani, care se află acum dincoace de rîu.

Cîteva mortiere scuipă grenade. Pentru o clipă, atacul e respins, dar alte și alte valuri se năpustesc de pe rîpele și povîrnișurile munților. Par inepuizabili. Neîntrerupt, figuri întunecate se aruncă înainte.

Cei de la mortiere reușesc să regleze tirul și opresc atacul. Urlete ascuțite sfîșie noaptea care ascunde masacrul pe toată lungimea căii ferate.

Atacatorii se retrag la fel de brusc cum au și apărut. Gloanțe-trasoare le mușcă urma. Grenade de mînă zboară prin aer, iar flacăra albastră a exploziilor disloca stînci și răscolește pămîntul. Pentru o fracțiune de secundă, retina înregistrează imaginea unui corp uman suspendat în aer. Se aude un urlet prelung de moarte.

În apropierea căii ferate, într-o cazemată veche, s-au adăpostit cîțiva partizani. O legătură de grenade smulge din țîțîni ușa de oțel. Cîteva cocteiluri Molotov dispar în întuneric. Urmează o explozie înfundată și prin nișele de tragere răzbat flăcări. Supraviețuitorii se împleticesc afară, cu hainele arzînde, devenind ținta mitralierelor.

Porta își șterge sudoarea de pe față și se tîrăște de sub vagon împreună cu Micuțul. Obrazul lui Carl a fost sfîșiat de o bucată de șrapnel. Un sanitar îi închide rana cu două fîșii mari de leucoplast.

— Pe toți dracii! strigă Carl. Se cheamă că sîntem în serviciu de escortă și, conform regulamentului, prizonierul trebuie să ajungă la destinație nevătămat. Partizanii ăștia nu par să fi citit regulamentul.

O explozie asurzitoare sparge liniștea și flăcări albastre țîșnesc spre înălțimi. E ca și cum întregul munte ar fi sărit în aer. Bolovani enormi se rostogolesc pe povîrniș, ducînd cu ei, în adîncuri, partizani și soldați germani. Cu un bubuit prelung, avalanșa trece peste tren, smulgînd cîteva vagoane și aruncîndu-le în rîu.

— Doamne Atotputernic! face Micuțul, gîtuit de emoție, dacă n-am fi avut norocul diavolului în persoană, n-am mai fi trăit pînă la vîrsta asta.

Într-o oră, totul se termină. Partizanii dispar în noapte, în urmă nu rămîn decît morții.

Locomotiva cea mare e neatinsă. Pistoanele ei pompează cuminți și un șuvoi subțire de abur țîșnește dintr-o parte.

Mecanicul și fochistul sînt morți. Cadavrul unuia dintre ei atîrnă în deschizătura ușii, cu capul pendulîndu-i inert. Celălalt zace întins pe cărbuni, cu beregata tăiată. Erau sîrbi, uciși de către alți sîrbi. Îl ajutau pe dușman.

Personalul civil al trenului a dispărut fără urmă. Au fost luați de partizani și ca un avertisment, înainte de căderea serii, corpurile lor mutilate vor fi găsite pe străzile celui mai apropiat oraș.

Cazacii lui Vlasov ajung la fața locului pe cai asudați, spintecînd leșurile cu săbiile lor lungi. Un *Rittmeister* german, în uniformă căzăcească, primește ordine de la comandantul trenului.

— Es-ca-dri-i-i-lă, v-aliniați! Înainte! țipă el cu o voce spartă.

Multă vreme după ce aceștia s-au mistuit în depărtare, se mai poate auzi tropotul copitelor.

În zare se înalță o flacără și se fac auzite mitraliere furioase.

— Acuma-i măcelăresc și pe ei, mormăie un *Feldwebel* de la Pionieri, continuînd să-și curețe arma.

— Cine pe cine măcelărește? întreabă Porta, cu dispreț.

— Cazacii pe partizani, rînjește *Feldwebelul*, mulțumit.

Vîntul se joacă prin vagoanele devastate, suflînd asemănător corzilor unei mandoline prost acordate. Cîinii pornesc să latre. Soarele, răsărit deasupra munților, își trimite razele fierbinți peste trenul distrus. Cadavrele de pe coastă încep să se umfle. Milioane de muște roiesc în sclipiri negre-albăstrui și se hrănesc din rănile larg deschise.

— Războiul e un sezon bun pentru muște, spune Porta, gonind un roi de pe un braț smuls.

Mîinii îi lipsesc trei degete.

— Mă întreb unde-o fi restul, face Micuțul, interesat.

— Dracu' știe, spune Carl, dar trebuie c-a fost marinar. Ia uite cîte tatuaje!

Porta ridică brațul și îi examinează mai atent tatuajele.

— A fost la Bangkok. Desenul ăsta e chinezesc. Păcat că un asemenea braț artistic va fi mîncat de un roi de muște de rahat iugoslave.

Micuțul se tolănește comod pe spate, își vîră mîna sub cămașa sa jegoasă și scoate la iveală un pachet turtit de țigări. Scoate nerăbdător o țigară și o apucă între buzele însîngerate care au fost recent în contact cu un pat de pușcă. Fără o vorbă, întinde pachetul celorlalți doi. Țigările sînt de tipul celor care se fumează în marina engleză. Le-a luat de la un partizan mort.

— Așa întins și cu o țigară bună, mai-mai că-ți vine să uiți de războiul ăsta sîngeros, spune Carl, visător, întinzîndu-și picioarele pe o ușă smulsă. Ați observat cît e de plăcut pe-aici?

— Al naibi de plăcut, spune Porta, mulțumit, împingîndu-și cutia măștii de gaze sub cap, drept pernă.

— Poate că scîrba asta de război s-a terminat cît am stat noi culcați pe-aici, visează Micuțul. Durează mult pînă să ajungă știrile într-un loc ca ăsta.

— Aș avea chef de-o negresă grasă, rîde Porta, obscen, suflînd fumul pe nas.

— Cîte tîrfe or fi pe lume, toate-s ocupate la ora asta, afirmă Micuțul, slobozind o bășină prelungă.

— Tîrfele ar trebui să ne fie distribuite de la popota armatei, e de părere Porta.

— Vezi și pune mîna pe cît poți de multe cît mai sîntem în călătoria asta de escortă, îi spune Micuțul lui Carl. Din clipa în care-o să te trezești la pîrnaie, prietene, fii sigur că nu mai pupi niciodată așa ceva.

— Cum adică, niciodată? întreabă Carl, scoțînd țigara din gură. În zece ani o să fiu din nou liber.

— O să te omoare, fiule, proorocește Micuțul, ascultă ce-ți spun. Pe toți ăștia cu șederi lungi îi curăță. Or să te bage într-o unitate de dezamorsare a minelor și acolo o s-o duci cinci zile dacă ești foarte norocos.

— De ce m-ar omorî dacă-mi văd de treabă?

— Oricine care face purici pe-acolo mai mult de-un an vede prea multe, afirmă hotărît Micuțul. Oficial, nu există închisori în Germania, nu uita că sîntem un stat socialist cu tentă de dreapta.

— Ce porci, oftează Carl.

— Acum spui adevărul! rîde Porta. Noi am descoperit asta de mult.

— Cînd lucrezi în gropile comune, abia atunci trebuie să fii cu ochii-n patru, explică Micuțul. E posibil să te îngroape și pe tine laolaltă cu morții adevărați.

— Ai văzut tu așa ceva? întreabă Carl, cu îndoială.

— N-am văzut nimic, rînjește Micuțul. Am citit despre asta în poveștile fraților Grimm.

— N-o să ajung între mine și nici în gropile comune, spune Carl. Nu mă prezint voluntar pentru nimic, chit că mă vîră la carceră zece ani.

— Habar n-ai ce spui! rîde Porta, sarcastic. O să vrei să halești și rahat, numai să te scoată din celula aia.

— N-o să dureze decît jumătate din zece ani, spune Carl. Războiul se va termina în cinci ani și o să mărșăluiesc acasă ca un erou.

— Poate, răspunde Porta sceptic, ridicînd din umeri.

— Cum ar trebui să arate tîrfa aia neagră de care vorbeai? întreabă Micuțul, revenind la lucruri mai interesante.

— Nu prea grasă și cu plete lungi și negre, spune Carl. Nu le pot suferi pe muierile crețe.

— La naiba cu părul, rînjește Porta. Nu asta cauți la ele. A mea să fie grasă și cu niște mușchi la țîțe care să-ți rupă falca dacă ți le repede în mutră.

— Eu vreau una lungă și slabă care să dea din cur, urlă Micuțul, vesel. Am auzit că fetișcanele negre sînt cele mai grozave din lume. Cînd și-or mișca o dată coapsele, ți se face de poți scoate dopuri cu ea, în vecii vecilor, amin!

Un proiectil de semnalizare explodează departe, pe cealaltă coastă a muntelui, dar sunetul nu ajunge pînă la ei.

— Iar pun ceva la cale bandiții ăia, e de părere Micuțul. Nu trag ei cu rachete numai ca să admire niște culori drăguțe.

— Crezi că se vor întoarce? întreabă Carl, neliniștit.

— Nu se lasă pînă cînd nu împrăștie trenul ăsta peste toată Valea Strumei, afirmă Micuțul, cu tărie.

— Propun s-o ștergem urgent, înainte de-a începe hora, spune Porta. La urma urmei, nu prea avem motive de întîlnire cu indivizii ăia.

— Ai căpiat? Asta-i dezertare, șoptește Carl, îngrozit. Nu pot face una ca asta. Mi-am făcut întotdeauna datoria de soldat.

— Probabil că din cauza asta ai încasat zece ani, rînjește Micuțul. Te-ai născut într-un pat prea alb. Fă ca noi și-o să fie bine.

— Fă-ți boarfele și la drum! hotărăște Porta, ridicîndu-se ferm. Sînt cîteva cutii cu proiectile în vagonul ăla stricat. O să arunc un ou într-una din ele, și-n clipa în care pornesc și bubuie facem pași. Or să se uite cu toții în direcția aia și n-o să bage nimeni de seamă că executăm o retragere tactică.

— Asta ne poate scurta de-un cap, oftează Carl, resemnat.

— Sau ne poate prelungi viețile, spune Porta, cu un rînjet scurt.

— Băieții deștepți părăsesc întotdeauna corabia în prima barcă de salvare, filozofează Micuțul, ridicînd o grenadă de mînă de pe jos. Căpitanul e idiotul care pleacă ultimul.

Carl îl privește îngrozit cum deșurubează capacul albastru al grenadei.

— Țineți-vă chiloții! face Micuțul, fericit. Vine furtună.

Își leagănă brațul și grenada cade cuminte între cutiile cu proiectile.

Rîde, mai-mai să se-nece în clipa în care se ridică în văzduh rachete de semnalizare și flăcări, șuierînd printre vagoane și cărucioare.

— Pa și pusi, dragilor! Cheia e sub preș, strigă Porta, luînd-o la sănătoasa.

Un automat latră furibund și gloanțele răscolesc pămîntul chiar în spatele Micuțului, care s-a încurcat în niște sîrmă ghimpată.

— *Iob tvoiu mati*! urlă el și, răsucindu-și automatul, golește tot încărcătorul înspre tren, în timp ce toată lumea se aruncă la adăpost. Eliberîndu-se din sîrma ghimpată, gonește și el pe urmele celorlalți.

Cu răsuflarea tăiată, aterizează într-o crevasă îngustă din pămînt.

— Ce mai duș de oțel! blestează el. Ticăloșii au tras în mine. Un neamț de-al meu.

— Toți germanii sînt nemernici, spune Porta, dar nu-ți pierde vremea cu asemenea considerații. O să fie aici în cîteva minute. În clipa de față sîntem mai în siguranță la partizani decît la ai noștri.

— În ce rahat m-ați băgat, afurisiților! spumegă Carl. Să fiu împușcat ca un dezertor mizerabil înainte de-a ajunge măcar la pușcărie!

Gîfîind, își croiesc drum prin desiș și ajung într-o vale lungă. În clipa în care ies de după o stîncă, le șuieră gloanțe deasupra capetelor. Sus, pe creasta dealului, stă comandantul trenului, amenințîndu-i cu automatul.

— Ne ducem după ajutoare, domnule! zbiară Porta, încurajator, agitîndu-și jobenul galben.

— Înapoi, porcilor! urlă maiorul, răgușit.

— Tot acasă-i cel mai bine, răcnește fericit Micuțul și dispare după un paravan de stînci din preajmă, nu înainte de a-i face un semn de rămas-bun comandantului.

Mărșăluiesc toată ziua, ocolind satele și șoselele.

Spre miezul nopții, cerul se aprinde și o explozie prelungă, răsunătoare, cutremură pămîntul.

— Ăsta a fost trenul, spune Micuțul, privind înapoi.

— Deci nu mai e nevoie să chemăm ajutoare, face Porta.

— Atunci asta-i tot! rîde Micuțul.

— Ghinionul celor care-așteaptă, spune Carl, încet.

— Întotdeauna ghinionul e de partea celor care așteaptă, răspunde Porta, desfăcîndu-și brațele, dar epocile mari cer sacrificii pe măsură. Ce vrei, aparținem unei generații ghinioniste.

După un scurt răgaz, pornesc mai departe și a doua zi de dimineață ajung în dreptul unei șosele largi. Cînd se pregătesc să intre pe

ea, Micuțul ridică mîna și se aruncă în șanț. Un Mercedes negru cu trei osii trece, în plină viteză, pe lîngă ei și oprește un kilometru mai încolo, la o fermă. Din mașină sar cinci bărbați în uniforme cenușii.

Se aude o rafală scurtă de automat. Pe urmă se lasă din nou tăcerea.

— Fantome ale SD-ului, șoptește Micuțul. Pe onoarea mea de *Obergefreiter* al Marii Germanii, dacă ăștia nu-s vînători de capete.

— S-o ștergem, bîlbîie Carl, nefericit.

— Păi asta și facem, rînjește Porta, cu nepăsare.

— Ce-ar fi să le șutim gondola? întreabă Micuțul, plescăind, gînditor, din limbă.

— E mai puțin obositor să conduci decît să mergi, afirmă Porta.

— Să nu vă-nchipuiți că mă amestec în furtul unei căruțe chiar de sub fundul Gestapoului, protestează vehement Carl.

— Nu ți-a cerut nimeni părerea, hotărăște brusc Porta! Ești un prizonier sub escortă. Poți să te dai și cu curul de pămînt, pînă una-alta execuți ce spune escorta sau vei fi tu însuți executat pe loc.

— Și acum, îți ordonăm să mergi într-un Mercedes negru! comandă sever Micuțul. Prizonierii trebuie să asculte de ordine. Unde-am ajunge altminteri?

— Sînteți amîndoi niște descreierați, strigă Carl, bătînd furios cu piciorul în pămînt. Cînd o să ajungem la Germerscheim, o să înșir totul într-un raport.

— Raport? rîde Porta din toată inima. Va fi un roman. Și nimeni nu o să creadă o iotă.

— O să-l trimită la balamucul din Gressen, e de părere Micuțul.

Se apropie precauți de imensul Mercedes mirosind de la o poștă a *Gestapo*, parcat sub un copac.

Carl se ghemuiește pe bancheta din spate, blestemînd, cît pe ce să izbucnească în lacrimi, de frică.

Purtînd o banderolă și o insignă a Poliției Militare, Porta țopăie în vîrful picioarelor, înconjurînd de cîteva ori mașina.

— N-o s-o fac, șoptește Carl, încăpățînat, înghiontindu-l pe Micuțul.

— Atunci rămîi aici și explică Gestapoului cine-a fugit cu

gondola lor, rînjește Micuțul. O să fie atît de încîntați încît o să toarne la plumb în tine pînă o să-ți iasă pe dincolo. Și pe urmă or să te halească la micul-dejun. Nu știu dacă ai aflat, dar asta fac ei cu prizonierii.

Porta le face semn cu mîna.

— Sînt patru canistre cu benzină de rezervă, șoptește el. Cu căruța asta ajungem la porțile iadului.

— Probabil că știe și drumul, spune Carl. Să furi de la *Gestapo*, Doamne Sfinte! O să albesc de tot pînă la Germerscheim.

— Am încurcat-o dacă n-au lăsat cheile în mașină, face Micuțul, vesel. Ai crede că vor să scape de ea. Mă-ntreb dacă n-au furat-o și ei, la rîndul lor.

— N-o să ajungem prea departe cu numerele astea ale SS-ului, bîiguie Carl, nenorocit. Și mai sînt și negre. Pute a *Gestapo* de la un kilometru.

— Și cine zice că nu sîntem de la *Gestapo*? întreabă Micuțul. Ticăloșii ăia umblă și ei în uniforme ale armatei.

— Ar trebui s-o împingem puțin mai la vale, spune Porta, deblocînd frîna de mînă.

Pietrișul zornăie sub cauciucurile late.

— E a naibii de grea, mormăie Micuțul, punînd umărul la spatele mașinii.

Porta se strecoară la volan, iar Micuțul sare cu îndemînare peste el și ocupă locul de lîngă șofer. Cu mîneca își lustruiește grijuliu plăcuța în formă de semilună a Poliției Militare.

Carl se cațără pe bancheta din spate, ghemuindu-se cît poate de mult.

— Ține-mă, Doamne! șoptește el, pierdut.

— Și acum trebuie să pornim, copăcel-copăcel, zice Porta, bîjbîind pe la bordul mașinii.

— E o splendoare, face Micuțul, cu admirație, mîngîind căptușeala portierei. Ce mi-ar mai plăcea să mă plimb pe Reeperbahn cu dulceața asta. Nemernicul ăla de Nass o să-și piardă pardesiul de piele și pălăria lui cu boruri lăsate cînd m-o vedea.

Motorul tușește scurt în clipa în care Porta răsucește cheia în contact. Lor li se pare ca un urlet, dar nici măcar găinile din preajmă nu reacționează.

Porta apasă ceva mai tare pe accelerație, iar motorul geme încet și emană un miros puternic de petrol.

— Dacă vin SS-iștii, îi dau drumul, șuieră Micuțul, punîndu-și automatul în poziție de tragere.

Carl își mușcă mîinile cu disperare și înalță o rugă fierbinte către ceruri, cu toate că nu e credincios.

— Ce dracu' se-ntîmplă? întreabă Porta, ștergîndu-și sudoarea de pe față. Chestiile astea de înaltă compresie pornesc de obicei numai cînd te uiți la ele.

— Poate că n-ar fi rău s-o întindem, spune Micuțul, suflîndu-și nasul cu degetele. Chiar dacă sîntem un fel de Poliție Militară, o să fie cam complicat să le explicăm ălora din SS ce facem noi aici, în mașina lor.

— Nu înțeleg, oftează Porta, dînd din cap. S-o fi înecat motorul? Pute ca un cîmp petrolier arăbesc.

— Ia încearcă să demarezi brusc, sugerează Micuțul, întotdeauna un adept al soluțiilor dure.

Porta apasă nebunește pe accelerator și joacă cheia în contact. Motorul sforăie încetișor.

— Drace, strigă, călcînd furios pe accelerator.

Motorul pornește cu un tunet și bubuie ca o baterie de artilerie.

— Isuse! icnește Porta. Parc-ar fi un pachet de dinamită sub capota asta.

Un SD-ist dă buzna pe poartă în clipa în care mașina se pune în mișcare.

— Stați! țipă el. Aia-i mașina noastră. Opriți, ticăloșilor!

Dar nimic în lume nu-l mai poate opri pe Porta.

Mașina cabrează și țîșnește înainte ca o ghiulea, în timp ce Porta se lasă cu toată greutatea pe accelerator.

O rafală de pistol automat le trece șuierînd pe deasupra capetelor.

— Las' că v-arată mandea cum se mînuiește pocnitoarea, mîrîie Micuțul, întorcîndu-se furios. Își ridică automatul și sloboade două rafale scurte spre SD-ist, care cade la pămînt.

Mercedesul greu trece urlînd pe șosea, luînd virajele cu o schelălăitură ascuțită. Eșapamentul scoate încontinuu flăcări.

— Maică precistă din Kazan, mormăie Porta. În armată, am avut de-a face cu o grămadă de vehicule ciudate, dar asta le depășește pe toate. Trebuie s-o schimbăm cumva, înainte de a face omletă din ouăle mele.

Micuțul pune sirena să urle, aruncînd priviri semețe în toate direcțiile.

— Căpiaților, strigă Carl, înnebunit, de pe bancheta din spate. Într-un minut o să aveți pe urme tot Gestapoul.

Își fac intrarea în localitatea Brod cu o viteză mai mult decît respectabilă. Porta oprește în fața unui atelier de reparații, cu lungi șiruri de mașini hodorogite, așteptînd afară să le vină rîndul. Smulge două tăblițe cu numere ale armatei de pe un Opel și i le întinde Micuțului.

— Pune-le p-astea în locul numerelor jegoase ale SS-ului. Pînă atunci, dau o raită prin zonă.

— Asta-i falsificare, fraudă, protestează Carl. Pînă și o Curte Marțială formată din beduini surzi, muți și chiori ne-ar spînzura pentru ce-am făcut pînă acum.

— Ajunge, poruncește Micuțul. Tremuri ca o piftie, omule!

Porta dispare în atelier, fluierînd fericit, și dă nas în nas cu un mecanic cu grad de *Obergefreiter*.

Un cartuș de țigări dispare urgent în salopeta mecanicului. Porta capătă trei cutii cu vopsea și un steguleț triunghiular de comandant din hîrbul unui Horsch.

— Totu-i în regulă cu ordinele de deplasare? întreabă mecanicul *Obergefreiter*, dînd dovadă de un excelent simț practic.

— Da, spune Porta, gînditor, ai nimerit-o. Ce-ai zice dacă te invit să bem cîte ceva la popotă?

— Niciodată n-am refuzat o așa ofertă, răspunde colegul său. Vezi biroul ăla cu multe geamuri? Cum intri pe ușă, pe stînga, o să dai de un dosar îndărătul unei perdele albastre. Acolo sînt păstrate ordine de deplasare în alb. Ia un teanc. O să ai destule să-ți ajungă pînă-n America.

— Și ștampilele? întreabă Porta, cu un zîmbet obraznic, în timp ce al treilea pahar le urmează primelor două. În ce-i privește pe prusaci, un ordin neștampilat nu-i bun pentru ei nici să se șteargă la fund.

— După ce-ai pus mîna pe ordinele de deplasare, explică tovarășul său, împingînd paharul pentru a-i fi umplut a patra oară, ia-o-n sus

pe scări spre galerie, a doua ușă pe stînga. Acolo găsești toate ștampilele de care ai nevoie pînă la adînci bătrînețe. Ia una cu număr de FPO. Sînt în plasa aia galbenă. Modelele le găsești în plasa neagră. Ferește-te de Porc. Ăsta te-mpușcă pe loc dacă dă de tine.

— De unde știu cine-i Porcul? întreabă Porta, practic.

— O să-l auzi cum grohăie, răspunde colegul său.

— Hai să trăiești pînă la moarte, și să fii un hoit drăguț, rînjește Porta, încurajator, și dă buzna pe scări spre galerie, după ce-a șterpelit un teanc întreg de ordine de deplasare. Aruncă precaut o privire prin birou și, văzîndu-l gol, intră nonșalant și subtilizează două ștampile.

— Ce cauți aici? vine o voce falsă dindărătul lui.

Porta trage adînc aer în piept, se răsucește și pocnește din călcîie.

Un maior de la Corpul Tehnic, cu o față asemănătoare cu cea a unui porc, se află în fața lui.

— Domnule, strigă Porta, permiteți să raportez, îl caut pe șeful mecanic Lammert de la ateliere, să trăiți!

Porta văzuse numele scris pe geamul ușii de la biroul de jos.

— Ce treabă ai cu șeful?

— Trăiți, am un mesaj pentru el din partea unui prieten, domnule!

— Nu are timp de pierdut cu mesaje prietenești. Lucrează pentru cîștigarea războiului, grohăie Porcul, morocănos. Ce cauți în biroul meu? Face un inventar fulgerător al obiectelor mutate de la locul lor.

— Domnule, cer permisiunea să folosesc telefonul, să trăiți!

— Ce dracu îți închipui că-i aici? Cabină telefonică? țipă Porcul. Ieși imediat afară, măi încurcă-lume, și să nu te mai prind prin sectorul meu, că te dau pe mîna Gestapoului.

În spatele unui zid, vopsesc Mercedesul cel negru în culoarea de camuflaj a armatei. Pentru autenticitate, Porta îi mai aplică și cîteva lovituri cu un baros. Patina frontului de est, cum o numește el.

— Ce păcat, era o mașină drăguță, se lamentează Micuțul.

Trec încet cu mașina prin oraș.

— Hai să luăm o cafea, propune Porta, arătînd spre o clădire pompoasă care aduce a hotel de lux. Îi lipsesc doar mesele de pe trotuar și umbrelele.

O cotesc elegant pînă în fața intrării.

— Nu opri! strigă Carl. Uite santinelele.

— Isuse! murmură Porta. Se pare că aici nu-i de noi.

— SD-iști, mormăie Micuțul, grijuliu. Dacă ne-ntreabă cineva ceva, eu nu-s cu voi.

Porta ambalează motorul și mașina țîșnește înainte, slobozind prin țeava de eșapament limbi lungi de flăcări care-i determină pe SD-iști să sară la adăpost.

Se strecoară pe lîngă o mulțime de patrule ale poliției și blocaje rutiere, dar, de fiecare dată cînd polițiștii dau cu ochii de steagul triunghiular de comandant, fac semn mașinii să treacă mai departe, și astfel ies în curînd din oraș.

În ziua următoare, își fac intrarea în localitatea Kukes, unde întîlnesc un „ajutante di battaglia” italian, care e bucătar-șef la o unitate de Stat Major.

Spre surprinderea lor, află de la acesta că sînt în Albania.

— Mergem pe drumul spre Germerscheim, via Viena, spune Carl, cu tristețe.

— Deci aveți o mică deviere de la traseu, zîmbește italianul. Dar acum că tot sînteți aici, ce ziceți de o gustărică?

Două ordonanțe de bucătărie așază o masă pe pavaj, sub o umbrelă mare în culorile verde, roșu și alb ale Italiei. Felul întîi e un curcan într-un sos verde.

— Asta trebuia să fie comandantul meu de divizie, spune italianul, numit Luigi Trantino. Lui i-am dat altceva. Oaspeții lui Luigi au dreptul la mîncare bună.

Stropesc curcanul cu vin de munte dintr-o stacană enormă.

— Eu sînt soldat viteaz, afirmă Luigi, arătînd spre baretele viu colorate de pe pieptul său. Asta am căpătat în Abisinia.

— Ce, și tu ai fost pe-acolo să-i înveți pe negri ce-i aia credința romană? întreabă Micuțul.

Luigi încuviințează, cu gura plină.

— Ăia pricep repede. Dumnezeu este unul!

— Normal, încuviințează Porta, lăsîndu-se pe spate și aruncînd o bucată de carne în gura-i larg-deschisă.

— Cum sînt negrii? întreabă Micuțul, curios. Mușcă?

— Sînt oameni de treabă, spune Luigi, gesticulînd cu furculița prin aer. Nu put, cum zic americanii. Chestia asta cu rasa e o mare tîmpenie.

— Pe mine mă lasă rece, strigă Porta, rînind cu pîinea prin sosul verde.

— Înainte de război, aveam hotel prima categorie, izbucnește Luigi. Toți ștabii veneau la mine la masă. Și Musso a halit de două ori. Aveam harem mare, muieri de tot felul, orice. Pe urmă, porci fasciști au făcut italieni pașnici să meargă la război, oftează el. Soldații luat hotelul. Făcut pe mine să port uniformă. Ce rahat! Teribilă Africa. Multe luni de zile fără *zuppa de calamar*. Acolo nu cultură. Răi ca nemții. Italianul moare fizic și moral dacă acolo multă vreme.

Ordonanțele vin cu următorul fel de mîncare.

— *Pasta con le sarde*, proclamă Luigi mîndru. Asta mănîncă Mafia cînd mare *Capo* plănuiește mare lovitură.

Porta plescăie din limbă.

— Voi romanii știți să vă bucurați de viață.

— Ne descurcăm bine, admite Luigi.

— Spaghete aveți? întreabă Porta. Știi de care, cu boia și brînză deasupra.

— Avem, bineînțeles!

Comanda e dată imediat la bucătărie.

— Cînd aveam *bordello*, nu luam niciodată fată care nu a fost crescută cu *spaghetti alla Carbonara*, zbiară Luigi fericit. Unge totul de minune pe dinăuntru.

Micuțul își toarnă o porție uriașă de spaghete din castronul așezat în mijlocul mesei. Mestecă, înghite și se opintește în ele cu stoicism. Pare că spaghetele nu-i vor dispărea niciodată pe gîtlej. Încet-încet, fața i se învinețește.

— Trebuie să le mănînci cu brînză, spune Luigi cu un aer de cunoscător.

Micuțul dă din cap a încuviințare, cu gura plină. Presară brînză pe niște fire kilometrice de spaghete.

— O să moară, spune Porta, privind cu interes la fața vînătă a Micuțului.

În disperare de cauză, Micuțul apucă spaghetele cu ambele mîini și le rupe.

— *Mamma mia*, cum supraviețuiți voi italienii unei astfel de porții de spaghete? geme el.

— Trebuie înveți să mănînci, explică Luigi. Uite-așa! Răsucește fulgerător spaghetele pe furculiță. Fii atent, spune el, sigur de sine, și repetă figura de cîteva ori.

Porta și Carl se dau bătuți imediat, dar Micuțul, în încăpățînarea lui, se încurcă în gesturi. În cele din urmă, renunță și mănîncă restul cu degetele.

— Locul ăsta o cloacă împuțită, declară sumbru Luigi, după un timp în care au rîgîit cu toții în tihnă. Ofițerii, niște rahați. Mă bagă în balamuc. Tot timpul lacomi. Vinul ba prea rece, ba prea nou. Vor rață prăjită, friptură de căprioară, homar. Pare că nu au aflat că sîntem în plin război de treizeci ani, cu foame și mizerie la tot pasul. Mie mi-e scîrbă.

— Se vede treaba că mai și beți strașnic, face deodată o voce dintr-o parte a mesei.

— Ce dracu'? sare Luigi ca ars, și nu-i vine să-și creadă ochilor.

Un negru tuciuriu, cu un fes roșu pe cap, purtînd un veston iugoslav gri-albăstrui la două rînduri, stă în rigolă, zîmbind cu toată gura. În piciorul stîng poartă un bocanc de vînător de munte italian, în dreptul o lungă cizmă de călărie germană.

— Mîncați bine, repetă, arătînd spre mîncărurile de pe masă. Dați-mi!

— Manierele îl fac pe om, fiul meu negru, spune Porta cu demnitate. Te afli într-o tovărășie albă.

— Vezi-ți de treabă, neamțule. Vrei să-ți sparg dinții?

— Fir-aș al dracului, urlă Micuțul indignat. Te-au învățat coloniștii să vorbești și acum te-ntorci acasă în Reich, așa-i, amice?

— Dacă așa stă treaba, o să aibă un șoc, oftează Porta. Socialismul nu-i ceea ce se spune că ar fi...

— De unde vii, negrule? întreabă Luigi, curios.

— Du-te și tu dracului, Spaghetti! Eu nu te-am întrebat pe tine de unde-ai apărut. Dă-mi niște mîncare!

Trage un scaun și se așază la masă fără să mai aștepte vreo invitație, împingînd la o parte farfuria lui Carl, ca să-și facă loc.

— Beppo! strigă Luigi în direcția bucătăriei. Adă un homar. Îți place sosul iute? i se adresează el negrului, cu un zîmbet șiret.

— Pot mînca și foc, dacă vreau.

— Doamne, asta vreau s-o văd și eu, zbiară Micuțul. Am văzut-o pe una de pe Reeperbabn făcînd asta, dar aia era o tîrfă.

— „Diavol roșu" extra, numărul unu! comandă Luigi cu o privire nerăbdătoare pe față.

Porta se ridică și se îndreaptă spre bucătărie spre a-i da o mînă de ajutor lui Beppo.

— Boia, comandă el, golind o cutie întreagă de praf roșu în sos. O lingură sau două de piper și niște sos picant. Tocmai la timp își aduce aminte și de ardei iute roșu.

— Paprika e plină de vitamina C, spune Beppo, oferindu-i o cutie mare cu condimente.

— O gustărică minunată, rînjește Porta, amestecînd și o cantitate uriașă de praf de usturoi.

Beppo rîde atît de tare încît e cît pe ce să scape cei cinci homari, în timp ce se îndreaptă, spre masă.

— Servire leneșă! strigă negrul albanez.

— Uite aici și sosul special, spune Porta, dar sînt sigur că o să fie mult prea tare pentru tine. Numai albii îl suportă.

— Nimic nu-i prea tare pentru mine, latră negrul, cu îngîmfare, și, înșfăcînd un homar, smulge carnea de pe el, îi sparge cleștii în dinți și scufundă conținutul în sosul „Diavol roșu".

Porta îl urmărește cu ochi mari, ca un om care asistă la o încercare de sinucidere.

— Să chemăm pompierii? întreabă Beppo, cu ochii la victimă.

Negrul își vîră homarul în gură și-l înghite. Fața îi devine dintr-o dată cenușie, înțepenește, cască gura și grimase groaznice îi trec peste chip. Pentru un moment, pare că e deja mort. Dă să vorbească. Nici un cuvînt nu i se desprinde de pe buze.

Politicos, Porta îi întinde niște vin. Negrul înșfacă stacana și și-o toarnă pe jumătate pe gît.

Abia acum începe sosul să-și facă pe deplin efectul. Ca o rachetă, negrul țîșnește în aer, căutîndu-și respirația, aleargă în cerc, pe urmă

în bucătărie, de unde se aruncă printr-o fereastră deschisă. Scoate un țipăt prelung și ascuțit și se oprește pentru o clipă la masă.

Automat, Porta îi oferă stacana cu vin. Restul conținutului zboară în stomac și sosul arde de o mie de ori mai tare decît înainte.

— Aa-a-a-a-a-ah! urlă el, ca un lup împușcat în burtă. O mînă i se crispează pe stomac, cealaltă pe beregată. Se trîntește pe spate și-și azvîrle picioarele prin aer. Bocancul alpin italian îi zboară, își arcuiește corpul și, întins pe spate, se mișcă pe stradă ondulîndu-se ca un șarpe. Pe urmă e din nou în picioare. Se aruncă în rîu și bea de parcă ar vrea să-l sece.

La scurt timp după aceea, iese din apă și se cațără pe o faleză, aproape verticală, cu agilitatea unei capre de munte.

— E uimitor de cîte sînt în stare canibalii ăștia cînd vor, nu-i așa? strigă Micuțul.

— Ce naiba ai pus în „sosul diavolului”? întreabă Luigi.

— Ceva tranchilizante care or să facă un băiat bun din el, rînjește Porta.

În următoarea clipă, negrul se întoarce. Arată ca un om care a traversat deșertul Gobi pe jos. Le întinde mîna politicos.

— Pleci deja? întreabă Porta.

— Mă duc înapoi în Libia.

— De ce? vrea să știe Micuțul.

— Mîncarea de pe aici nu-mi face bine!

Homarii lui Beppo au depășit și cele mai mari așteptări. Porta îi laudă generos.

Luigi ridică o gheară, de parcă ar fi un baston de mareșal.

— În curînd vor închide dugheana. Cînd îmi fac bagajul, nu vreau să plec înapoi în Italia sărac, șoptește el confidențial.

— Ai dreptate, plescăie din buze Porta. Numai proștii ies dintr-un război mai săraci decît au intrat.

— Cei mai mulți sînt idioți, afirmă Luigi, înmuind o bucată de homar în maioneza de usturoi.

— Domnul fie lăudat, zîmbește Porta, fericit, e opera Lui!

— O să fie bine înapoi în Italia, spune Luigi. Mie nu pasă de război. În Italia am ce-mi trebuie.

— Așa văd și eu lucrurile, e de acord Porta. Tot ce vor obține din treaba asta e că noi germanii și voi italienii vom sfîrși-o cu fundurile tăbăcite.

— Salută-i pe ăi din Italia din partea noastră, spune Micuțul, între două îmbucături de homar. Poate că n-o să fim cu mult în urma voastră.

— *Gesu*, *Gesu*, țipă Luigi, îngrozit, cît pe ce să se înece cu propriul homar. *Madre di Christi*, nu lăsa să se întîmple asta! Își face cruci, și ridică ochii către ceruri. Sper și mă rog ca ultimul dintre nemți să fii părăsit Italia înainte de a ajunge eu înapoi.

— Ce, nu-ți sîntem pe plac? întreabă Porta, surprins. sîntem aliați și luptăm umăr lîngă umăr într-un război care ne-a fost impus.

— N-am spus că italianul nu iubește pe neamț, intervine Luigi, dînd din cap. Cînd, ca acum, oameni de treabă, dar cînd mulți la un loc, fac prea multă gălăgie, ocupă spațiu.

— Ai întrucîtva dreptate, admite Micuțul, lingînd platoul cu maioneză de usturoi.

— Voi pușcați tot timpul, insistă Luigi, nu pricepeți că asta periculos. Cînd puști într-un om, de obicei el pușcă înapoi.

— Destul de adevărat, oftează Porta.

— Ce ziceți, luăm un coniac de cafea? întreabă Luigi, ridicîndu-se.

— Am mîncat atît de mult, încît nu mă mai pot mișca, rîde Porta, descheindu-se la pantaloni. Iubesc haleala. Sînt în stare să trăiesc doar ca să mănînc.

— Te-ai aranjat binișor pe-aici, îl laudă Carl pe Luigi, în timp ce gustă din coniac, cu un aer de cunoscător.

— Aici e bine, admite Luigi, întinzîndu-și picioarele mai comod. Vreau doar libertate. Poate vine Tommy în curînd și ne bumbăcește atît de tare încît n-o să ne mai ardă să pușcăm înapoi.

— Mai ai? întreabă Porta, împingînd spre Luigi paharul de coniac gol. Numai Dumnezeu știe cînd ne vom mai întîlni cu licoarea asta.

Zîmbind, Luigi îi umple paharul pînă la buză, astfel încît Porta e nevoit să se aplece și să soarbă. Suge lichidul ca un bivol care bea apă.

— Chiar în clipa asta ai tăi încasează o ciomăgeală zdravănă, spune Micuțul, scuipînd în direcția unui desen de pe un afiș de recrutare înfățișînd un SS-ist idealizat.

— Ieri am văzut general în retragere, urmat de camion plin cu pradă eliberată, spune Luigi. Asta semn bun.

— Peste tot dai de Consilii de Război fulger, spune Porta, slobozind o bășină răsunătoare. În curînd vor fi pe-aici mai mulți copoi decît soldați. Nici măcar lipsa de muniție nu-i mai oprește. Întotdeauna se găsește un copac și o frînghie. Nu folosește frînghia, răsfeți copilul, cum zic pedagogii.

— Wehrmachtul Marii Germanii e pe butuci, am putea spune, oftează Micuțul, aruncînd peste umăr o bucată de plăcintă cu mere, spre marea fericire a unui cîine din spatele lui care o devorează.

— O să-mi închei la Germerscheim socotelile cu campania asta faimoasă și o să mă acopăr de glorie cînd voi apărea acasă ca persoană persecutată politic, rîde Carl mulțumit. De aici poate ieși ceva. Ticăloșii de ieri sînt eroii de mîine.

— Nu te bucura prea devreme, i-o retează Porta, sec. N-o să dureze prea mult pînă cînd îngrămădiții își vor reveni din șocul de a fi pierdut un război.

— Se aude că toată afurisita de Armată a IX-a a șters-o la inamic, zice Micuțul conspirativ.

— Armata a IX-a? Asta a fost curățată de mult! face Carl cu mirare.

— *Generalfeldmarschall* von Manstein șade pe un bolovan în Polonia și plînge de sare cămașa de pe el, spune Porta, confidențial.

— Nu-i nici un von Manstein, urlă Micuțul, atoateștiutor. E născut Lewinsky, un nume care nu-l face prea fericit pe Adolf. Puteți spune ce vreți, dar e un lucru al dracului de surprinzător.

— E haios. Veștile bune în armată nu le afli niciodată din ziar, filozofează Luigi.

— *Führerul* a spus că nu mai e nevoie de genii tactice operaționale, explică Porta. De-acum vom avea comandanți gen „cap de lemn”, care ne vor călăuzi în bătălie cu urlete vesele, șezînd alături de noi.

— Atunci, ăsta chiar că e sfîrșitul, confirmă Micuțul, important. O armată de vite care stă nemișcată va fi curățată de către artileria vecinului nostru din două bășini.

— Ce grămadă de minciuni împuțite ni s-au servit în ultimii ani, spune Carl, cu dispreț.

— Cu excepția cîtorva dintre noi, în rest toți le-au crezut, zîmbește Porta, superior.

— Și ce-i mai rău e că mulți încă le mai cred, șoptește Luigi.

— Căpeteniile noastre din război au scăpat hățurile din mînă, decide Porta. Picioarele la spinare, băieți!

— Dar au avut vreodată în mînă hățurile? întreabă Luigi, surprins. Dintotdeauna am crezut că nemții oameni ciudați. Capete pătrate.

— Grofaz[7] se va perpeli în curînd în suc propriu, spune Micuțul, optimist.

— Ne așteaptă vremuri grele, zice Porta. N-o să apucăm să facem stînga-mprejur, că imediat am fi numiți dezertori.

— La Cartierul General al *Führerului* sînt nebuni cu toții, e de părere Carl.

— Pe cel pe care Dumnezeu vrea să-l bage în rahat, mai întîi îl orbește, explică Porta, cu voce patetică.

O companie de recruți coboară, cîntînd, de pe poteca șerpuită de munte. Cizmele și echipamentul le sînt curate și căștile, cu vulturul pe o parte, sclipesc de noi ce sînt. Porta se scarpină pe spinare cu baioneta și-i privește îngîndurat.

— Cînd vezi o șleahtă de eroi germani dichisiți ca ăștia, țesălați din cap pînă-n picioare, mai-mai că-ți vine să crezi că mitul despre eroismul german continuă să existe.

— În trei zile, partizanii îi vor fi curățat pe băieții ăștia, afirmă Luigi, sec.

— Slavă Domnului că am intrat în horă de la început, spune Porta. Dacă nu, n-am mai fi fost acum în viață.

— Soldații vechi nu mor niciodată, proclamă Carl, întinzîndu-se atît încît scaunul de răchită pe care șade e cît pe ce să se rupă.

Micuțul sloboade o rîgîitură prelungă, în urma căreia *Feldwebelul* companiei rămîne ca trăsnit.

— Sînteți în stare să salutați? întreabă el, nervos.

Toți patru salută în tăcere, dar fără a se ridica din scaunele lor de răchită.

---

[7] *(germ.)* GROFAZ: poreclă dată lui Hitler, reprezentînd inițialele expresiei *Grösster Feldherr aller Zeite*—cel mai mare conducător de oști al tuturor timpurilor. *(n. trad.)*

Un zgomot de tunet se pornește dinspre răsărit și se apropie ca o furtună. O salvă de obuze se prăvălește cu un urlet peste oraș. Pămînt și foc se înalță către cer. Un șir lung de case dispare într-un nor de praf. Școala de dincolo de drum e săltată în aer și se prăbușește, bucată cu bucată. Acoperișul cade intact peste pereții pulverizați.

Feldwebelul de companie e tăiat în două și bucățile azvîrlite pe coasta muntelui. Compania de recruți se topește într-o mare de flăcări.

Luigi dispare cu o iuțeală uimitoare într-o tranșee îngustă, urmat îndeaproape de Porta și Micuțul. Carl ridică un scaun de răchită și-l ține deasupra capului, în speranța nebunească că se poate apăra de schijele care plouă în jur.

Suflul exploziei unui obuz îl proiectează într-o adîncitură din pămînt.

Un alt obuz lovește din plin casa în care s-a stabilit bucătăria diviziei. Se înalță nori negri de fum și casa se surpă încet. Numai hornul și un cazan imens de aramă rămîn neatinse.

Marea umbrelă verde-alb-roșie plutește prin aer și se așază încet pe tranșeea îngustă.

— Culorile bătrînei Italii! spune Luigi, mîndru. Aduc noroc!

O nouă salvă se prăvălește, gurile li se umple cu praf de cărămidă. Copacii de pe povîrniș se rup precum chibriturile și zboară prin aer. Corpuri dezmembrate sînt azvîrlite pe deasupra acoperișurilor. O pereche de cai e aruncată departe în sus, pe pantă. Strada devine un vulcan de schije de lemn și bolovani proiectați prin văzduh.

— S-o ștergem de-aici! strigă Porta. Vii, Spaghetti? Ăștia de-aici nu mai au nevoie de arta ta culinară.

Luigi rămîne un moment dus pe gînduri. Apoi își îndeasă pe cap căciula cu pene de bersaglieri, aruncînd o ultimă privire umbrelei colorate.

— *Si*! Acuma plec acasă în Italia!

Carl vine în goană de pe stradă, purtînd încă deasupra capului scaunul de răchită.

— Cine dracu' trage în halul ăsta? strigă el agitat.

— Ia telefonul și întreabă la Informații sugerează Porta.

Spre mirarea lor, găsesc Mercedesul neatins în mijlocul grămezii de ruine.

— Diavolul are grijă de *Gestapo*, rînjește Porta.

Părăsesc orașul în viteza maximă, urcînd pe o șosea îngustă de munte. Instinctul lui Porta îl previne să nu folosească șoseaua principală, pavată.

— Unde mergem? întreabă Luigi, aranjîndu-și penele.

— Într-un loc îndepărtat, murmură Micuțul, misterios.

— Sfinte Sisoe, războaiele astea moderne sînt groaznice! face Porta.

— Crezi că erau mai distractive în vremurile de demult? întreabă Carl.

— Erau foarte diferite, răspunde Porta. Un șmecher pe nume Marius i-a bătut pe Verceleni pe cîmpiile Provenței cu ajutorul cîinilor de război[8].

— Asta-i o minciună sfruntată, zbiară Micuțul, dar probabil, c-ar fi mai distractiv. Auzi, cîini de război! Cu ăștia le-am veni de hac ticăloșilor de dincolo.

Un maior de la Vînători îi oprește și le ordonă să-l ia și pe el.

Micuțul se așază pe bancheta din spate, între Carl și Luigi.

Intră în Kralfero în fruntea unui batalion de vînători.

Maiorul cercetează Mercedesul cu un ochi bănuitor.

— Ce căutați aici? întreabă el, suspicios.

Porta îi întinde, în tăcere, documentele falsificate.

— Oho-ho! face maiorul, răsfoind gînditor ordinele de deplasare și foile de drum. Nu v-ați abătut nițel de la ruta spre Viena?

— Cu tot respectul, domnule, partizanii nu ne-au permis să urmăm ruta directă, zîmbește Porta, genial.

— Ce caută italianul ăla alături de armata germană? mormăie maiorul, sceptic, și-i cere lui Luigi actele.

Luigi se caută disperat prin buzunare.

Maiorul le face semn unor polițiști militari, dar înainte ca aceștia să ajungă la mașină sînt secerați de o rafală de mitralieră. În stradă

[8] Aluzie la generalul roman Caius Marius, care în anul 101 î.Hr. a zdrobit armatele cimbrilor la Vercellae (azi Vercelli). Fondator al armatelor profesioniste romane, pe lîngă o serie de alte inovații organizatorice și tactice, a folosit în lupta corp la corp și cîini de război, obicei practicat de altfel și de către triburile celtice, galice, iberice, germanice și chiar de către greci. *(n. trad.)*

plouă cu grenade de mînă. De pe acoperișuri se pornește focul asupra batalionului de vînători. Soldați răniți se tîrăsc gemînd la adăpost. Cocteiluri Molotov explodează cu un șuier sec. Lichidul arzînd împroșcă oameni și materiale.

— Partizani! icnește maiorul, sărind în lături de lîngă mașină.

Porta salută și zîmbește idiot.

— Da, domnule, se pare că ne curăță.

O rafală de pușcă-mitralieră mătură strada și gloanțele scutură trupurile celor morți deja.

Porta pune mașina la adăpostul unui zid, de unde pot observa drama în oarecare siguranță.

O mașină blindată, dotată cu un tun automat, își face apariția de după colț, ciuruind pereți și acoperișuri. Grenade zboară prin ferestre, în case. Un cearceaf lung și alb se desfășoară în cădere de la una dintre ferestre. Soldații iau cu asalt ușile din stradă. În curînd zboară pe geamuri corpuri de bărbați și femei, care lovesc caldarîmul cu un sunet înfundat.

Două tancuri Puma apar huruind și puștile lor mitralieră trimit limbi de flăcări prin ferestre.

Deodată, maiorul e din nou lîngă ei.

— Sînteți arestați! urlă, țintindu-l cu pistolul pe Luigi, dar se prăbușește înainte, horcăind.

Micuțul se rostogolește într-o parte spre a evita corpul în cădere.

Automatul lui Carl latră. O siluetă cade de pe acoperiș, după care cade, zornăind un pistol-mitralieră.

O oră mai tîrziu totul s-a terminat. Prizonierii sînt îndesați într-o biserică și în jurul lor roiesc soldați turbați.

— Cățeaua asta l-a omorît pe bătrînul Herbert dintr-a 4-a! zbiară un *Wachtmeister* gras de la Artilerie.

Îi repede femeii un pumn în figură, spărgîndu-i buzele, și apoi o lovește cu cizmele între picioare.

— Tîrfă! urlă și alții. Termină cu ea!

Un locotenent își croiește drum prin mulțime.

— Atențiune! strigă el, cu vocea înecată de furie.

Pînă ce nu trage un foc de pistol în aer, soldații nu-l bagă în seamă.

— Prizonierii trebuie tratați corect, ordonă el. Noi nu sîntem niște bandiți, cum sînt dușmanii noștri. Vom constitui un tribunal de urgență și vor fi împușcați cu toții, dar mai întîi trebuie judecați.

— Stați numai, blestemaților! O să vă scoatem mațele prin gîtlejuri, îi amenință un *Oberjaeger* pe cei trei prizonieri, care stau cu fața la perete și cu mîinile împreunate la ceafă.

— De ce să mai pierdem timpul cu judecata, întreabă un *Gefreiter*, dintr-un batalion de pionieri. Arată spre o tînără femeie care stă într-un colț. Cățeaua asta îmi aparține. Pe toți dracii, o să cînte înainte de-a crăpa!

— Ați auzit ce-a ordonat locotenentul, îi previne un *Wachtmeister* de cavalerie pe cîțiva soldați, care încep să facă mai mult decît doar să, amenințe. Noi sîntem *Herrenvolk*, dar nu sîntem brute.

— Cînd o veni Ivan *Untermensch*, așa ca noi, ticăloșii ăștia vor pricepe care-i diferența, strigă malițios un *Feldwebel*.

Un soldat înalt și slab îl pocnește pe un tînăr cu țeava automatului.

— Porcul ăsta ne-a distrus căruța-bucătărie. El e nemernicul căruia trebuie să-i mulțumim că nu vom mînca nimic astăzi la cină.

— Sparge-i fața, sugerează un infanterist bătrîn, cu un cîrnat sub braț.

Un ofițer magistrat s-a instalat îndărătul altarului, care, cu ajutorul unui steag, a fost transformat într-un pupitru al judecătorului. Ochelarii săi fără rame reflectă lumina asupra celor două șiruri de prizonieri aliniați înaintea sa. Își drege glasul, scoate la iveală o listă lungă și, cu o voce pițigăiată, începe să le recite numele. După fiecare nume, ridică privirea și spune solemn:

— În numele *Führerului* și al poporului german, te condamn la moarte prin împușcare!

Repetă această formulă de șaizeci și șapte de ori.

Condamnații sînt duși afară din oraș într-o carieră de piatră, la o milă depărtare de Samaila, iar pionierii le înmînează cîte o cazma. Trebuie să sape cu toții o groapă comună. Ăsta-i cel mai practic mod de-a rezolva lucrurile.

După ce-au terminat, șterg cazmalele înainte de a le înapoia străjerilor lor. Sînt țărani săraci și cunosc valoarea unei cazmale.

Un locotenent foarte tînăr comandă plutonul de execuție. Transpiră și se bîlbîie agitat.

Prizonierii sînt aliniați de-a lungul marginii gropii, în așa fel încît să se prăbușească pe spate direct în ea.

— Haide, haide! strigă locotenentul. Următorul, următorul, să vedem ceva mai multă mișcare pe-aici!

Tînărul care a distrus căruța-bucătărie e atît de speriat încît cade în groapă, și ceilalți prizonieri sînt nevoiți să-l ajute să iasă.

Cîțiva dintre ei cîntă *Internaționala* și strigă „Naziști ucigași!"

Colonelul, care a venit să asiste la execuție, își exprimă admirația față de comportamentul prizonierilor.

— Excelent, excelent! spune el. Au ceva de învățat trădătorii germani de la oamenii ăștia. E o plăcere să-i vezi!

— Fără îndoială că Domnul va ține cont de asta, face adjutantul, cu un nod în gît.

— Li se cuvine, spune colonelul, un om foarte pios.

După ce a fost executat și ultimul condamnat, se aruncă pămînt deasupra lor și pionierii îl bătătoresc.

Porta o cotește cu Mercedesul pe o stradă lăturalnică, acoperită cu pietriș. Un pod de pe șoseaua principală a fost aruncat în aer.

Deodată are loc o explozie răsunătoare și șoseaua se despică. O perdea de flăcări se înalță spre cer, în timp ce Mercedesul e săltat în aer și cei patru oameni aruncați din el.

— Și-acum ce facem? piuie Luigi nefericit, la adăpostul unei căpițe de fîn, privind Mercedesul distrus.

Singurul obiect rămas neatins e stegulețul de comandant pe care Porta îl vîră la centură. Poate că, mai tîrziu, va fi de folos.

— Și-acum? întreabă Carl, îngrijorat. O să ajung vreodată la Germerscheim, să încep să-mi execut cei zece ani?

— Fiecare zi pe care-o petreci cu noi e o zi mai puțin din condamnarea ta, îl liniștește Micuțul.

— De ce nu am rămas eu la ai mei? se tînguie Luigi, cu glasul înecat de lacrimi. Aș fi primit bucătărie nouă de divizie. Niciodată armata italiană face război fără bucătărie pentru „spaghetti Carbonara".

În timp ce pășesc abătuți pe șosea, începe să plouă. De pe culmile

munților coboară frigul. Jos, în vale, șerpuiește Dunărea, cenușie și tristă, iar în depărtare latră puști-mitralieră.

Cînd se înserează, se adăpostesc într-o vilă rece și neospitalieră de la marginea unui sat, dar nici nu apucă să ațipească că sînt treziți de un grup de infanteriști care caută, la rîndul lor, adăpost.

Un locotenent se răstește la ei și le ordonă să-și prezinte actele. Acestea arseseră însă o dată cu Mercedesul.

— Mîine veți fi dați pe mîna Poliției Militare, latră el, brusc.

— Noi sîntem Poliția Militară, spune mîndru Micuțul, scoțîndu-și la iveală plăcuța.

În aceeași clipă, afară încep să răpăie pistoale-mitralieră și grenade de mînă sfîșie șoseaua. Voci aspre strigă ordine în sîrbește.

— Mișcați! țipă locotenentul. Partizanii!

— S-o ștergem de-aici, șoptește Porta și se strecoară precaut prin ușa din dos urmat îndeaproape de ceilalți trei.

În timp ce pleacă, un grup de partizani pătrunde în vilă. Siluete sălbatice apar de pe străzile lăturalnice, cocteiluri Molotov pătrund prin ferestrele caselor.

— Hai mai departe, rînjește Porta, săltîndu-se într-un camion al unui convoi care se îndreaptă spre Belgrad.

Cu puțin înainte de a pătrunde în Belgrad, convoiul e supus unui atac aerian. Camionul cu care au călătorit e azvîrlit în mijlocul unui cîmp. Porta e lovit în umăr de cîteva șrapnele. Piciorul Micuțului e zdrobit sub o ladă cu muniție. Brațul lui Carl e rupt.

Se tîrăsc optimiști pînă la Belgrad și se prezintă la un spital de campanie. Micuțul folosește o pușcă drept cîrjă. Luigi speră că va găsi un tren din Belgrad cu direcția Italia.

— Mai bine erai și tu rănit, spune Porta, fixîndu-l pe Luigi cu privirea și mîngîindu-și automatul. Ți-ai fi făcut rost de acte noi.

În Ubi, nimeresc din nou în mijlocul focului. O grenadă explodează în fața lui Luigi, smulgîndu-i jumătate din față și un braț. Zace gemînd și, înainte ca ceilalți să apuce să-i acorde primul-ajutor, e mort din cauza sîngelui pierdut.

Îl îngroapă în grădina din fața casei unui lucrător de la Căile Ferate, și-i agață casca cu pene de bersaglieri de crucea de mesteacăn înfiptă pe mormînt.

— Opt zile sînt de ajuns, spune cu acreală un ofițer medic din Lazaretul de Rezervă 109 din Belgrad.

Un tunar de la Antiaeriană le spune, cu un aer vesel, că pacientul care ocupase mai devreme patul lui Porta murise cu o oră în urmă.

— Asta-i baftă, izbucnește Porta, mulțumit. Nu, mor prea des doi inși unul după altul în același pat.

— Mi-au trecut o dungă roșie prin acte, spune încet un infanterist, din colțul în care șade privind o muscă de pe abajurul lămpii cum își aranjează aripile. Credeți că mă vor împușca după ce mă înzdrăvenesc?

— Bineînțeles că te vor împușca, spune *Gefreiterul* de la Artilerie, care se află în spital de multă vreme. Tu, frățioare, ești de sus pînă jos o rană provocată prin automutilare. Cei mai mulți indivizi de pe-aici sînt bătuți în cap, spune, întorcîndu-se către Porta. Dacă inamicul ar infiltra un spion pe-aici, ăla s-ar duce înapoi și-ar raporta că întreaga armată germană e formată numai din maniaci. Avem și un tip din Corpul de mecanici constructori. Trebuia să construiască un horn pentru bucătăria Corpului de Aprovizionare. În mod ciudat, s-a trezit cu hornul gata construit și cu el însuși în interiorul hornului, fără a fi în stare să mai iasă. Asta s-a întîmplat într-o aripă mai puțin folosită a clădirii și, în consecință, a fost dat ca dezertor. Dacă nu trecea un brutar prin încăperea în care acesta zăcea în interiorul hornului, nu l-ar fi găsit nimeni niciodată. L-au scos pe diliu de acolo cu ajutorul cîtorva ciocane pneumatice. Stătuse în horn doișpe zile și cînd l-au scos delira. Acum vor să-l facă să mărturisească cum c-ar fi fost o tentativă de dezertare. El zice că nu și-a dat seama ce face și că mortarul s-a uscat înainte ca el să realizeze unde se află. Nu putea să iasă pe sus, pentru că hornul se îngusta pe măsură ce se înălța. Acum așteaptă o comisie de la Berlin. Au fotografiat hornul și i-au făcut schițe. Au încercat să se și cațere în sus pe el, pe dinăuntru, ca să se convingă că într-adevăr tipul n-avea cum să iasă pe-acolo. Dar tot mai vor să demonstreze c-ar fi fost o tentativă de dezertare din partea acestuia.

— Dacă nu putea ieși din horn, spune Porta cu seriozitate, ar fi fost cam complicat să dezerteze.

— Asta-i și părerea noastră, rîde artileristul, dar ăia cu epoleții roșii sînt de altă părere. Unul din Poliția Militară îl vizitează în fiecare

zi și șade lîngă patul său, urlînd: „Mărturisește, omule, sau o pățești. Ai încercat să dezertezi!"

— Au și ei nevoie de un amărît în care să poată trage cu pușca, spune Micuțul, sumbru. Un război fără execuții nu-i un război în regulă.

— Sînt o grămadă de grav-răniți pe-aici. Eu însumi mi-am pierdut ambele picioare și jumătate din stomac.

— Atunci n-o să-ți mai halești întreaga rație de mîncare, așa-i? spune Porta, cu un aer practic. Trebuie să te gîndești și la genul ăsta de probleme pe timp de război. Cum s-a întîmplat?

— Adormisem, într-o livadă.

— Nu sună periculos.

— Dar este atunci cînd o mitralieră autopropulsată trece peste tine, spune artileristul, cu tristețe în glas.

— Nu vei fi acuzat de automutilare? întreabă Carl.

— Nu, totul s-a spart în capul comandantului bateriei. Livada era în afara perimetrului cîmpului de instrucție. Se afla sub comanda Diviziei, și eu o păzeam. Dormeam în timpul pauzei de masă. Comandantul bateriei se tîrăște acum pe frontul de răsărit, culegînd mine. Șoferul a încasat-o și el pentru conducere neglijentă. În beci la Torgau.

— În Pavilionul B se află doi inși, unul a orbit și celălalt a amuțit, spune artileristul. Se pregătește o rezervă și pentru surzi. În clipa de față nu-i decît unul surd, și pe ăsta îl împușcă săptămîna viitoare. Refuz de executare a ordinului. Uitase să-și vîre dopurile în urechi. Era de la artileria de pe căile ferate. Au ținut Consiliul de Război lîngă patul său și au fost nevoiți să-i comunice sentința în scris, pentru că nu era în stare s-o audă, De atunci plînge întruna și încearcă să se prezinte voluntar pentru orice, dar cine are nevoie de un soldat căruia să i se scrie toate ordinele?

— Nu, nu prea-i timp pentru așa ceva, consimte Porta, gînditor.

— În Pavilionul A îi avem pe simulanți. Pe-acolo, viața e mai dinamică. În fiecare dimineață, toarnă în ei o doză de purgative și una de vomitive, indiferent de boala pe care o acuză. Același regim și înainte de culcare. Un banal caz de tifos a murit alaltăieri din cauza asta. E unul acolo care face pe nebunul deja de un an întreg. Îndată ce se apropie cineva de el, mîrîie ca un cîine și sare să-l muște de picioare.

Dar cel mai interesant caz dintre toate e al puștiului din patul de lîngă noi. Și-a rupt gîtul încercînd să le arate camarazilor cum se dansează *prisiadska*[9]. S-a încins prea tare dansînd și, cînd a venit clipa saltului celui mare în aer, a calculat greșit distanța, sărind pe geam. În cădere, a rupt un catarg pentru steaguri, s-a dat peste cap, și ar fi aterizat în picioare dacă nu ar fi fost dat din nou peste cap de către un panou cu o lozincă pentru regiment. Așa stînd lucrurile, a căzut în gămălie și și-a frînt gîtul. Dar unde mai pui că-l și costă. I s-a spus că accidentul nu s-a produs în timpul serviciului, ca urmare trebuie să plătească toate pagubele, plus tratamentul medical.

— Asta îl va învăța minte să evite afurisitele alea de dansuri rusești, filozofează Porta. Mie-mi plac jocurile mai liniștite. Cînd te arunci într-un vals, cel puțin ai o parteneră de care să te agăți.

— Ar fi nevoie să punem mîna pe preot și să ne mai spălăm conștiințele de păcate, spune un dragon.

— Și-o s-o luăm imaculați de la început. Ai dreptate! consimte Porta.

Ușa se dă în lături, izbindu-se de perete, și un soldat mic de statură, în uniformă finlandeză, pătrunde gălăgios în salon. Poartă pe umăr o uniformă nou-nouță de căpitan. Pocnește din călcîie și salută.

— Caporal de vînători Iussi Lamio din Taijala, nimerit aici din greșeală!

Își atîrnă uniforma de lampă, se cațără pe masă, își taie cîteva felii dintr-un codru mare de pîine și trîntește o bucată groasă de cîrnat între ele.

— Care dintre voi a fost la Naesset? întreabă el, cu gura plină.

— Dezbracă-te și vîră-te în pat, ordonă o soră, intrînd în salon. Jos de pe masă și ia uniforma de pe lampă!

— Voi, cățelelor germane, sînteți bune să dați ordine, strigă Iussi, dar ai grijă. Eu sînt caporalul Lamio din Batalionul 3 Sissi și la Kariliuto mi se spunea „scursoarea lui Dumnezeu”. În Karelia nu suportăm să ne spună nici o cățea germană cînd să mergem la culcare. Dacă vrem să stăm pe masă, atunci stăm pe masă, pe Dumnezeul meu! Urăsc

[9] PRISIADSKA: dans rusesc care se execută așezat pe vine și sărind, aruncînd înainte cînd piciorul stîng, cînd cel drept. Foarte asemănător cu cazaciocul. *(n. trad.)*

muierile care încearcă să dea ordine. Locul femeilor e la bucătărie sau să ne facă să ne simțim bine la saună.

Sora dă din cap și pleacă de îndată ce a făcut patul.

— La Naesset, am aranjat un batalion de fuste din Leningrad, pe cinstea mea! Erau adevărate fiice ale lui Satan, nu ca golitoarea asta de țucale care își închipuie că poate porunci unui caporal finlandez. Dacă vreau să stau pe masă, atunci stau pe masă.

— Femei-soldat? întreabă artileristul, cu mirare.

— În Rusia nu-i nevoie să ți se bălăbăne un mădular între picioare ca să duci în tranșee o viață împuțită de infanterist. Ticăloasele alea comuniste ne-au aruncat gloanțele lor de mitralieră atîtea cîte au avut. Și pe urmă au sărit la bătaie cu paturile armelor. Aveam două companii de trupe de vînători din Batalionul Sissi, și eram pe urmele lor încă de la Suomisalmi. A fost un drum greu. Deseori eram în teritoriul inamic. Ne deplasam atît de repede încît era greu să duci o viață normală. Rușii ăștia parcă simt în fiecare clipă respirația noastră, a finlandezilor, în ceafă. Comandantul nostru de companie, fiul unor păgîni din Lahti, care n-avea în cap decît moarte și femei, hotărîse ca unele dintre femeile astea de la Leningrad să fie ale lui. Oamenii care citesc și altceva decît numai Biblia, și care știu despre ce e vorba, spun că e minunat să te tăvălești prin fîn cu una dintre cățelele astea ideologice. Poate că n-ar fi stricat să citim cîteva cărți din bibliotecile pe care le-am ars pe drum. Cred că n-am mai fi fost atît de veseli. De două ori am fost cît pe-aici să punem mîna pe ele. Phiii, ale dracului mai erau! Poți adulmeca în aer febra asta comunistă și fanatică. Le promiteam de toate, doar să ridice mîinile și să se predea. Căpitanul nostru avea un aparat care îi amplifica vocea și mai știa vorbi și rusește, așa că înțelegeau ce le spuneam: *Veruski roi*! Dar n-au vrut să arunce armele. Nu știu de cîte ori le-a strigat: Stoi! prin aparatul său. Nici un om creat de Dumnezeu nu le poate determina pe ticăloasele astea comuniste să arunce armele și să sfîrșească lupta.

Iussi trimite un jet lung de scuipat pe geam și mai ia o bucată de cîrnat. În același timp, mestecă și tutun.

— E bun la gust? vrea să știe Carl.

— Dacă n-ar fi, n-aș face-o, nu? răspunse, nepăsător, micuțul finlandez, mușcînd din pîine. În cele din urmă, le-am tot urmărit pe

muieri pînă la mare, de unde nu puteau ajunge înapoi acasă decît înot, continuă el, dar politica lor nu le-a făcut chiar atît de nătoade. Acuma, cei mai mulți dintre noi sîntem creștini și simțim că e păcat să împuști femei, chiar dacă sînt și niște cățele de soldățoaice comuniste.

La început, le-am luat cu binișorul, dar, în curînd, a trebuit să ne răzgîndim. Ele cîntau cîntece păgîne și se dădeau la noi cu cazmale de infanterie, așa că am fost nevoiți să le ințepăm, pe ici, pe colo, cu gloanțe. Suomile[10] noastre erau încinse la roșu. Dar trebuia să continuăm pînă cînd fiecare dintre ele era moartă ca un hering în piața din Wiborg. Pe urmă am eliberat ce mai era pe-acolo, și am luat cu noi multe lucruri folositoare. Căpitanul, fiul ăla de diavol, le-a luat tot părul. Din el și-a făcut perii fine pe care să și le-atîrne pe pereții din casă, pentru a-și aminti de soldații ăștia cu fustă din Leningrad.

Sora revine împreună cu doi *Feldwebeli* din Corpul Medical, care caută gîlceavă, dar, înainte ca aceștia să scoată vreo vorbă, Iussi coboară de pe masă, își îndeasă bereta lui finlandeză de schi pe cap, salută și izbucnește într-un cîntec răcnit:

Războiul ne călăuzea pașii
Prin grindină, zăpadă și mocirlă,
Plecam unde șuieră gloanțele,
Departe de patrie, prieteni și blîndețe.
Viața de-aici din tranșee
Nu-i doar distracție și bere,
Și poate că-n cele din urmă
Vom muri pentru ceea ce apărăm.

— Nu mai spune nimic, se întoarce el către soră. Mă voi da jos de pe masă, îmi voi lua uniforma de pe lampă și mă voi băga în pat. Asta o fac pentru că vreau eu, nu pentru că mă obligi tu.

Fără să-i învrednicească pe cei doi *Feldwebeli* și pe soră cu vreo privire, atîrnă uniforma de căpitan finlandez pe cuierul din spatele patului, o perie grijuliu, cu o mică perie de haine, lustruiește leul Finlandei de pe revere și îl salută. Apoi se dezbracă tăcut și-și împachetează uniforma, după obiceiul din armata finlandeză.

[10] SUOMI: denumire dată în jargon pistoalelor-mitralieră finlandeze. *(n. trad.)*

— Ce uniformă ai acolo? întreabă Porta, curios.

— Doar vezi că e uniforma unui căpitan finlandez de *Jägers*![11]

— Pentru ce naiba o cari după tine? Doar nu ești căpitan! intervine Micuțul.

— Doamne, da' proști mai sînt nemții. Nu pricep cum de-ați avut îndrăzneala să intrați într-un război. Nici măcar nu știți că găina e mai mare decît puiul. Cine a zis că aș fi căpitan de vînători? Dacă a spus-o cineva, acela e un mincinos. Sînt caporal în Batalionul Sissi și uniforma am șterpelit-o de la croitorul din Kuusamo. Trebuia s-o poarte căpitanul Rissanen la o petrecere distinsă, dar, slavă Domnului, n-am plătit încă nici o marcă pentru ea. Fără îndoială că distinsul căpitan mai șade și acum în izmene și mă așteaptă. N-avea decît un veston de campanie în care-l hărțuise pe inamic luni de zile, astfel încît acum se tocise și se pătase nițel. Nimeni nu se poate prezenta la o petrecere cu femei drăguțe și ofițeri eleganți într-o vestă veche de vară de combatant finlandez, chiar dacă are stele pe guler. Mai devreme sau mai tîrziu, tot o să-i duc uniforma asta. Cred că trebuie să-l sun înainte de a mă întoarce. Trebuie să vă mărturisesc că domnul căpitan Rissanen poate deveni foarte agitat la cap. O vreme, a fost la azilul Lapintahti, de lîngă Helsinki, pentru că, în timpul unei crize, a împușcat un pădurar, dar cînd a venit războiul ăsta a fost lipsă de ofițeri, așa că l-au declarat vindecat. Colonelul are ordin să nu-l enerveze. Cînd nu e furios, e un om foarte cumsecade. Dacă n-ați fi fost voi, nemți tîmpiți, căpitanul Rissanen și-ar fi primit de mult uniforma și ar fi putut merge la multe baluri și petreceri distinse.

— Nu vorbiți prostii, rîde artileristul. Cum puteam fi noi, germanii, răspunzători pentru faptul că nu și-a primit uniforma căpitanul tău?

— Dacă ai fi întîlnit vreodată Regimentul SS Alpin Nord, n-ai mai întreba ca un tîmpit, răspunde Iussi, desfăcîndu-și brațele într-un gest neputincios. Mi-au ordonat să merg cu ei, au făcut gălăgie mare și au spus o grămadă de prostii în nemțește. După cum auziți, sînt în stare să vorbesc bine germana, dar țăranii ăia nu puteau să mă înțeleagă. La Oulu, m-am trezit, dintr-o dată, prin nu știu ce întîmplare ciudată, la bordul unui mare vapor cu aburi care purta numele de *SS Niedeross* și am călătorit pe vaporul ăsta printr-o grămadă de locuri, pe care nu

[11] *(germ.)* JÄGERS: vînători de munte. *(n. trad.)*

le-aș fi văzut niciodată dacă oamenii ăștia cu capete de mort nu m-ar fi luat cu ei. M-au trimis apoi de la regiment la regiment. N-ar fi exclus să-mi fi vrut binele și să mă scape de monotonia războiului ăstuia. Am fost la Ssennosero, Klümasware, Rovaniemi și Karunki, ca pe urmă, într-una din zile, să mă trimită împreună cu Divizia 169 turingiană de Infanterie la Hammerfest. De acolo am mers mai departe cu vaporul, un țucal scîrbos de vapor, și aveam impresia că fiecare e oarecum speriat. Ne deplasam de parcă Satan, în persoană, era la curul nostru, strîngînd șurubul. În clipele alea, acostam, apoi o luam repede din loc. Am fost prin multe, multe locuri din Norvegia. Nu cunosc numele tuturor orașelor. Nu erau niște denumiri sonore, astfel încît n-aveam nici un motiv să le țin minte.

Într-o dimineață, ajungem într-o altă țară, în Suedia. Toate vagoanele au fost sigilate și suedezii ăia se învîrteau pe-acolo înarmați, încercînd să pară înfricoșători. Dar erau ridicoli. Dacă i-ar fi văzut dușmanul, putea pleca acasă mulțumit. La Engelholm, au dispărut douăștrei de oameni. Nemții spuneau că pe acolo mereu dispăreau oameni, oricît de severă ar fi fost paza. Era ca și cum i-ar fi înghițit cineva sau ceva. Călătoria a fost neobișnuită. Cu toții cîntau și erau fericiți, pînă cînd au ajuns la Engelholm. Dar, îndată ce-au plecat de acolo, nu vedeai decît chipuri posomorîte și dezamăgite. La Trelleborg, m-am dus să mă plimb, lucru pe care n-ar trebui să-l faci dacă nu ești suedez. Totul e șui și cu curu-n sus în țara aia! Aștepți cuminte să traversezi strada, uitîndu-te la stînga, așa cum ai fost învățat, și apare, deodată, un camion care mai-mai că-ți zboară nasul. Intri în panică și începi să alergi, uitîndu-te mereu în dreapta, dar diavolii ăștia dau peste tine de unde te aștepți mai puțin. Cînd ajungi în mijlocul șoselei și te uiți la dreapta, cum fac toți oamenii cu bun-simț, se năpustesc asupra ta din stînga și te vînează ca pe-un șoarece. M-am înfuriat atît de tare încît mi-am scos baioneta și am început să urlu străvechiul strigăt de luptă al armatei finlandeze: *Hug ind, nordens drenge*![12]

Și închipuiți-vă că suedezii s-au pus în mișcare. Vecinii noștri ruși n-ar fi putut-o face mai iute. Un polițai, cu o sabie la șold, a încercat să-mi stea în cale.

[12] *(fin.)* Loviți tare, băieți ai Nordului! *(n. trad.)*

— Bagă-te pe unde-ai venit. În orificiul mă-tii, am strigat eu. Cale deschisă pentru fiii liberi ai Finlandei!

Au venit mai mulți și-au încercat să mă aresteze, dar n-au reușit. Nici un suedez cu picioarele lui ca niște scobitori nu e în stare să i se opună unui caporal finlandez din *Jägers*, care a trimis mai bine de o sută de vecini de-ai noștri lipsiți de Dumnezeu în brațele lui Satan. Apoi au apărut polițiștii militari nemți, cu căștile lor de fier victorioase și cu toată artileria personală pe care-o puteau căra, agățată de ei. Îmi zbierau în față tot felul de cuvinte păgîne. Suna ca o petrecere rusească. Ne-am distrat cam vreo jumătate de oră. Sîngele curgea gîrlă și uniformele erau în zdrențe. A fost o zi minunată.

„Slavă Domnului”, gîndeam eu, cînd am ajuns din nou la bordul vaporului. „Acum ne îndreptăm din nou către Finlanda, cu uniforma cea nouă a căpitanului Rissanen.” Dar am fost din nou dezamăgit. Am aterizat în Germania! „Foarte bine, mi-am spus. Acum, Iussi, vei vedea Germania. O să ai ce povesti cînd te vei întoarce în Karelia!” Dar or să creadă cu toții că spun minciuni. Vreți să-mi faceți plăcerea și să vă înscrieți numele în carnetul meu de serviciu? E ștampilat peste tot. N-aș fi bucuros gîndindu-mă că mă pot pune la zid drept trădător cînd o să ajung din nou acasă.

— O să ai nevoie de o grămadă de ștampile ca să ți se creadă toată povestea asta, chicotește Porta.

— Atunci lasă-i să mă bănuiască, urlă Iussi, dînd cu pumnul în pătură. Bănuiala nu face rău. E un lucru sănătos. Ce-ar fi dac-am crede toate minciunile pe care politicienii le îndrugă săracilor? La Berlin, am dat peste un maior finlandez, un bărbat lung și slăbănog, cu boneta trasă pe ochi, de parcă i-ar fi fost frică să nu fie recunoscut și dus în fața Curții Marțiale să răspundă pentru crimele sale. Era un om rău, cu pinteni și cizme negre de călărie, cu toate că nu era nici măcar dragon. Nu-mi plac indivizii ăștia care poartă pinteni, dar nu știu nici să meargă pe bicicletă. Avea pe chip aceeași expresie pe care-o au toți domnii ăștia distinși și radia de militarism. Se lăuda că mă poate expedia urgent înapoi în Finlanda. Doi tipi de la Misiunea Militară finlandeză m-au condus la tren. În drum spre gară, am aruncat o ocheadă prin oraș și am reușit să-i tragem o bătută finlandeză. După cîteva discuții cu nemții

din gară, ni s-a permis să trecem de bariere. Nemții m-au ajutat să mă urc în tren, și-am plecat. Cei doi prieteni mi-au făcut semn cu mîna și-au strigat „Ura!” cît timp au fost în stare să zărească trenul.

Ce s-a mai întîmplat la Berlin, nu știu, dar trenul mergea în direcție opusă. În loc să ajung la Helsinki, sînt acum la Belgrad și aici am fost rănit. Toți au căpiat în locul ăsta. Împușcă oameni peste tot. „Opriți, fii ai lui Satan! Eu nu sînt neamț! Eu sînt un caporal finlandez în Jaegeri, care n-are treabă cu războiul de pe-aici!”, le-am strigat. Dar tot au continuat să tragă în mine și, în cele din urmă, m-au nimerit, dracii!

Își trage pătura peste cap, se culcușește ca un cîine și adoarme imediat. Tot restul șederii lui la spital n-a schimbat o vorbă cu nimeni.

Într-o dimineață, devreme, sînt eliberați și li se dau ordine noi de deplasare. Au devenit, după cum spune Porta, oameni noi, cu toate vechile lor păcate iertate.

La gară, li se spune că trenul lor nu va pleca decît tîrziu, în noapte, așa că se duc la *Tri Sesira*, unde Porta comandă cu extravaganță *bosansk cufe*. Găluștile le mănîncă reci, dar asta nu le face mai puțin gustoase.

Dau peste trei prostituate și se duc cu ele acasă. Vorba lui Carl, „doar ca să vadă cum trăiesc”.

Porta nu-și amintește din episodul ăsta decît niște despuiate și un scaun care se prăbușește.

— E-n regulă, vrem numai cîteva delicatese, explică Porta, amabil, ospătarului-șef, în costum de seară, de la restaurantul de lux *Zlatni Bokal*.

O orchestră de coarde cîntă Strauss și în aer plutește un miros de parfumuri scumpe. Oameni eleganți se înghesuie în foaier.

— Numele meu nu e Nico, spune ospătarul-șef, cu răceală.

— Nu? Asemănarea e izbitoare! zîmbește Porta, legănîndu-se pe picioare. Dă-te la o parte, Nico, și lasă-ne să intrăm!

— Numele meu nu e Nico! șuieră ospătarul-șef, înroșindu-se în obraji. Numele meu este Pometniks!

Porta se înclină de la mijloc și-și ridică jobenul galben.

— *Obergefreiter* Joseph Porta, și ăsta-i *Obergefreiter* Creutzfeldt. Vino-ncoa, Micuțule, și salută-l cum se cuvine pe monsieur Nico!

— Salut, amice, rînjește Micuțul șters, înșfăcînd mînuța albă a ospătarului-șef și zdrobind-o în pumnul său uriaș.

Pometniks inspiră adînc și-și aranjează cravata albă.

— Îmi pare rău, domnule Porta. Acesta e un restaurant select. Nu v-ați simți în largul dumneavoastră aici și, din nefericire, toate mesele sînt ocupate.

Micuțul izbucnește într-un hohot stupid de rîs și-și trece caraba prin părul dat cu briantină al ospătarului-șef, făcîndu-l să stea în smocuri.

— Nico, Nico, ești o lozincă afurisită. Uite acolo o masă goală, cu două scaune. Îl ridică în aer pe Pometniks astfel încît să poată vedea pe deasupra capetelor mulțimii de oaspeți

— Mare brînză! zbiară Porta. O să luăm unul din scaunele astea! Și, cu un scaun sub braț, își croiește drum prin restaurantul aglomerat.

Pometniks e nevoit să alerge ca să țină pasul cu ei. Înjură încet, dar amarnic, în sîrbă și germană.

— Masa asta e rezervată, gîfîie el, vă puteți așeza la cea din colț, dar numai pentru o oră. Pe urmă va fi și aceea rezervată.

— Și tu cînd ești rezervat, Nico? întreabă Porta, gîdilîndu-l sub bărbie.

— Pometniks, gîjîie acesta.

— Vrei să spui că nu ești Nico, celebrul criminal sexual? De necrezut, ce asemănare!

— Ești în regulă, rînjește Micuțul, trecîndu-și din nou mîna prin părul ospătarului-șef.

Își dezbracă vestonul și-l atîrnă de spătarul scaunului, se descheie la cravată și la cămașă și își scarpină pieptul păros.

Oaspeții se holbează spre masa lor. Orchestra își pierde ritmul pentru că dirijorul uită să mai miște bagheta. Un chelner mititel, cu o mutră de șoarece, le înmînează meniul și așteaptă cu creionul pregătit.

— Micky, ia chestia asta de citit de-aici! spune Porta. Doar nu sîntem la bibliotecă!

— Îl cheamă Micky? întreabă Micuțul, privind la chelner cu o expresie de motan flămînd.

— Nu-i limpede? rîde Porta. Dac-ar intra într-un spital, n-ar mai fi lăsat să iasă. L-ar închide cît ai clipi într-o cușcă, la un loc cu ceilalți cobai.

— Ce doresc domnii? întreabă micuțul chelner, ostil.

— *Prase*, comandă Porta arogant, lăsîndu-se pe spate și legănîndu-se cu scaunul.

— Îmi pare rău, *monsieur*, nu avem purcel de lapte prăjit pe proțap.

— Atunci, cur-de-șoarece ne poți aduce, *djuvic*?

— Cu plăcere, *monsieur*. O doriți iute?

— Bineînțeles, Micky. Doar nu-ți închipui că halim tocană sîrbească fără să fie iute. Dar mai întîi adă-ne cîte o porție zdravănă de *poddvarac*, să ne stîrnim pofta de mîncare.

— Pui cu varză acră înainte de tocană, se miră chelnerul. Nu cred că domnii vor fi în stare...

— Nu crezi nimic, rînjește Micuțul. Ad-o mai repede, amice.

— Adu-ne înainte de toate ceai de prune ca să ne curățăm rahatul dintre dinți. Două sticle, dar imediat! ordonă Porta.

Nici n-apucă chelnerul să deschidă bine prima sticlă, că deja era goală.

— Ăsta-i cel mai bun ceai pe care l-am gustat în viața mea, răcnește Micuțul, încîntat.

— N-are nimic comun cu ceaiul, răspunde Porta. E spirt.

— Atunci de ce-i spun ceai? întreabă Carl, uluit.

— În felul ăsta, nu-s nevoiți să-și mintă nevestele cînd le spun c-au fost să bea un ceai, explică Porta.

După ce-au terminat cea de-a doua sticlă, Micuțul își aruncă brațul după umerii unei doamne de la masa vecină, care poartă o rochie foarte decoltată, și îi dă un bobîrnac peste un sîn de i-l scoate afară.

Porta începe să cînte un cîntec obscen, cu o voce țipătoare.

Carl o înșfacă pe fata cu țigări și începe să danseze *spietka*[13]. Țopăie și țigările sînt presărate pe podea.

Ospătarul-șef se apropie în fugă, urmat de doi chelneri și un portar.

— Ajunge, strigă el, încet. Aici nu-i bordel. Afară cu voi!

— Încă n-am mîncat, protestează Porta. Fii băiat bun, Nico! Mama ne-a dat voie să venim aici singuri.

— Afară, sau chem Poliția Militară.

[13] SPIETKA: dans popular sîrbesc. *(n. trad.)*

— Nu te osteni, sîntem deja aici! Porta scoate la iveală neprețuita sa banderolă.

— Azvîrliți-i afară! poruncește ospătarul-șef portarului.

Acesta întinde o mînă destul de masivă către Micuțul.

— Haide, să n-avem necazuri!

— Sparge-i dinții! urlă Porta, înșfăcînd un platou cu varză acră de pe masa vecină și repezindu-l în figura ospătarului-șef. Acesta aruncă în Porta cu un pahar de vin roșu. În cîteva secunde n-a mai rămas nimic pe masă care să poată fi aruncat. Micuțul își balansează cizma țintuită, numărul patruzeci și nouă, și-i dă drumul. Aceasta percutează gamba portarului, care scoate un țipăt și începe să țopăie într-un picior.

Doi chelneri în jachete verzi de husar pun mîna pe Carl, care le dă în cap cu o scîndură pe care se taie carnea.

Fata cu țigările vine alergînd și zgîrie fața Micuțului. Acesta o azvîrle în orchestră, care cîntă neîncetat valsul *Dunărea albastră*.

Porta înfige o furculiță în mîna ospătarului-șef. O supieră zboară prin aer, împroșcînd cu supă de miel în toate direcțiile.

Oaspeții hohotesc de rîs. Cred că e un spectacol înscenat, La *Zlatni Bokal* e mereu cîte un eveniment-surpriză.

Un *Generalmajor* rîde atît de tare încît îi cade proteza în supă.

La plecare, Porta ia două sticle de șlibowiță de pe un raft și le declară confiscate de către Poliția Militară pentru analiză.

În timp ce Micuțul trece pe lîngă bufet, este împinsă prin ghișeu o oală cu tocană sîrbească. O ia ca pe un dar, însă mai întîi vîră capul prin deschizătură ca să mulțumească.

Nu protestează nimeni. Chelnerul-șef e bucuros că-i vede îndepărtîndu-se. Putuse vedea întreaga sa clădire pe cale de a fi făcută bucățele.

— O să pun odată un cocteil Molotov în dugheana aia, zbiară Porta, în timp ce se suie într-o trăsură-taxi și se îndreaptă spre gară.

Se duc în sala de așteptare a clasei întîi, unde scaunele sînt moi, instalează sticlele de șlibowiță și oala cu tocană între ei și se pun pe treabă.

— Ar trebui să ne întoarcem și să-i zburăm scăfîrlia ticălosului de Nico, rage Micuțul, cu gura plină. Pe urmă ar trebui să-i dăm foc portarului și să privim cum se coace. Asta-i părerea mea. Ne-am

pierdut demnitatea. I-am lăsat să-și bată joc de noi. N-am reprezentat *Vaterlandul* cum ar fi trebuit!

Un agent de la Căile Ferate, care se îndreaptă spre ei să-i dea afară din sala de așteptare a clasei întîi, se răzgîndește cînd aude cuvintele Micuțului.

Trenul hurducăie printre munții întunecați și trece granița fără să oprească. Are deja două zile întîrziere. La marginea Budapestei oprește, așteptînd semnalul de intrare.

Privirea lui Carl cade pe niște morminte soldățești, cu căști ruginite atîrnate de cruci rudimentare.

— Sărmanii băieți, spune el, cu o voce melancolică. *Vaterlandul* nu prea le oferă multe eroilor morți, așa-i?

— *Vaterlandul* nu-i decît o adunătură de jidani șmecheri! afirmă Porta.

Un pescăruș mare aterizează pe una dintre cruci. Protestează țipînd cînd este gonit de o cioară.

Curioasă, cioara își vîră ciocul sub cască, se oprește o clipă ca să-și aranjeze penele, pe urmă continuă cercetarea.

— Uite-o cum caută, spune Porta. Scîrba asta neagră n-a uitat vremurile bune în care cadavrele soldaților erau lăsate pentru ca ciorile să-și obțină delicatesa lor preferată, ochi de oameni.

Un soldat le arată ciotul brațului său.

— Bang, și s-a rupt, nemților, explică el într-o ciudată *lingua franca* autohtonă, gesticulînd, în același timp, frenetic cu mîna lui întreagă. Mulțumesc frumos. *Iob tvoiu mati*! N-avem ce mînca.

Trenul se tîrăște în gara principală din Budapesta. Trei ore de așteptare. Au prioritate transporturile de trupe.

În restaurantul jegos din gară, care duhnește a soldați nespălați, încearcă să mănînce ceva.

Meniul e foarte variat. Aleg supă de pui condimentată. Dacă ar fi să fie adevărat meniul, acesta conține carne de pui, țelină, morcovi, ghimber uscat, ceapă, fasole verde, ouă și lămîi tăiate felii. Pînă la urmă, se dovedește a fi doar apă gălbui-albicioasă, în care cea mai atentă inspecție nu poate descoperi nici măcar urme de grăsime la suprafață. Supa de pui condimentată mai e pe deasupra și rece.

— Supa asta-i rece! spune Porta, arătînd spre farfuria sa.

Ospătarul, în cămașa lui unsuroasă, vîră un deget în supă ca s-o verifice și dă din cap, zîmbind.

— E caldă, domnule soldat german.

— E rece, domnule chelner ungur! replică Porta.

Chelnerul îl cheamă pe bucătar, un individ gras, cu o căutătură rea pe față, care apucă, fără o vorbă, lingura lui Porta și gustă supa.

— Caldă, rînjește el, dezvelind niște dinți negri; pe urmă se răsucește pe călcîie și dă să plece.

Micuțul îl înșfacă de ceafă și-l împinge cu fața în supă.

— Atunci bea, țigan nenorocit! răcnește el, turbat.

Bucătarul bea ca un cal însetat, pentru a nu se îneca în supă. Celelalte două farfurii i le varsă în pantaloni. Urmat de amenințări serioase cum că-i vor zbura creierii, țîșnește ca o săgeată spre bucătăria lui.

Cînd părăsesc restaurantul, purtîndu-și mai departe foamea nepotolită, veteranul ungur dă fuga după ei.

— N-am de mîncare, strigă el, disperat.

Trenul e mai mult decît aglomerat. Nu e loc decît la clasa întîi. Își pot întinde picioarele, în timp ce peste tot pasagerii sînt înghesuiți ca sardelele. Au loc chiar și la toaletă, de unde rîd de cei care au nevoie s-o folosească.

— Pișați-vă pe geam, îi sfătuiesc ei, dar nu împotriva vîntului, vă rugăm! Aici e o doamnă care vrea să se sloboade. Are careva un buzunar de cauciuc?

La tot pasul, întîlnești uniforme din toată Europa centrală. Polițiști militari, cu tăblițele lor în formă de semilună, își croiesc brutal drum prin înghesuială. Dau discret din cap în fața civililor cu pardesie din piele și cu pălăriile trase pe ochi. *Gestapo*. Tot timpul are loc cîte-o verificare. Dă-ți numai puțin drumul la gură și vei simți o mînă grea pe umăr în clipa în care părăsești trenul.

— *Geheime Staatpolizei*!

Și încă o persoană dispare fără urmă.

Trei mii de oameni se află împachetați în trenul special care se tîrăște cu luminile stinse spre Germania. Germania, așezată ca o tumoare în măruntaiele Europei, cu cazărmile, închisorile, lagărele

de concentrare, spitalele, locurile de execuție și cimitirele ei. O țară în care milioane de oameni torturați își petrec majoritatea nopților ascunși prin pivnițe.

Mecanicul locomotivei ia un gît din termosul său cu cafea. Conduce neîntrerupt de optsprezece ore. Regulamentul spune „nu mai mult de opt ore”, dar acum e război și e criză de mecanici de locomotivă.

Colegul său, fochistul, azvîrle cu lopata cărbune în cuptorul încins de sub cazan.

În vagoanele de clasa întîi, călătorii se pregătesc să meargă la culcare. Un *Oberst* în izmene ascultă povestea unui maior din Poliția Secretă.

— La Odessa, îi puneam pe toți să stea în picioare într-un camion. Cînd camionul o lua din loc, rămîneau cu toții agățați în aer, rîde maiorul. Era un spectacol caraghios.

Oberstul dă încet din cap, continuînd să-și stoarcă grijuliu un coș în fața oglinzii.

Gemete prelungi răzbat din vagonul alăturat, unde un mecanic român are grijă de nevasta unui colonel german. Ea fusese la București în vizită la soțul ei grav-rănit. Mecanicul o sărută și-și plimbă palma pe fundul ei rotund. Ea chicotește și îl împinge încet. El o întinde pe bancheta capitonată cu pluș, îi ridică fusta cenușie plisată în așa fel încît iese la iveală suspensorul ei negru. O ridică puțin mai mult.

Ea rîde excitată, desfăcîndu-și picioarele.

— Nu, șoptește ea. Nu trebuie!

O înșfacă de dos și-o împinge spre el. În ritmul trenului, cei doi savurează plăcerile dragostei.

Într-un alt vagon, o infirmieră germană stă întinsă cu fusta deasupra șoldurilor. Un locotenent de infanterie e cu fața între picioarele ei. Ea își încolăcește picioarele după grumazul lui, gîfîind de plăcere.

Pe bancheta din fața lor, un ofițer din Marină trage în jos o pereche de chiloței prăzulii peste coapsele soției unui renumit doctor din Viena. Degetele lui trag de nasturii de la pantaloni. Ea privește fascinată la cuplul de pe bancheta opusă.

Porta tocmai a încheiat o afacere în legătură cu un porc negru care umblă în lesă ca un cîine. Carl și Micuțul joacă barbut cu doi

marinari. Cornetele sînt împrăștiate pe podeaua care ține loc de masă. Între aruncături, Micuțul mîngîie o țărancă unguroaică între coapse.

— Cînd ajungi în Hein Hoyerstrasse, întreabă de Albert Șmecherul. Te va ajuta să găsești o meserie potrivită. O muiere ca tine n-ar fi trebuit să se spetească într-o nenorocită de fabrică.

— Ce-o să spună Gestapoul? întreabă fata, neliniștită.

— Ferește-te de ei, și pe urmă ce naiba-ți pasă ție ce-o să spună?

Urlete și sunete ca de orgă se fac auzite în noaptea neagră. Mecanicul scapă din mînă termosul cu cafea și se năpustește la frîne. Colegul său e în ușă, pregătit să sară.

Oberstul în izmene trage neliniștit cu urechea, în mînă cu periuța de dinți. Maiorul sare de pe cușeta de sus și începe să-și caute febril uniforma.

— Avioane, strigă. N-au pace, afurisiții! Dacă nu-i una, atunci e cealaltă. Ar fi timpul să se inventeze arma finală.

— Ce se-ntîmplă? întreabă infirmiera, care stă acum cu capul între picioarele *Leutnantului*.

— Ascultă! spune soția maiorului către mecanicul ei.

Fundul ei e ridicat în aer.

— Dă-o naibii! gîfîie mecanicul, care e pe cale să termine. Și e hotărît să termine chiar dacă întreaga aviație americană ar ataca trenul în același timp. O înșfacă de coapse și se opintește înverșunat în ea.

Ofițerul de marină și soția doctorului sînt pe podea. Ea e deasupra. Sînt atît de preocupați de ceea ce fac, încît nu aud glasul războiului de afară.

— Ce dracu'? urlă Micuțul, care tocmai îi dăduse chiloții jos țărăncuței. Nu puteau ticăloșii ăia zburători să mai aștepte zece minute?

— Plecăm, spune Porta, luînd porcul cel negru la subțioară.

Carl se aruncă la podea și-și ține mîinile deasupra capului, ca un mijloc de protecție împotriva a ceea ce va veni.

O fată în pielea goală aleargă pe coridor țipînd, urmărită de iubitul ei în ciorapi și cămașă scurtă.

— Soldatul german poate fi numit murdar, însă niciodată nu este murdar, afirmă mîndru un *Generalmajor*.

Se adresează într-un vagon izolat unui grup de ofițeri români

și unguri. Nu ajunge pînă la ei zgomotul avioanelor *Jabo* care se prăbușesc din nori urlînd și aruncînd proiectile-trasoare spre linia ferată.

Pămîntul țîșnește în cascade de ambele părți ale liniei ferate. Bolovani și noroi se prăvălesc peste tren ca grindina.

La următoarea măturare, lovesc locomotiva. Fochistul se salvează, aruncîndu-se în gol. Se dă de-a berbeleacul pe pantă, se ridică și țîșnește înspre pădure precum un iepure. Nu e prima oară cînd își salvează viața în felul ăsta. Se aruncă într-o mică vale și urmărește cu privirea trenul care pierde încet din viteză.

— Doamne Sfinte! Doamne Sfinte! icnește el. Ăștia fac curățenie în toată regula.

Tunuri automate bubuie. Un alt vagon se rostogolește pe pantă în jos, cade într-o rînă și dispare. Un vagon german și unul iugoslav se ridică în aer, cap la cap, ca într-o îmbrățișare tandră. Roțile se prăbușesc cu greutate peste linii.

Oberstul în izmene aleargă plîngînd peste calea ferată. Un proiectil-trasor trece prin el. Se rostogolește pe pantă ca un porc măcelărit.

O pereche de roți smulse trece drept peste el, tăindu-l în două.

Maiorul de poliție aleargă cu mapa sa neagră, marcată *Gekados*, sub braț: o mapă conținînd condamnări la moarte. Cade într-o groapă, dar nimerește în ea în același timp cu o bombă. Nu rămîne nimic din el, nici din mapa lui *Gekados*.

Fata cea despuiată s-a adăpostit sub un vagon-restaurant. Suflul unei bombe aruncă vagonul pe pantă în jos. Fata e mînjită de o latură a lui, precum untul de o felie de pîine caldă.

Infirmiera și locotenentul aleargă de-a lungul trenului.

Nimeni nu băgă de seamă că fata poartă doar ciorapi și suspensor. Aleargă drept în deflagrația unui *Jabo* și nici măcar nu simte sărutul morții.

Soția doctorului din Viena e proiectată pe fereastră. Un ciob lung și ascuțit de sticlă o despică de-a lungul. Măruntaiele ei atîrnă de geamul spart al ferestrei.

Ofițerul din Marină dispare cu totul. Nu mai rămîne din el decît boneta, aruncată pe podeaua compartimentului.

Majoritatea pasagerilor zac risipiți printre pinii subțiri. Ciori zboară lin pe deasupra trenului distrus.

Bombele au penetrat pînă în interiorul trenului, azvîrlindu-i pe călători între pomi. Țipete și urlete se ridică din grămada măcelărită de carne, creier, oase și membre.

Generalmajorul vomită deasupra unui cadavru. Strigătele răniților îneacă zgomotele produse de el. De obicei, e mîndru de duritatea sa. A văzut destul sînge în viața lui și e obișnuit cu priveliștea corpurilor mutilate. Dar imaginea măruntaielor vînăt-roșietice acoperite de o mulțime de muște, îndopate și lucioase, e prea mult chiar pentru un dur comandant german de divizie, care speră o moarte eroică.

Puțin mai adînc în pădure, zace un ofițer SD. Privind printr-un păienjeniș de ace de pin și de lumină difuză a zorilor, vede rămășițele unei femei răstignite în vîrful unui copac. Brațele i-au dispărut. Picioarele îi atîrnă într-o parte, precum aripile unei păsări moarte. Pe cap încă mai are o pălărie cu o pană albastră. Probabil c-a fost lovită de suflu, gîndește el, incapabil să-și desprindă privirea de pe cadavrul grotesc, legănîndu-se în vîrful copacului. Nu se poate mișca. Un par l-a străpuns, țintuindu-l la pămînt, dar nu simte nici un fel de durere.

Cîteva vagoane rămîn pe linie. În interior, arată ca niște abatoare. Răniți și morți într-un amestec de oase zdrobite și carne sfîrtecată.

Un soldat aleargă urlînd de-a lungul căii ferate. Sîngele îi țîșnește din umăr.

— Ticăloșii! Ticăloșii! Uite ce-au făcut cu brațul meu!

Se împiedică, se prăvălește înainte și moare.

Un *Gefreiter* care n-are mai mult de șaptesprezece ani șade pe o ușă smulsă dintr-un vagon și-și privește picioarele. Îi atîrnă de cîteva fîșii de tendon. Fața îi e însîngerată. Numai ochii îi sînt vii. Își pipăie *Crucea de Fier* clasa I. O fărîmitură de plată pentru tinerețea pierdută. Mulțumirile mizerabile ale *Vaterlandului* pentru o generație trădată.

Un tren auxiliar sosește din direcția opusă și oprește chiar în fața locomotivei răsturnate.

Un *Oberstabsartzt* în cizme lungi și lustruite, de călărie, cercetează impasibil scena măcelului. Latră cîteva ordine și agenți sanitari dau năvală cu brancarde sub braț. Mai întîi soldații germani răniți, pe urmă soldații germani morți. Apoi civilii germani și, în cele din urmă, cei din teritoriile ocupate.

— Doamne, strigă Porta, care șade pe un parbriz între Micuțul și Carl. Bombele astea știu să facă curățenie. Mai ceva ca obuzele.

— Ce-are ăla în mînă? întreabă Micuțul, arătînd spre cadavrul unui cavalerist.

Carl se apleacă deasupra lui și deschide mîna crispată. Apare o bancnotă de o sută de mărci și trei zaruri.

— Se pare c-a dat cu șase, spune Carl.

— Maică Precistă din Kazan! izbucnește Micuțul, uluit.

— Și-a cîștigat un colțișor în rai, e de părere Porta.

— Amărîtul! A murit cu trei șesari și-o miză de o sută de mărci pe joc, oftează Carl, scoțînd dopul unei sticle de șnaps. O prinsese în timp ce zbura prin aer, aruncată din vagonul-restaurant.

— Jigodia aia de porc al tău halește un mort, rînjește Micuțul.

— E mereu flămînd porcul ăsta, spune Porta, clătinînd din cap. A fost prea multă vreme împreună cu nemții.

Trec pe lîngă ei doi agenți sanitari, purtînd pe targă un locotenent mort. I-a fost smuls piciorul, pe care l-au întins de-a curmezișul trupului. Acesta cade și se rostogolește pe pantă. Lunga cizmă lustruită e neatinsă. Pintenul sclipește în soare.

Carl culege piciorul de pe jos și-l așază peste leșul locotenentului.

— *Sag zum Abschied, leise servus*[14], cîntă Porta în urma brancardei cu locotenentul mort.

— Au dat destui de dracu' pe-aici, spune Micuțul. *Vaterlandul* e un ticălos lacom.

— Îți vine să urli cînd te gîndești la toți oamenii ăștia uciși atît de repede, spune Carl.

— Un bărbat care se înduioșează la asemenea priveliști nu e un bun german, n-are vlagă în el, declară Porta, ridicînd porcul și luîndu-l sub braț.

— Sînt atît de flămînd! face Micuțul. Mă-ntreb dacă ne-or da ceva potol.

Se opresc lîngă trupurile a două *Blitzmädel*.

— Rahat, strigă. Ce coapse! Știe el, dracu', ce face dacă asta e ceea ce vrea.

— Saltea militară de campanie model 39/40, rînjește Micuțul,

[14] *(germ.)* La despărțire spune încetișor servus *(n. trad.)*

ridicînd curios una dintre fuste. Mai sînt și din ăia care o fac cu cadavre, șoptește el confidențial.

— Ai înnebunit? protestează Porta. Ai ajunge direct în iad.

Din niște tufișuri, răzbat pînă la ei blesteme și gemete. Dau crengile în lături și descoperă un Unteroffzier muribund, cu un obuz de 20 mm, neexplodat, răsărindu-i din piept.

— Să blestemi în halul ăsta cînd ești pe ducă, spune Carl, contrariat.

— Dacă nu-l vrea Dumnezeu, va trebui să-l ia Satana, spune Porta cel practic.

Sanitarii îl ridică și-l duc. Un tren-atelier înlătură rămășițele garniturii distruse.

La Viena, călătoria lor este întreruptă pentru cîteva zile. Porta vrea să meargă la Grinzing.

— Întotdeauna te poți alege cu ceva pe-acolo, le explică el celorlalți doi. Trebuie să arăți ca Frankenstein în criză, ca să pleci de-acolo fără să-ți potolești poftele.

La München dau peste o cunoștință de-a lui Porta. Un *Gefreiter* de la Vînători de munte care sărbătorește ziua în care maică-sa era cît pe ce să moară, în urmă cu douăzeci și cinci de ani. Este invitat și porcul negru. La petrecerea aceea, învață să bea bere.

Cînd părăsesc Münchenul, plouă; e o zi umedă și sumbră. Vagonul miroase a îmbrăcăminte udă și a trupuri transpirate.

Carl e prost-dispus. Nu se mai grăbește.

Stau înghesuiți unul într-altul pe coridor și privesc afară la peisajul mohorît care trece pe dinaintea lor. Peste tot ruine. La intrarea în Stuttgart sînt nevoiți să aștepte cîteva ore, în timp ce are loc un atac aerian.

— Ciugulește-l de cap pe mîndrul războinic german! spune Micuțul.

Porta mușcă, gînditor, dintr-o bucată de pîine.

— Cît sîntem de norocoși că ne-am născut în Germania, oftează Carl, necăjit.

— E vreunul pe-aici care e de părere că eu iubesc *Vaterlandul* și am de gînd să mă las omorît pentru el? întreabă Porta, provocator, adresînd întrebarea și celorlalți pasageri, de asemenea prost-dispuși.

Micuțul se scutură de rîs, și-l fixează cu privirea pe un țăran neamț, care e pe cale să ia un gît de băutură dintr-o sticlă de șnaps.

— Dacă mi-ai oferi și mie un gît, crezi c-aș spune „nu"?

Țăranul îi întinde sticla, mormăind.

Micuțul ia o înghițitură uriașă și trece sticla lui Porta și lui Carl, care aproape că o golesc.

Țăranul privește cu amărăciune, la ce-a mai rămas și se hotărăște să bea și el restul.

Într-o după-amiază ploioasă de duminică, ajung la Karlsruhe, de unde iau un tren regional.

Un ofițer sașiu de la Căile Ferate îi oprește și le cere actele. Îl cercetează pe Carl din cap pînă-n picioare, pufnind. Pe urmă arată spre porcul cel negru care-l urmează pe Porta, în lesă.

— Ce-ai acolo? șuieră el.

— Cîinele meu! răspunde Porta, pocnind din călcîie.

— Ăsta-i un porc jegos, protestează maiorul.

— Nu, domnule, e curat! răspunde Porta.

Maiorul dă din cap și pleacă zornăind din pinteni.

Călătoresc scurt timp cu trenul regional. Linia este bombardată. La vreo treizeci de kilometri de Germerscheim, se hotărăsc să parcurgă ultima porțiune pe jos. Plouă cu găleata. Porcul grohăie prea tare și e acoperit cu foile de cort.

— E flămînd! spune Micuțul.

— Dacă-am avea nițică făină, am putea face clătite, sugerează Porta, lingîndu-și buzele. Și porcilor le plac clătitele.

— Sfinte Sisoe, clătite! Clătite cu zahăr și dulceață, zbiară Micuțul, întărîtat. Poate că se găsește și niște rom prin preajmă! Ar fi prea frumos.

— Ar fi și o masă de rămas-bun pentru Carl, înainte de-a intra în Purgatoriu, spune Porta! Să știi că o să mîncăm clătite cu rom, cu zahăr și dulceață. Al naibii să fiu, vom mînca!

— Încetează, răbufnește Carl. Mă înnebuniți.

— O să ai parte de-o masă pe cinste înainte de a te livra la ticăloșii ăia de la pîrnaie, promite Porta, solemn.

— Chiar de-o fi să facem rost de ea cu armele, răcnește Micuțul. Așa or să afle nemernicii ăia de sedentari halitori de cîrnați că vizitatorii lor vin din est.

După cincisprezece kilometri de discuții, se așază obosiți și uzi pînă la piele într-un șanț de la marginea drumului, să se odihnească.

— La naiba, am obosit, mormăie Carl, vărsînd apa din bonetă. Dacă nu mi-aș putea vedea picioarele, aș zice că mi le-am tocit de tot.

— N-ai nici pe dracu', spune Porta, golindu-și cizmele de apă. Tu nu mai ai decît cinșpe kilometri pînă la țintă, dar noi avem de făcut tot drumul de întoarcere și pe urmă cine știe dacă regimentul nostru se mai află la Corfu? Poate c-au luat-o din loc. Poate că-s sus de tot, în nordul Finlandei. Trebuie să te gîndești la probleme de genul ăsta cînd călătorești în interes de serviciu militar.

— Maică Precistă din Kazan! exclamă Micuțul, speriat. Din Corfu pînă-n nordul Finlandei! Nu cred că fac față.

— Cei iubiți de Dumnezeu sînt trimiși în lumea largă să-l propovăduiască, spune încetișor Porta.

— Pe noi înseamnă că ne iubește al naibii de tare, e de părere Micuțul.

— Hai să căutăm un loc uscat, spune Porta, ridicîndu-se.

Iată, vine El pe aripi cerești
Și-ți aduce minunate vești,

cîntă Micuțul în gura mare. Vocea lui răsună peste cîmpii.

În Russheim, se așază pe cheiul umed al Rinului și privesc șalupele.

— Dac-am putea subtiliza una din astea, face gînditor Micuțul, am putea naviga cît ai clipi pînă-n Olanda.

— Și ce-ai face în Olanda? întreabă Porta, cu mirare. Eliberatorii germani sînt și pe-acolo, știai?

— Ești tîmpit, strigă Micuțul, agitîndu-și mîinile prin aer. Nu știi că în Olanda te afli față-n față cu marea? În gara din München am văzut o hartă care arăta că Anglia nu-i mai departe de Olanda decît te poți tu pișa cu vîntul din spate.

— Ar fi grozav, oftează Carl. Se spune că Scoția e foarte frumoasă.

— Ai duce-o bine pe-acolo în calitate de antigerman, rînjește Porta.

— Ia priviți la curentul ăla! spune Carl, arătînd spre o șalupă care trece în viteză prin fața lor cu curentul puternic de apă în spate.

— Rinul aleargă repede! spune Micuțul.

— Cum să nu! rînjește Porta. Doar trece prin Germania.

La Sondenheim, trag la un han vechi, pe al cărui stăpîn îl cunoaște Porta din timpul șederii sale în Germerscheim.

Hangiul, un bătrîn, e copleșit de bucurie cînd îl zărește pe Porta intrînd pe ușă.

Îndată ce află destinația lui Carl, se pune pe făcut clătite.

— Doamne Sfinte! oftează nevasta lui. Se duce în fortăreață? Nu mai încetează domnii ăia să arunce oameni în spatele gratiilor?

— Ieri a plecat un batalion pe frontul de est, declară hangiul, aducînd clătitele.

— Era și un fost ofițer din Karlsruhe cu ei, spune nevastă-sa, suflîndu-și nasul. Un om atît de cumsecade. Se purta mereu omenește cu soldații lui.

— Probabil că ăsta-i și motivul pentru care l-au înfundat, e de părere Porta. Slujba pentru *Vaterland* îți pretinde să fii dur ca oțelul Krupp, în caz contrar n-o să fii în stare să trimiți pe nimeni la luptă și la moarte.

— Veniți de departe? întreabă nevasta hangiului, întinzîndu-și șorțul șifonat.

— Așa s-ar părea, spune Porta. Venim din țara zeilor.

— Așa? spune zîmbind femeia, neînțelegînd o iotă.

Pune o grămadă zdravănă de clătite în fiecare farfurie și toarnă deasupra dulceață din abundență.

— Cum e pe-acolo? întreabă hangiul, aprinzîndu-și o pipă lungă din porțelan.

— Ruine, hoituri, necazuri și durere, dar noi nemții încă mai putem trece granița fără pașaport, spune Micuțul, cu emfază.

— Da, va fi o belea mare, oftează Porta, cînd n-om mai putea trece decît cu arma în loc de acte.

— Sînteți de multă vreme în armată? întreabă un client dintr-un colț.

— De prea multă! se destăinuie Porta. Mi-era dor de casă după primul ceas.

— Subofițerii nu-s mai omenoși acum? întreabă femeia. Am auzit că unii dintre ei au fost împușcați în spate de către propriii soldați.

— Din cînd în cînd, o mai pățește cîte unul în felul ăsta, recunoaște Micuțul. Un glonț nichelat în ceafă produce impresie și asupra celui mai tîmpit.

— Singurii subofițeri buni sînt subofițerii morți, zice Porta, cu un rîs scurt. Cel puțin tac din gură.

— Trebuie să fie îngrozitor pe front, adaugă femeia, dusă pe gînduri.

— Pe pămîntul ăsta poți face tot ce vrei. Trebuie doar să te pricepi, îi destăinuie Porta.

— E adevărat ce se spune despre tratamentul aplicat deținuților în fortăreață? întreabă bărbatul din colț.

— La Torgau ne puneau să formăm un pod viu, cu scînduri în spinare, și pe urmă treceau cu camionetele peste el, spune Micuțul, grav, amintindu-și de iadul de la Torgau.

— Apără-ne, Doamne! șoptește femeia hangiului și-i mai pune o porție de clătite lui Carl.

Noaptea și-o petrec la han.

— Sîntem de atîta vreme pe drum, încît o zi în plus sau în minus nu mai contează, spune Porta.

În dimineața următoare, intră în satul Germerscheim, cu Carl între ei. Un vînt rece bate dinspre rîu și continuă să plouă. Și-au ridicat gulerele vestoanelor pînă peste urechi și tremură în uniformele lor ude. Se opresc, privind încă o dată Rinul, înainte de a intra pe străduța abruptă care duce la închisoarea militară. Carl se oprește deodată în fața crîșmei *Curtea habsburgică*.

— Mai luăm încă una mică, ultima, pentru drum? Drumul vostru!

— De ce nu? spune Porta, care comandă cîrnați cu salată de cartofi, bere și *Wildkatze*.

Mănîncă cu toții în liniște înainte de a-și continua drumul către închisoare. Cînd ajung aproape în fața porții, se opresc șovăitori.

Porta se uită la Carl, zîmbind ușor.

— Ce rahat, amice. Și totul numai pentru că n-ai omorît cîțiva oameni. Știi, în general, se ajunge la pîrnaie pentru c-ai săvîrșit tocmai contrariul. Facem o plimbare prin parc?

Se așază pe o movilă, între copaci. Porta își scoate flautul din cizmă, Micuțul pune mîna pe muzicuță și cîntă încet împreună privind cum plouă:

So weit, so weit ist der Weg Zurück ins
Heimatland...[15]

Porta își lasă mîna pe umărul lui Carl.

— Fugi, dacă vrei! N-o să tragem și n-o să raportăm cîteva zile c-ai dispărut.

— O să intrați voi la închisoare, spune Carl.

— La naiba, exclamă Micuțul. Am mai fost!

— N-aș ajunge prea departe. M-ar înhăța vînătorii de capete, e de părere Carl.

— Du-te-n Olanda, sugerează Micuțul. Te-ai putea ascunde într-o șalupă și-ai putea înota în Anglia, prietene.

— Nu poți înota pînă în Anglia, protestează Carl.

— Cîțiva norocoși au reușit, spune Micuțul, optimist.

— Cu puțin noroc, m-aș fi născut în altă parte decît în Germania, oftează Carl sfîșietor.

— Da, chestiune de noroc, spune Micuțul, scuipînd în vînt.

— Vreau să vă mulțumesc pentru felul în care v-ați purtat cu mine, spune Carl. N-am vorbit serios cînd am urlat la voi.

— Ne-am distrat nițel, așa-i? întreabă Micuțul.

— Mie-mi spui? face Carl, cu un zîmbet ușor. Dar pe de altă parte, ar fi fost mai bine să ajung mai repede. Acum, împreună cu voi, închisoarea mi se pare mai sumbră.

— Te vei obișnui în curînd, îl consolează Porta. Dar nu li te împotrivi. Orice spun, tu execută fără comentarii. Poți obține orice de la viață dacă știi cum.

— Nu te poți pune cu nemernicii ăia, spune Micuțul, cunoscător. Eu am fost ticălosul cel mai dur care le-a intrat vreodată pe mînă. Tot mă mai bîrfesc. Dar m-au frînt în două luni.

— Dar nu te-au înmuiat! spune Carl, cu un zîmbet șiret, privind la trupul uriaș și musculos al Micuțului.

[15] *(germ.)* Atît de lung, atît de lung e drumul înapoi în patrie... *(n. trad.)*

— Nu, nimeni nu e-n stare de așa ceva, spune Micuțul, convins. Mai întîi ar trebui să mă omoare! Nu, am văzut lumina de la capătul tunelului și-am făcut ce mi-au spus. Pe urmă, m-au lăsat în pace.

— Mulțumesc pentru sfat, încuviințează Carl. N-o să-l uit.

— Fac cinste, spune Porta, *Wildkatze*!

Se întorc prin parc pînă la *Curtea habsburgică*. Dau pe gît mult *Wildkatze*.

— Hai să terminăm povestea, spune Carl, hotărît. Mă simt mai bine acum, m-am împăcat cu gîndul.

Își aranjează ținuta și se verifică reciproc.

Un fost *Feldwebel*, prea bătrîn pentru armata lui Hitler, îi inspectează atent. Dă din cap, mulțumit.

— Acum puteți intra acolo fără grijă. sînteți mai corect îmbrăcați decît desenele din regulament.

— Țintele din tălpi! strigă gazda, îngrijorată.

Feldwebelul le verifică cizmele. Micuțului îi lipsesc trei ținte.

Unul dintre clienți dă fuga afară și face rost de ele. Sînt gata de plecare.

Își aruncă automatele pe umăr și-l plasează pe Carl între ei.

— Dacă dau peste Cerberul Heinrich, îi vărs pe loc rahatul din căpățînă, promite Micuțul, mîngîindu-și automatul.

— Nu fă asta, spune bătrînul *Feldwebel* din armata Kaiserului. Așteaptă pînă cînd se sfîrșește războiul. În frămîntările care vor urma, vei putea să-l aranjezi cum vei dori.

— Atunci o să-i smulg ochii prin cur și o să i-i vîr în urechi, urlă Micuțul, turbat.

— Ușurel, îl roagă Carl. Îmi ajung zece ani.

Clienții se adună în ușă să-i petreacă.

Comandantul gărzii, un *Feldwebel*, îi privește bănuitor cu niște ochi de gheață. Au intrat într-o altă lume. O lume rece și sumbră. Aici nu sînt oameni. Numai mașinării.

— Duceți prizonierul în birou, șuieră el.

Traversează toți trei curtea. Poarta de fier se închide în urma lor. Cîțiva deținuți aleargă în cerc. În mijlocul cercului stă proțăpit un *Feldwebel*, cu cizme lustruite și cu un echipament sclipitor din piele.

Tocul pistolului e deschis. În mînă agită un baston lung de cauciuc. Cu ochi mijiți, vînează greșelile din programul de instrucție.

Din blocul A se aude zornăit de chei. Oțel se freacă de oțel și uși grele se închid cu zgomot. Șuieră fluiere și se aud comenzi aspre.

În afara blocului B se face instrucție. Pas alergător, cu saci de nisip în spinare.

Trei oameni zac în mijlocul curții. Unul dintre ei e un *Oberst* distrus. Tușește și trage să moară.

Oberfeldwebelul îl înghiontește în coaste.

Oberstul e mort.

În birou dau peste Cerberul Heinrich, notoriul *Stabsfeldwebel* Heinrich Lochte.

Carl își golește buzunarele și predă echipamentul.

Mîini pricepute îl percheziționează, apoi semnează cîteva documente.

Doi *Unteroffizieri*, bine făcuți, năvălesc înăuntru.

Cerberul Heinrich îl arată pe Carl în tăcere și, înainte ca Porta și Micuțul să-și dea seama ce se-ntîmplă, închisoarea l-a și înghițit.

După ce s-au îndepărtat puțin, cînd să intre pe Fischerstrasse, se întorc și aruncă o privire fortăreței care se înalță în ploaia deasă, cenușie și sumbră.

— E bine că ne îndepărtăm de locul ăsta blestemat, spune Micuțul, ridicîndu-și gulerul.

— Sărmanul Carl, amărîtul de el, oftează Porta. Închis pentru că nu a omorît oameni. Urîtă treabă.

— Da, nici măcar n-are plăcerea de a ședea acolo și de a se gîndi că l-a răcit pe vreun ticălos de țeapa lui Heinrich, spune Micuțul.

Un camion al unui batalion de pompieri îi duce pînă la Karlsruhe. La München, își amintesc dintr-o dată de porcul cel negru. Nu-l mai văzuseră de la *Curtea habsburgică*. Se vorbesc între ei să plece înapoi după el, dar hotărăsc, în cele din urmă, că e prea riscant.

Cînd ajung la Budapesta, sînt reținuți timp de trei zile întrucît le lipsea o ștampilă de pe ordinele de deplasare.

La Belgrad, vizitează spitalul pentru a mai sta la taifas, dar nu dau decît peste figuri necunoscute.

La marginea orașului Nis, nimeresc într-o luptă cu partizanii, iar între Salonic și Atena, trenul lor e aruncat în aer.

În Atena, *Feldwebelul* din biroul comandantului gării privește lung la ei și răsfoiește numeroasele ordine de deplasare.

— V-ați cam învîrtit, așa-i? Se pare c-ați explorat, în loc să escortați. Dați-i drumul, băieți, mai aveți de străbătut cale lungă.

Rînjind, le întinde noile ordine.

— Brest-Litovsk, exclamă Porta, aruncînd o privire în documente.

— Regimentul vostru e în Rusia, băieți, chicotește *Feldwebelul*, și dacă vouă vă trebuie la înapoiere atîta timp cît ați pierdut la plecare, al treilea război mondial va fi pe jumătate gata cînd veți ajunge.

Așa că o pornesc înapoi prin Praga, Berlin, Varșovia, unde sînt arestați în clipa în care Micuțul fură o găină care e proprietatea unui *Oberst*.

La Brest-Litovsk, sînt trimiși din greșeală la Riga. Nimeni nu vrea să creadă că au nimerit acolo întîmplător așa că sînt arestați. Eliberați după numai cîteva zile, sînt trimiși în direcția Minsk.

— Dacă și de-acolo ne mai trimit înapoi, spune Micuțul, obosit, o șterg la inamic! Trebuie să ajung din nou în luptă, ca să mă odihnesc nițel.

Într-o dimineață, devreme, merg de-a lungul unui drum noroios. Tancuri și artilerie uruie, stropindu-i în treacăt.

În depărtare, aud urletul frontului. Mii de explozii pictează cerul în purpuriu. Ultima parte a călătoriei o fac pe motocicletă.

În fine, sînt înapoi.

— Văd că mai trăiți, spune *Oberst* Hinka, deloc surprins în aparență. Cum e pe-acasă?

— Totul e răscolit, domnule, răspunde Porta. Dușmanii noștri sînt puși să ne distrugă *Vaterlandul*. Au început să ia lucrurile mult prea în serios.

— *Herr Oberst*, domnule, rînjește Micuțul. Permiteți să raportez, inamicul a aflat, în cele din urmă, ce înseamnă meticulozitatea germană!

Datoria voastră este să executați ordinele pe care vi le dau eu, și să nu comentați. Întoarceți-vă la ale voastre, domnilor, și nu vă încurcați în politică.

Hitler către un grup de generali,
octombrie 1937

Ceai negru chinezesc

— Fără colonelul nostru, n-am fi scăpat nici unul. Trăgeam în tot ce mișca, pînă și în cîinii noștri de semnalizare, povestește un Obergefreiter, cu ochii bandajați. Companiile scăzuseră la cinșpe-douăzeci de oameni și se trăgea din toate părțile. Mai bine de cinci sute de răniți erau întinși prin fabrică. O grămadă dintre ei s-au omorît rostogolindu-se pînă la macarale și aruncîndu-se în gol. Nimeni nu se îndoia de soarta care-l așteaptă în cazul în care cade în mîinile rușilor.

— Dar cum de-ați scăpat? întreabă un Gefreiter din mulțimea adunată în jurul patului.

— Vezi, ăsta a fost un caz deosebit. Ar fi însemnat ori sabotarea ordinelor, cum i se spune, ori moarte sigură, dar colonelul nostru a luat o hotărîre fermă și a ordonat retragerea. Asta se întîmpla după ce i-au căzut amîndoi fii. Fuseseră ambii locotenenți și comandau cîte-o companie. Răniții urmau să meargă cu noi, a ordonat colonelul. Au fost încărcați pe sănii și-am pornit prin furtuna de zăpadă. O mulțime au murit în timpul marșului. Am trecut prin liniile rusești în frunte cu colonelul nostru, cu un automat sub braț. Trupe de schiori ne hărțuiau încontinuu. Colonelul distrusese toate tunurile, astfel încît puteam folosi caii la transportul săniilor cu răniți.

— Ce dracu' spui, omule? țipă indignat un Feldwebel. Să-ți ruinezi propria artilerie? Halal comandant!

— N-ai fost acolo, frățioare. Ar fi trebuit să treci prin asta, ca să știi cum a fost. Cazaci cu săbiile scoase, schiori cu mitraliere, patrușcinci de grade sub zero, și o furtună de zăpadă! Ți-ar fi plăcut, ai, camarade?

— Pe cine numești tu camarad? urlă Feldwebelul Nu vezi că sînt un subofițer?

— Acum nu mai văd nimic, frățioare! Mi-am pierdut ochii în furtuna de zăpadă. Gheața, pricepi? Pentru mine nu ești decît o voce.

— Orb sau nu, ești încă soldat, Obergefreiter! rage Feldwebelul, stacojiu la față. Încă mai ești în stare să iei poziția de drepți. Controlează-ți atitudinea, sau te raportez pentru refuz de executare a ordinelor. Să-ți văd carnetul de serviciu!

Orbul îi întinde Feldwebelului carnetul de serviciu, iar acesta notează, cu conștiinciozitate, numele și unitatea într-un caiet. Peste tot în jurul lui horcăie soldați răniți.

— Liniște, răcnește Feldwebelul, sau vă raportez pe toți.

Pleacă val-vîrtej din spitalul de campanie.

— Ce s-a întîmplat cu colonelul ăla al tău care și-a aruncat în aer tunurile? întreabă un pionier, cu ambele picioare amputate.

— Un Oberstleutnant de la Gefepo a venit și l-a luat la o zi după ce am trecut la ai noștri. Două zile mai tîrziu era în boxă. Toți martorii erau de partea lui, și generalul nostru de divizie i-a luat apărarea, dar tot l-au împușcat, o zi mai tîrziu. Cunoașteți acuzația. Sabotarea ordinelor.

— Porcii! se aude din colț.

Nimeni nu e de partea Feldwebelului.

Imediat ce primim ordinul de a rupe rîndurile, ne tîrîm în bordeie și ne prăbușim pe jumătate morți. Compania trebuia să păstreze Culmile Morților pentru încă trei zile, dar ea nu mai exista. Majoritatea dintre noi zac în gropi comune. Cei mai norocoși sînt în spitalul de campanie. Culmile Morților sînt exact ceea ce sugerează și numele— un iad pe pămînt pentru cei în viață.

Nici unul dintre noi nu are putere să se ducă după rații. sîntem stăpîniți de un singur gînd: dormi, uită de cele zece zile prin care tocmai ai trecut! Ne împleticim pînă în adăpostul mucegăit și cădem imediat într-un somn vecin cu moartea.

Comenzile aspre ale armatei ne readuc la realitate. Noul nostru *Spiess*[1], *Hauptfeldwebel* Blatz, vrea să facă apelul. Încă se mai crede la Școala de subofițeri de la Neuruppin, la fel ca și *Hauptmann* von Pader, comandantul nostru vremelnic.

Mîrîind, și cu moartea în suflet, ne aliniem în piață.

— Unde-s ceilalți? țipă Blatz, isteric.

— Ăia s-au dus, rînjește *Oberfeldwebel* Berner, obraznic, și acum îngrașă pămîntul.

— De la stînga la dreapta, numărați! ordonă Blatz, tăios.

[1] *(germ.)* SPIESS: plutonier de companie *(n. trad.)*

Repetă operațiunea de mai multe ori pînă cînd e mulțumit.

— Raportați morții! Raportați răniții!

— O sută douăzeci și cinci de morți, nouășpe dispăruți, patruzeci și doi de răniți, domnule, latră Bătrînul, în poziție de drepți.

Blatz pălește, dar se stăpînește repede. Nu degeaba îi mersese lui faima de teroare a școlii de subofițeri. Ne gonește peste cîmp. Ca să ne mai înviorăm, spune el. Nu e mulțumit decît în clipa în care doi oameni se prăbușesc fără cunoștință.

— O să mă ocup eu de nemernic! promite Gregor, arătîndu-și colții.

— Nu, fiule, va fi plăcerea mea, rîde Porta, cu răutate.

— Mai întîi îl înnebunesc pe spurcat, pe psihopatul ăsta de cinci bani, face Micuțul.

Se ridică în picioare cît e de lung și urlă, spre surprinderea generală:

— Com-pa-a-a-a-nie, stai!

— Cine-a fost ăsta? rage Blatz, căruia i se înroșește ceafa.

— Fan-to-o-me-lee, vine ca un ecou din direcția Micuțului.

Blatz explodează într-o furie turbată și gonește de-a curmezișul înspre companie.

— Tu! Cum te cheamă? șuieră Blatz, vîrîndu-și fața aproape de cea a Micuțului.

— Eu? întreabă Micuțul, luîndu-și un aer tîmp și arătîndu-se cu degetul.

— Ești nebun? întreabă Blatz tandru.

— Trăiți', *Herr Hauptfeldwebel*, domnule, cică sînt dat peste cap, așa zic doctorii ăia din armată, domnule, spune Micuțul, cu un accent de țărănoi.

— Te-am întrebat cum te cheamă!

— Mă gîndeam că *Herr Hauptfeldwebel* vrea să știe dacă sînt idiot, așa credeam, domnule!

— Ai să afli tu cine-s eu, n-avea grijă, pufnește Blatz, amenințător.

— Sînt încîntat să aflu cine-i *Herr Hauptfeldwebel*, da! Doctorii spun că e bine să cunosc pe cît mai mulți.

— Direcția pădure! Pas alergător, nenorocitule, urlă Blatz, scos din sărite.

Micuțul pornește agale spre pădure, cu un zîmbet prostesc pe față.

— Aleargă, omule, aleargă! strigă Blatz, disperat.

Micuțul se oprește și-și ține mîna pîlnie la ureche, de parcă ar fi surd.

— Aleargă, omule, aleargă! repetă Blatz.

Micuțul vine încet înapoi.

— Stînga-mprejur! latră Blatz. Înainte, marș! În pădure!

Micuțul continuă să se apropie de companie.

— *Halt*! ordonă Blatz. Culcat! Douăzeci de flotări! Rapid. Îndoaie genunchii! Brațele întinse!

În cele din urmă, se încurcă în propriile ordine. Sudoarea îi curge pe față. Arată ca o statuie din gresie erodată de ploaie.

Micuțul a rămas întins pe jos, ca și cum ăsta ar fi fost ultimul ordin pe care-l înțelesese. Își sprijină bărbia în palme și privește senin la *Hauptfeldwebelul* disperat.

— Se vede treaba, *Herr Hauptfeldwebel*, că nu-mi intră în cap toate ordinele destul de repede. În perioada de instrucție mi-au spus că un ordin trebuie să fie limpede. Ziceau c-așa scrie în regulament. Așa că nu mă pot ocupa de toate ordinele în același timp, deci îl întreb pe *Hauptfeldwebel* dacă e atît de bun să-mi spună ce să fac pentru el.

Fără o vorbă, Blatz se răsucește pe călcîie și pornește cu pași apăsați spre comandamentul companiei. La scurt timp după aceea, apare alături de *Hauptmann* von Pader, care pare extrem de energic.

— Ce cauți tolănit acolo și făcînd pe prostul? șuieră el către Micuțul.

— *Herr Hauptmann*, domnule, execut ordine, asta fac, răspunde Micuțul.

— Ridică-te!

Micuțul se ridică aidoma unui om foarte, foarte bătrîn, ajutîndu-se de carabină.

Hauptmann von Pader devine stacojiu.

— Ești consemnat în cazarmă pe timp nelimitat, spune el scurt.

— Asta pentru ce-am mai încasat-o, domnule? întreabă Micuțul, cu mirare.

— Porcule! urlă von Pader, pierzîndu-și cumpătul.

Regretă ieșirea sa din clipa în care cuvîntul îi pleacă de pe buze. Un ofițer prusac trebuie să fie în măsură să-și stăpînească furia.

— Cum vine asta, *Herr Hauptmann*, domnule, cum vine asta? Să arestezi un porc pentru că e ce e? De ce n-ar intra la răcoare întreaga armată germană în cazul ăsta, pentru că nu-i nici unul în ea care să nu fie porc, nu credeți?

— Ți-ai pierdut mințile, soldat? țipă von Pader, cu voce spartă. Vrei să spui că toți soldații germani sînt porci?

— Păi, domnule, *Herr* Sauer, intendentul, cică sîntem toți niște pui de tîrfă jidancă și doctor Müler zice că nu sîntem decît niște porci simulanți.

— Atențiune! piuie *Hauptmann* von Pader, vînăt la față. Înainte marș! Pas alergător! Direcția pădure!

Micuțul țîșnește ca din pușcă. Nimeni nu poate spune că nu execută ordinul. Ajungînd în pădure, se oprește într-un copac și continuă să fugă pe loc, ținîndu-l la piept și ridicînd un genunchi.

— Ocolește copacul! țipă von Pader, bătînd isteric cu piciorul în pămînt. Pas de voie! Marș forțat! Ocolește toți copacii!

Micuțul parcă are pe dracu' în el. Aleargă drept peste creasta unui deal, dispare în valea dindărăt, apare pe creasta altui deal, fuge în zig-zag printre copaci, nechează fericit și dă din copite ca un cal.

— *Halt*, *halt*! țipă von Pader, dar Micuțul, care-i departe, se face că nu-l aude și continuă să alerge săltînd și nechezînd.

Coboară în spatele unui deal, dar mult timp după ce-a dispărut din vedere, îi auzim nechezatul.

— În clipa în care omul ăla se întoarce, se precipită von Pader, să fie pus în cătușe și încuiat în beci pînă cînd îl va putea lua Poliția Militară.

Compania rupe rîndurile. Nu-l vedem deloc pe Micuțul. L-au înghițit pădurile și dealurile. Porta spune că a dezertat la Berlin și că la viteza cu care alerga a ajuns acolo destul de repede.

Hauptmann von Pader scrie un raport de cîteva pagini despre compania a 5-a, în general, și despre Micuțul, în mod special. *Oberst* Hinka îl așteaptă. A auzit din alte surse de spectacolul hipic al Micuțului.

Monoclul lui von Pader îi cade de pe ochi de uimire în clipa în care aude în receptor șuieratul comandantului.

— Ce dracu' faci, von Pader? Program de frecuș cu compania ta în timpul unei perioade speciale de odihnă ordonate de către mine? Cînd oamenii se întorc din prima linie, se odihnesc. Repaus. M-ai înțeles?

Maiorul trîntește receptorul cu atîta forță încît von Pader asurzește.

— Încă nu mă cunosc, afurisiții, izbucnește von Pader, dar or să afle ei cine sînt.

— Să trimitem raportul la regiment, domnule? întreabă Blatz, inocent.

— În viața mea nu vreau să mai văd un raport referitor la individul ăla oribil, țipă von Pader furios, sfîșiind raportul într-o mie de bucățele. Pentru mine nu mai există. Niciodată să nu-i mai pomenești numele în prezența mea.

Hauptfeldwebel Blatz dă iama prin companie, întrerupînd jocuri de cărți, confiscînd provizii procurate ilegal, pretinzînd de la șefii de grupă cifrele exacte ale muniției consumate și împărțind corvezi în dreapta și-n stînga. Cînd, tîrziu după-amiază, a ajuns, el însuși într-o stare de epuizare totală, convins că are compania a 5-a la degetul mic.

— Sînt moi ca rahatul! îi mărturisește el furierului de companie. Le arăt eu urgent pe cine au drept *Hauptfeldwebel*. Au sosit listele alea de inventar de la mecanicul-șef Wolf?!

Furierul înghite în sec. Îl știe pe Wolf și-și dă seama că vor fi necazuri.

— Listele de inventar! Au sosit? repetă Blatz.

— Nu, *Herr Hauptfeldwebel*, și mă tem că nici nu vor sosi. Wolf mi-a spus să, ăă..., adică să-l pup în fund, domnule.

— Omul ăsta e nebun? spune, aproape șoptit.

Nu-și credea urechilor.

Furierul dă din umeri. Nu vrea să și-l facă dușman pe Wolf.

Blatz se duce la Wolf. Asta-i o chestiune de disciplină. Wolf îl întîmpină tolănit în scaunul său rotativ, cu picioarele pe birou. Își aprinde nepăsător un trabuc cît toate zilele, fără a-i oferi unul și lui Blatz.

Alb de furie, Blatz se îndreaptă către el, dar se oprește brusc în clipa în care cei doi cîini-lup își arată colții și încep să mîrîie amenințător.

— Ce-ți închipui că faci? întreabă el, tremurînd de indignare. Unde sînt listele de inventar pe care ți-am ordonat să le pregătești? Nu știi cine-i *Hauptfeldwebel* în compania asta?

Wolf rîde zgomotos și îndreaptă spre Blatz o sabie căzăcească.

— Șterge-o, și nu-ți băga nasul în treaba mea.

— O să-ți pară rău! șuieră Blatz.

— Cară-te, pînă nu pun cîinii pe tine, rînjește Wolf, arătînd spre ușă.

Blatz pleacă blestemînd și jurînd răzbunare. Pășește încrezător în josul aleii principale a satului. Trecînd prin fața cartierului comandantului, aude un cîntat zgomotos dindărătul casei. Precaut, se uită după colț și-l vede pe Micuțul tolănit lîngă o tranșee și cîntînd vesel:

Draga mea, dulcea mea, zîna mea,
Sîngerez, mor după dragoste,
Vino-ncoace și nu vom mai pleca niciodată
Din acest adăpost tăcut și solitar
În care zac, în ger și zăpadă.

Blatz e pe cale să dea colțul și să dispară, cînd *Hauptmann* von Pader bate în geam și-i face semn. Acesta n-are încotro, trebuie să intre, oricît de puțin îi surîde ideea.

— Blatz, gonește idiotul ăla cîntător! șuieră căpitanul furios. Împușcă-l, dacă vrei!

Blatz scurmă podeaua cu picioarele, ca o găină pe cale să ouă.

— *Herr Hauptmann*..., se bîlbîie el, încurcat.

— E un ordin! Fă să dispară de-aici bufonul ăla, țipă von Pader scos din minți.

Blatz oftează ca un condamnat. Cu pași nesiguri, se duce să-l alunge pe Micuțul.

Dindărătul perdelei, von Pader urmărește scena în tovărășia unei sticle de coniac. Să frîngă și să zdrobească un soldat a fost pînă acum la fel de ușor pentru el ca strivirea unei muște. Ia o înghițitură lungă din sticlă. Cu puțin noroc, se va întoarce la Berlin și apoi va avea grijă ca acești șobolani sălbatici de tranșee să afle cine e el.

Trage atent cu ochiul pe fereastră și observă, spre satisfacția lui, că Blatz îi vorbește Micuțului. Dacă e cineva care să-l poată frînge pe țărănoiul ăla, atunci cu siguranță că, acesta va fi *Hauptfeldwebel* Blatz, teroarea oricărei școli de subofițeri, zdrobitorul de oase Blatz!

Von Pader rîde în sinea lui, mai ia un gît de coniac și începe să se plimbe încoace și-ncolo prin încăperea joasă; s-a încartiruit într-un stil la care are dreptul un ofițer german, cu sînge albastru. Proprietarul locuinței a fost, bineînțeles, azvîrlit afară și s-a adăpostit într-o gaură din pămînt. Baronul von Pader nu s-ar coborî să locuiască sub același acoperiș cu un *Untermensch* rus. S-ar putea să-l umple de vreo boală. A tras în femeia rusoaică atunci cînd aceasta a făcut gălăgie în legătură cu niște oale și crătiți pe care voia să le ia cu ea. La ce dracu-i mai trebuiau oale și crătiți? I se spusese că unul dintre gloanțe a lovit-o pe femeie, dar nu i-a permis *Feldwebelului* sanitar să se uite la ea. Medicii germani nu trebuiau să atingă niște *Untermenschen*. N-au fost instruiți cu atîta cheltuială ca să se ocupe de așa ceva. Niciodată să nu fii drăguț cu un rus. Sînt obraznici, ca și negrii. Biciul, de asta au nevoie. Și o execuție din cînd în cînd nu e nici ea un lucru rău. Lui *Hauptmann* von Pader îi plăcea să spînzure oameni. *Oberst* Hinka se împotrivea la genul ăsta de practici. A dat ordin ca *Untermenschen* să fie tratați asemenea germanilor. Dar colonelului ăstuia, plin de el, îi va pieri în curînd graiul cînd îl vor duce pe Admiral Schröderstrasse. Defetist, pîngăritor de rasă!

Micuțul cîntă din ce în ce mai tare de lîngă tranșeea acoperită cu frunze de sfeclă.

Hauptfeldwebel Blatz a dispărut.

Baronul von Pader strînge din buze, înșfacă pistolul de pe masă și împinge perdeaua în lături. În aceeași clipă, un geam din spatele lui zboară în țăndări. O grenadă de mînă se rostogolește pe podea. Țipă îngrozit și se trîntește pe burtă.

Micuțul năvălește înăuntru cu automatul pregătit, se oprește în mijlocul camerei și-și plimbă privirea de la ofițerul care bolborosește ceva la podea și apoi la grenada de mînă. Se apleacă, ridică grenada și o aruncă elegant prin ușa deschisă.

Von Pader se ridică greoi, își șterge de praf uniforma sa cenușie și-i întoarce ostentativ spatele Micuțului.

Micuțului puțin îi pasă. Sporovăiește vesel despre grenade de antrenament, partizani și multe alte lucruri care fac parte din viața în spatele liniei frontului.

— *Herr Hauptmann*, domnule, sînt sigur că niște ofițeri de pe-aici vor să vă joace un renghi. Dac-aș face rost de un șobolan mort, care mai și pute nițel, l-am putea arunca în mijlocul lor. Pentru că asta nu-i glumă, să arunce careva cu grenade false în tine, nu-i așa? Unde mai pui că sînteți și nou pe-aici.

Hauptmann von Pader își strînge buzele și-și desface pumnii într-un efort de stăpînire. Bîjbîie la tocul pistolului. N-ar trebui să-l împuște pe omul ăsta și să spună pe urmă că a fost atacat? Se hotărăște să nu o facă.

Porta șade în fața mecanicului-șef Wolf, la biroul masiv al acestuia; ducînd tratative pentru patru camioane și cîteva lăzi cu provizii de la cantină. Wolf înfulecă o jumătate de cap de porc. Porta își confecționează un sandvici așa cum știe el.

Mai întîi o felie de pîine uscată, unsă cu un strat de untură de gîscă. Pe urmă, o bucată apreciabilă de șuncă afumată, presărată cu felii de cîrnat vînătoresc și cu cîte puțin din tot ce-i mai cade în mînă. La sfîrșit, totul e acoperit cu un strat de dulceață de mure.

Își deschide larg fălcile și manevrează sandviciul enorm în gură. Îi vine greu să muște din el, dar, pînă la urmă, reușește.

— Sper c-ai să te îneci, spune Wolf, optimist.

Porta înghite și ultima fărîmă, pe urmă ia un pui și toarnă peste el un borcan de dulceață.

— Nu spera prea mult, Wolf, spune el, umplîndu-și gura cu carne de pui. Sînt în stare să înghit pe de-a-ntregul un porc mărișor, să-l ascult cum grohăie în mine toată ziua și pe urmă să-l cac afară sub forma unei grămezi de purcei de lapte.

— Nu m-ar mira, mormăie Wolf, încruntat, aruncînd varză acră asupra unui picior de porc. Adu-ți numai aminte că înfuleci din haleala mea și, din cîte știu, nu te-am poftit la masă.

Porta rîde zgomotos, relaxîndu-și fălcile.

— Nu-i nimic, Wolf, băiețaș, află că niciodată nu sînt poftit. Nici n-ar fi nevoie. Întotdeauna sînt gata de masă.

Mănîncă un timp în tăcere, studiindu-se reciproc. Singurele sunete sînt produse de oasele care trosnesc în fălci și de vinul care spală gîtlejurile.

Wolf, bine-crescut, bea din pahar, Porta însă gîlgîie direct din sticlă. Wolf are propriul tacîm, Porta soarbe mîncarea direct din oală. În ceea ce-l privește, mîncare să fie.

— Împărțim capul de porc? întreabă el, plimbînd un cuțit lung de bucătărie între ochii animalului care domină masa cu o roșie în bot.

Wolf mormăie ceva indescifrabil, care se termină cu cuvîntul „rahat".

Porta despică în două capul porcului, oprindu-și pentru el partea cea mare. O golește cu o sorbitură guturală prelungă, nepotrivită pentru stomacurile sensibile.

Wolf îl privește dezgustat.

— Spune-mi, fiule! Nu mănînci niciodată în sala de mese?

— Se-nțelege că da, zîmbește Porta. Pe-acolo se găsește de mîncare, nu-i așa?

Se tolănesc în scaune. Se fac auzite două rîgîituri de mulțumire. Porta își scoate bocancii și ciorapii și-i pune pe masă. Din ei se ridică o aromă acră. Se uită țintă la Wolf, care s-a apucat să mănînce o porție caldă de budincă, și împinge un ciorap mai aproape de el, cu degetul mare care nu-i din cale-afară de curat. Își mișcă degetele de la picioare cu un aer elegant.

Fără să clipească, Wolf toarnă sos de mere peste budinca lui neagră.

Porta începe să-și taie unghiile. Schije de unghie îi zboară lui Wolf pe la ureche.

Cîinii-lup pufnesc pe nas deranjați și se îndepărtează de masă. Ciorapii lui Porta sînt prea mult pentru nasurile lor sensibile.

— Ce dracu' pute aici, întreabă Wolf, brusc, ridicîndu-și privirea de pe cîrnatul pe care se pregătea să-l savureze.

— Pute? întreabă Porta, nevinovat. E de așteptat, nu-i așa, în tovărășia ta?

— Nu deveni obraznic, fiule, îl previne Wolf mîrîind. Nu uita cine-i mecanic-șef și *Stabsfeldwebel* pe-aici și nu uita cine-i deținătorul *Crucii Germaniei* în argint. Ia ciorapii ăștia puturoși de-aici, omule!

Cine-a mai pomenit ciorapi pe o masă din sufragerie? Cu furculița îi azvîrle pe podea. Ciorapii aterizează în fața cîinilor, care fug schelălăind.

— Știu un loc unde-s trei tractoare, spune Porta, după o tăcere prelungită. Tracțiune integrală, cum sînt alea cu care se joacă artileria grea.

— Ce fel de tractoare, întreabă Wolf, aparent dezinteresat.

— Scule clasa-ntîi. Nu-s ruinate de ulei sau combustibil prost. Au venit direct de la americani, pe adresa lui Ivan.

— Ce marcă, vrea să știe Wolf, adunînd grăsimea cu o bucată de pîine țărănească din Ucraina. Dacă-s Forduri nu mă interesează. Tito a început să-i urască de-a binelea pe capitaliști în clipa în care i-au trimis cîteva Forduri. Astea reprezintă răzbunarea Americii la adresa Europei, pentru că i-am trimis pe cap toate oile negre.

Porta își clătește gura cu o jumătate de sticlă de șampanie din Crimeea, pe care o înșfacă fără a fi poftit.

— Cine vorbește de Forduri? Eu mă refer la Caterpilar. Ce zici de asta?

— Minți, vine din partea lui Wolf, înainte ca acesta să-și aducă aminte de prima lege a cumpărării: nu te arăta interesat de ceea ce ți se oferă.

Porta deschide o cutie de carne de vacă, fără a cere permisiunea, și își împinge conținutul pe gît cu ajutorul baionetei.

— Unde ții Caterpilarele astea?

Porta isprăvește cutia înainte de a răspunde și se bucură vizibil de nerăbdarea lui Wolf.

— Nu le am. Știu doar unde se află în momentul de față.

— Ne pierdem timpul, hotărăște Wolf, brusc. Nu poți vinde ceva ce nu-ți aparține.

— Tu cu asta te ocupi tot timpul, rîde Porta bine-dispus. Bem o cafea după așa o masă modestă?

— O să aduc și closetul încoace dacă vrei! șuieră Wolf. Ia-ți picioarele astea împuțite de pe masă, trogloditule! N-o să te cizelezi niciodată, măi! Vîrîndu-ți picioarele în farfuria gazdei, nu vei ajunge popular. Mă gîndeam să-ți ofer o slujbă cînd terminăm războiul, însă ar fi ca și cum aș da drumul unui porc turbat în mijlocul lumii nefericite.

— Mocca!

Wolf îi poruncește fără tragere de inimă servitorului său, un fost sergent rus, să vină cu cafeaua.

— Omul a spus: cafea! zbiară Porta în urma rusului.

— De cînd te știu pe tine, m-am uitat nițel mai bine la partidul ăla roșu și nici nu-ți închipui cît de mult urăsc mocirla socialiștilor proletari, mîrîie Wolf, acru.

— Nu beau decît Java, urlă Porta, fără a se simți deloc insultat.

— Java? De unde naiba crezi că pot procura eu Java? minte Wolf.

— Scoate-ți rahatul din urechi, Wolf, rîde Porta confidențial. Ai șutit trei saci de Java luna trecută. Poți fraieri întreaga armată germană tot timpul, dar pe mine nu mă fraierești niciodată, amice!

— Santos nu-i destul de bună pentru tine? Sărmanul popor german persecutat și-ar da și boașele pentru o ceașcă de Santos. Mai sînt și cîțiva din *Herrenvolk* care în viața lor n-au gustat Santos.

— Ești un afurisit, Wolf, zîmbește Porta, triumfător. În primul rînd, eu nu sînt un sărman neamț persecutat, de care ai pomenit adineauri. Pe urmă, din partea mea se pot duce dracului cu toții. *Vaterlandul* și cu tot ce conține el, inclusiv steagurile, l-aș vinde și mîine lui Ivan. N-am nevoie de rahatul tău amar de Santos. Vreau Java. Și, băiețaș, dacă nu-mi dai acum, mîine nu vei mai avea nimic în stoc.

Wolf întoarce capul și urlă în urma sergentului rus.

— Igor, Java! Aroma B!

— Aroma A, prietene! îl corectează Porta.

O aromă minunată umple toate încăperile. Alături de cafea, mănîncă tarte cu brînză.

— Am cinci chile de ceai, spune Porta, după cea de-a patra ceașcă de cafea. Ceai negru, chinezesc, cu nițel ceai verde înăuntru, adaugă. E treabă aleasă. Îl face pe-un mandarin chinez să țîșnească în sus, cu boașele zornăindu-i *Radetzsky Marsch* pe tot parcursul drumului.

— Pe dracu'! face Wolf. Ceaiul e absolut imposibil de procurat în ziua de azi. Știu sigur. Am încercat. China e destul de mare și-i acoperită de ceai. Chinezii mei îmi spun că pe-acolo e destul, să se înece dacă vor. Dar aici nu sîntem în China.

— Relațiile, se laudă Porta, trufaș. Posed așa ceva. Ce-ți dorește inima? Poate o caravană de cămile, cu un harem complet și niște eunuci arabi, sau poate un submarin englezesc, cu obuze și torpile cu tot?

Nimic mai simplu. Scotland Yard-ul e pe urmele comandantului, așa că ți-l dau și pe el. Te poți plimba după voia inimii, Wolf!

— Fleacuri, mormăie Wolf, indiferent. Cămile am. Cui îi mai trebuie cămile în ziua de azi? Cu toții vor roți. Ce să-ți dau pe el?

— Ce ai? întreabă Porta, scobindu-se între dinți cu cuțitul de luptă.

— Zece mii de mărci, oferă Wolf, cu o privire lacomă.

Porta se lasă pe spătarul scaunului, rîzînd în hohote.

— N-am nevoie de hîrtie de șters la cur, Wolf.

Wolf se ridică fără un cuvînt și intră într-o cameră alăturată. Pipăie peretele cu degetele. Acesta se deschide și iese la iveală un seif. Deconectează cîteva fire și deschide seiful. Oricare altul care ar fi încercat să-l deschidă ar fi fost făcut fărîme.

Cînd se întoarce, Porta e cocoțat pe masă și întărîtă cîinii-lup care mîrîie turbați și dau să-l muște. Wolf rîde din toată inima.

— Nu mai încerca să-mi hrănești cîinii, copile! Dă un șut unui cîrnat de pe podea. Te-aș putea face să-l halești. Cît crezi că ți-ar trebui ca să dai ortu' popii?

— Sînt destul de rezistent, zîmbește Porta, prietenos. Cred că mi-aș acorda treizeci de secunde.

Wolf gonește dulăii într-un colț. Aceștia stau întinși și-l urmăresc, mîrîind, pe Porta, care coboară de pe masă.

— Poftim! spune Wolf, împingînd spre el o cutie neagră. Ți le dau pe astea în schimbul ceaiului.

Porta cercetează cu o lupă de bijutier trei diamante mari.

— Ai haz. O să ajungi cap de afiș la circul sătesc. Știi, ăla care cade-n cur tot timpul. Arată rahatul ăsta unui jidan din Amsterdam, Wolf, și te va duce la doctor cît ai clipi.

— Cum? face Wolf, insultat.

— Știi tu ce vreau să spun. Te afli-n treabă. Vîră-ți cioburile astea unde știi și păstrează-le pînă cînd o să ai de-a face cu un socialist, sau cu alt fel de idiot.

— Nu-nțeleg o iotă, oftează Wolf, închizînd cu zgomot capacul cutiei negre.

— Arăți ca un ziar ud cu tipăritura mînjită, zîmbește Porta, sarcastic.

— E-n regulă, las-o baltă! admite Wolf. Recunosc că-s false, dar cum era să știu că nu te-ai lovit la cap săptămîna trecută cînd ai fost aruncat în aer cu vagon cu tot? Trăim vremuri grele. Merită să-ncerc.

— Îmi dau lacrimile, Wolf! face Porta.

— Ce-ai zice de-o permisie de-o lună? zîmbește Wolf afectat. Sau poate o călătorie în interes de serviciu prin toată Europa? Dar de-o spitalizare cu o boală căreia nu-i poate veni de hac nici un doctor? Vreau să spun, atîta timp cît nu vrei tu să te vindeci.

— Doamne, Wolf, prost mai ești! Porta dă din cap, resemnat. Dacă aș vrea permisie, aș putea pleca de-aici în zece minute. Dac-aș vrea să mă-mbolnăvesc, am o gamă de zece mii de boli despre care tu n-ai auzit în viața ta, începînd cu durerile de cap, pînă la ciumă și tifos. Pe cinstea mea, orice spital m-ar aștepta cu covorul roșu dacă aș binevoi să le fac o vizită. Generalul Sauerbach, cel mai mare din ierarhie, s-ar sui urgent în avion pentru a se ocupa de cazul meu cît mai temeinic. Și călătorii în interes de serviciu... Păi, Wolf, sînt expert în organizarea treburilor de genul ăsta. Hai mai bine să vedem ce mai ai tu prin seiful tău.

— Porta, apropie-te numai de seif și vei avea mai multe găuri în corpul ăla de jidan decît un ciur. Ai avea nevoie de toți generalii-medici din armatele nemțești și rusești ca să te peticească, fiule!

— E-n regulă, Wolf, n-am nevoie să-mi scot cizmele din picioare ca să număr pînă la douăzeci. E limpede că n-o să facem nici o afacere. Porta se ridică și se îndreaptă spre ușă. Își deschide tocul pistolului, trage piedica de siguranță a automatului și se retrage de-a-ndăratelea. Din fericire, mai știu cîteva persoane care cunosc valoarea ceaiului negru chinezesc și a ceaiului verde. Am venit mai întîi la tine pentru că ne cunoaștem de mult, așa că nu izbucni în lacrimi cînd o să afli peste zece minute c-am vîndut stocul.

— Ușurel, ușurel, zîmbește Wolf, încercînd să pară amabil. De unde-ai scos-o că nu vreau să-ți cumpăr ceaiul?

Se așază amîndoi pe niște perne arăbești. Șeful gărzii lui Wolf le mai servește cafea. Apare și-o sticlă cu coniac Napoleon. Dintr-o cutie de argint, care a aparținut odinioară unui prinț român, răsar niște trabucuri.

După trei ore de discuții aprinse, ceaiul și-a schimbat proprietarul. Se duc să-l ia. Zîmbind, se acoperă unul pe celălalt cu automatele. Se cunosc de multă, multă vreme.

Ceaiul e dosit după niște baloți imenși de paie într-un colhoz. Wolf îl gustă sceptic. Experții săi în ceaiuri, cei doi chinezi, îl cercetează mult mai științific și, după un timp, declară că e ceai negru chinezesc cu un amestec de ceai verde.

— De unde dracu-l ai? întreabă el, bănuitor.

— Din China, răspunde Porta. De unde credeai? Acolo se face chestia asta.

— N-ai fost în viața ta în China, Porta!

— Ia te uită! Te-am întrebat eu de unde-ai făcut rost de biștari ca să-ți cumperi ceai negru?

— Ceva nu-mi miroase a bine în treaba asta, mormăie Wolf, sumbru.

— Ceai bun, ceai foarte bun, strigă Wung. Garantez ceai bun. Nu alt ceai mai bun!

— Cred, spune Wolf, gînditor, dar am un instinct mai sigur decît cincizeci de jidani. E ceva în neregulă care nu-i în regulă. Îmi urlă în cap o sirenă de alarmă.

— Atunci las-o baltă, spune Porta, indiferent. O să scap de el destul de ușor. O să vezi unde te-au dus cei cincizeci de jidani ai tăi.

Wolf ia din nou ceai pe limbă și ridică privirea la ceruri, ca și cum ar aștepta un semn divin. Ceaiul e bun. E ceai de calitate formidabilă. Își revine și îi aruncă lui Porta o privire crîncenă.

— Joseph! Dacă mă tragi în piept cu ceaiul ăsta, atunci Isus din cer și Maica Precistă din Kazan să te aibă în pază. O să ai nevoie de mai mulți. O să ai nevoie de fiecare sfînt în parte din tot calendarul ca să te țină în viață, fiule.

Wolf plătește și pleacă cu ceaiul.

Porta dă să se urce în mașina-amfibie a lui Wolf, dar gorilele sale îl îmbrîncesc brutal cu automatul.

— Tîrgu-i încheiat! Nu e loc pentru tine aici, Porta! Umblă ca toți ceilalți gîndaci. Numai păturile superioare ale armatei călătoresc în mașini.

— Ar fi trebuit să păstrezi nițel ceai din ăla negru și pentru noi, spune, dezamăgit, Bătrînul la întoarcerea lui Porta.

— Chestia asta e mai bună decît ceaiul! rînjește Porta, scoțînd la iveală o cutie plină cu monede vechi de aur. Ceaiul îl pișî la gard, dar mălaiul ăsta galben își păstrează valoarea.

— Pe toți dracii! explodează Micuțul, uluit. E destul aici pentru a cumpăra un ticălos de general înzorzonat cu Statul său Major cu tot.

— Poate că asta am să și fac într-una din zile, răspunde Porta misterios. Indivizilor ălora le va crește prețul văzînd cu ochii în clipa în care inamicii noștri vor începe să facă procese pentru criminalii de război.

— I-ai ajuta? întreabă, dezgustat, Bătrînul, aprinzîndu-și pipa cu căpăcel de argint.

— Ajut pe oricine cu orice, atîta timp cît scuipă loveaua în cantități mulțumitoare. *Vaterlandul* și agitatul stegulețelor nu sînt specialitatea mea.

— Ți-ai vinde și propria mamă dacă ai avea ocazia, spune Heide, cu dispreț.

— Și de ce nu, mă rog? răspunde Porta, zîmbind. Îndată ce-or s-o cunoască, or să fie dispuși să-mi plătească, doar-doar oi lua-o înapoi. Acuma însă, vă rog să mă scuzați, mai am cîteva tractoare ale armatei de care trebuie să scap. Salut!

Cînd revine Porta, Wolf are oaspeți. Un ofițer de intendență de la Armata a IV-a Panzer, care a venit să cumpere săpun aromat și fete. Privirea îi cade pe un săculeț de ceai și uită pentru ce a venit.

— Ce-ai acolo, Wolf, întreabă el, cu o privire lacomă.

— Ceai, răspunde Wolf cu jumătate de glas, blestemîndu-se în sinea lui că nu a ascuns săculețul mai devreme.

Există anumite limite ale prețului pe care-l poate pretinde ofițerului.

Porta zîmbește cu toată gura, observînd licărul de lăcomie din ochii intendentului, și începe, fără cel mai mic spirit de camaraderie, să expună calitățile deosebite ale ceaiului. Wolf n-o să profite prea mult de pe urma ceaiului, și Porta e vizibil încîntat la acest gînd.

— Cît e aici? întreabă intendentul cel gras, cîntărind săculețul în mînă.

— Un chil și ceva, mormăie Wolf, tentat să-l pocnească pe intendent în boașe.

— Și ce preț te-ai gîndit să ceri, Wolf? Vreau să spun, de la mine!

— Mă tem că nu pot să vi-l vînd, domnule. Nu îmi aparține. Scoate niște coniac și speră că ofițerul de intendență își va pierde interesul pentru ceai. În schimb, vă recomand fermecătoarele tinere poloneze și slave. Sînt adevărate maimuțe pe saltea, domnule. Știu să dea nu numai din urechi, țipă el entuziasmat.

— Hai să revenim la problema proprietarului ceaiului, spune intendentul, cu un licăr șiret în dosul ochelarilor săi cu lentile groase.

Aceștia îl fac să arate ca un broscoi așezat pe un bolovan încins la soare.

— Regret, domnule. Ceaiul e proprietatea unui ofițer mare în grad.

Wolf se bate pe umăr și-și trece degetul de cîteva ori peste partea stîngă a pieptului pentru a arăta cît de mare în grad este ofițerul respectiv.

— Știu cazuri în care s-a furat chiar și de la ofițeri înalți în grad, în ciuda șirurilor lor de decorații, e de părere intendentul, umflîndu-și obrajii.

În sinea sa, mecanicul-șef Wolf îi dă dreptate.

— Domnule, domnule, nu! Deloc! Eu sînt un om cinstit. N-aș fi în stare de o asemenea faptă.

Pentru o clipă, Wolf arată ca un sfînt într-un vitraliu.

Porta tușește discret în colțișorul său și-și mai toarnă niște coniac. Wolf l-a uitat de tot. Cînd dă să-și toarne din nou, Wolf îi smulge sticla din mînă, își umple propriul pahar și pe cel al intendentului, cu figură de broscoi. Schimbă fulgerător paharul său gol cu cel plin al lui Wolf. Wolf îi aruncă o căutătură rea. Între Wolf și intendentul Broscoi începe o lungă discuție avînd ca subiect ceaiul. Intendentul îi explică, amabil, procedeul prin care ar putea, dacă ar dori, să intre în posesia ceaiului. La urma-urmei, e, după cum se știe, șef al Serviciului de intendență al Armatei a IV-a Panzer.

Wolf îi răspunde cu o amenințare delicată, pe care intendentul o lasă neobservată. Are prea multe afaceri dubioase cu Wolf pentru a-și putea permite să se simtă insultat. Wolf joacă tare. Dacă va da de

belea, întreaga Armată a IV-a Panzer va avea de suferit, împreună cu el, și furtuna ce se va stîrni îi va afecta și pe mulți alții. S-ar ivi probleme pînă și în Admiral Schröderstrasse.

După un timp, intendentul pleacă în tovărășia săculețului cu ceai. E în al nouălea cer. Pe de o parte, datorită coniacului, pe de altă parte, datorită obținerii ceaiului. A uitat complet de domnișoarele alese pe sprînceană. Adoră ceaiul și și-a făcut socoteala că ăsta-i va ajunge pentru tot restul războiului, chiar dacă se va transforma într-un război de poziții, cu tranșee și cu tot soiul de gaze toxice.

Wolf a devenit fericitul posesor al unui urs mare și brun care bea bere și aruncă cu grenade de mînă.

— Ce-ai de gînd să faci cu monstrul ăsta oribil? întreabă Porta, uluit, în timp ce cercetează împreună cu Wolf ursul, care tocmai a sosit ca pasager al unui Mercedes impresionant. Șoferul, un *Oberscharführer* SS, îl salută în timp ce coboară din vehicul. Ursul poartă pe cap o bonetă verde de ofițer NKVD și e servit imediat cu o ladă de bere. Wolf știe cum trebuie întîmpinat un ofițer superior rus.

Porta rîde pînă face crampe la stomac și, în curînd, leagă o prietenie strînsă cu ursul. Cei doi se pupă în stil rusesc. Wolf privește gînditor de la urs la Porta.

— Ți-l vînd, hotărăște el. Îți va fi extrem de folositor pe front. Învață-l să-i halească pe „roșii” și cînd vei fi în recunoaștere le va adulmeca ascunzișurile în locul tău.

— Asta nu-i o idee rea, e de părere Porta, privind ursul cu mare interes. Am auzit că pe urși îi poți dresa mult mai ușor decît pe cai sau pe cîini. L-aș putea învăța să execute „salutul roșu” cu laba închisă. Băieților ălora cu trese din aur le va plăcea cu siguranță. Nici măcar ei n-ar putea pedepsi un urs rusesc pentru că e fidel Moscovei. Mă rog, și cît îți dă voie conștiința să ceri pe el?

— Nu știu, spune Wolf, încet. Urșii nu prea sînt specialitatea mea. L-am primit de la un circ rusesc falit.

— Nu se caută pe piață, spune Porta, cu un aer de cunoscător. Siberia e plină de ei.

— Aici nu sîntem în Siberia, Porta, îi amintește Wolf.

— O să ajungi și acolo, mai devreme sau mai tîrziu, îl previne Porta, cu răutate.

— Da, judecînd după felul în care soarele pare să apună peste Reichul german, cu acuta posibilitate a unei noi migrații germane înspre nord, poate că ai dreptate. Wolf arată spre urs. Se prea poate să fie mulți ca el în Siberia, dar n-au învățat toți să bea bere și să dea cu parul.

— Aici te-nșeli, omule, te-nșeli! Cum de n-ai auzit pînă acum? protestează Porta. Crîșmele siberiene sînt pline de ei pînă după miezul nopții!

Se duc împreună să tîrguiască niște Caterpilare. Cînd, în cele din urmă, se înțeleg și Wolf le vede, băgînd de seamă că sînt atît de noi încît nici n-a fost șters stratul protector de unsoare de pe ele, exclamă uimit:

— La naiba, Porta! Ți le-au trimis yankeii direct ție?

— Ești pe aproape, se laudă Porta, gesticulînd larg cu mîinile. Au venit pe calea ferată direct din Împărăția Domnului, via Cercul Polar. E și-o Biblie montată în dosul carburatorului!

— Pe cinstea mea, băiete! face Wolf, plin de admirație. Continuă în felul ăsta și-o să ajungi să te prăjești la soare, alături de grecii bogați, la Monaco.

Merg împreună acasă la Wolf, ca să bea în cinstea tîrgului. Ursul se ghemuiește într-un colț și le aruncă dulăilor o privire plină de dispreț. Aceștia păstrează o distanță apreciabilă.

— Ca să-ți dovedesc că-ți sînt cu adevărat prieten, începe Wolf solemn, îți fac ursul cadou.

— Asta numești tu prietenie? întreabă Porta, bănuitor. Vrei să scapi de el, Wolf! E de nevîndut, și indivizii ăștia bruni halesc mai mult decît un neamț flămînd care a trecut prin ultimele trei războaie. Să fiu sincer, mă cam lasă rece cadoul tău. Cu siguranță îmi va aduce mai multe necazuri decît bucurii. Poți intra foarte ușor în bucluc cu un asemenea monstru. Îți mai amintești de scroafa pe care am avut-o? Aia, pe care nu ne lăsa inima să o tăiem. Dacă vecinii noștri de dincolo n-ar fi capturat-o pe Sofia, am fi avut-o și acum, dar voinicul ăsta brun pare mult mai simpatic decît Sofia. Animalele de casă n-au ce căuta în armată. Uită-te la ochii lui. Ceea ce-i trebuie e un cămin liniștit în care să îmbătrînească în voie. Că veni vorba, cum îl cheamă?

— L-am întrebat, dar n-a vrut să-mi spună. Vrei să vezi cum bea bere?

Fără a aștepta un răspuns, Wolf așază patru sticle de Schlosspilz pe masă și îi face semn ursului.

— Nu i le deschizi mai întîi? întreabă Porta, mirat.

— Nu, nu, nu, nu! Asta o face el singur!

Ursul se leagănă înspre masă, înșfacă o sticlă și-i sfarmă gîtul cu dinții. Pe urmă își toarnă conținutul pe beregată cu viteza unui docher însetat, azvîrle sticla goală spre cîinii-lup și o apucă pe următoarea.

— Maică Precistă din Kazan! exclamă Porta, uluit. Să fiu al dracului! Crezi că poate fi învățat să tragă cu un Kalașnikov?

— Cum să nu? spune Wolf. Învață-l pe urs tot ce știi! E un animal foarte inteligent. A fost la Moscova într-o unitate specială înainte de-a ajunge la circ.

Ursul se îndreaptă spre Porta, legănîndu-se, îi pune o labă uriașă pe umăr și îi dă un sărut mare și bălos în mijlocul feței.

— Mă iubește! strigă Porta, entuziasmat. Nu prea sînt mulți ca el!

Porta și Wolf sînt serviți cu cafea. Hotărăsc să ridice tractoarele la miezul nopții. De preferință, între orele două și patru. Asta-i partea din noapte cînd santinelele sînt mai somnoroase.

Motanul mare și alb al lui Wolf hoinărește arogant prin cameră venind din magazia alăturată.

Porta îl cheamă. Adoră pisicile. N-a încetat să sufere în urma pierderii lui Stalin.[2] Motanul lui Wolf îl ignoră cu desăvîrșire. Dă furios din coadă, cînd Porta îl strigă din nou și vrea să-i ofere o bucată de pateu.

— E un pisoi franțuzesc, se fălește Wolf cu animalul său. Din Paris!

— Se vede! Are un accentuat simț al patriotismului.

— Așa-i! spune Wolf. Prizonierii mei francezi sînt singurii pe care-i lasă să-l atingă și să-i dea de mîncare.

— Nu te lasă să-l mîngîi? întreabă Porta.

— *Non, monsieur*! Cred că nu ne-o iartă că i-am furat Alsacia și Lorena în 1870.

— Ăsta a fost un gest tipic pe care-l puteau face nemții unor

[2] O mică nepotrivire în cronologia derulării evenimentelor din romanele lui Hassel: în ***Legiunea blestemaților***, în scena morții lui Porta, acesta cere să-și mai vadă o dată motanul, pe Stalin, pentru ca aici să aflăm că regretă pierderea lui. *(n. trad.)*

vecini buni, recunoaște Porta solemn. Privește cu admirație pisica, în timp ce aceasta trece prin fața cîinilor-lup cu coada sus și cu un aer de profund dispreț pentru toți cîinii, în general, și pentru cei doi, în special.

Cînd aude *Hauptmann* von Pader despre urs, se duce țintă la Cartierul General al regimentului.

— Porta cu un urs, ha! rîde *Oberst* Hinka. Și ce dacă? Regulamentul nu interzice păstrarea urșilor.

— Vreți să și defileze? întreabă von Pader, trăsnit.

— Treaba ta! Tu ești comandantul! i-o retează sec colonelul Hinka.

Ursul defilează împreună cu compania. După un timp, toată lumea se obișnuiește cu el. Singurul lucru care-l scoate din sărite e vederea uniformelor kaki. Acestea îl transformă dintr-un uriaș prietenos într-o fiară sîngeroasă. Ochii i se îngustează și sclipesc amenințător.

Organizăm un botez de pomină în cinstea lui și-i dăm numele de Rasputin. Ursul are ceva în el care ne amintește de călugărul rus. Mai ales cînd bea bere.

Wolf vine la petrecere însoțit de corul său personal.

Între cîntece se țin discursuri. Heide se îmbată în așa hal încît se lasă convertit la comunism. Mai tîrziu, în aceeași noapte, cînd îi revine puțin luciditatea, devine catolic și se spovedește lui Porta, care a făcut parte odinioară din Corpul de preoți[3].

Bătrînul se ridică de pe bancă cu greutate. Încăpățînat, încearcă să se așeze într-un scaun rulant și, în cele din urmă, reușește. Rezultatul este minunat. Scaunul o pornește prin magazie. Micuțul deschide politicos ușa dublă și Bătrînul zboară de-a lungul potecii înguste drept în rîu. Se organizează rapid un lanț de salvare.

— Preacinstiți cîntăreți, bolborosește după ce l-au tras la mal. Omul ăsta, sughite el, și își plimbă degetul în direcția lui Gregor, omul... ăsta! Cîntă ca un porc! Întocmai ca un porc! Îl privește din nou pe Gregor. Și are trei capete!

Gregor se pune pe picioare cu mare greutate. Șnapsul i-a ajuns la nivelul amigdalelor. Se sprijină nesigur de un tun de douăzeci de milimetri.

---

[3] Vezi ***Blindatele morții*** *(n. trad.)*

— Trebuie să-ți spun ceva, domnule! sughite el, încercînd să scuipe în direcția Bătrînului. Trebuie să-ți spun că ești dobitocul cel mai tîmpit pe care l-am întîlnit în viața mea. Ești un adevărat rahat, domnule!

Bătrînul se prăbușește peste masă, cu fața în ornamentele florale.

— Soldați germani! Habar n-au să cînte! Să fie împușcați în zori! Nu merită să trăiască! mormăie, cu voce înăbușită.

Se apucă să mănînce florile de pe masă.

— Cîntați, nenorociților! zbiară Gregor, cățărat pe scăunelul tunului de 20 mm. Un, doi, trei, cîntați! Gata cu trîndăveala, pufnește. Dacă nu sîntem în stare să cîntăm, nu ne mai rămîne nimic. Cîntecul e... e... e coloana vertebrală a armatei! Bate darabana pe tun.

— Îm... Îm... Îm... Împușcă-mă, bîlbîie Porta, șezînd beat turtă lîngă Rasputin.

— Împușc pe cine vreau eu și cînd vreau, îngaimă Gregor, și vomită brusc peste tun.

— O să cureți tunu' ăla, urlă Heide, turbat. Chiar de-ai fi de o mie de ori *Unteroffizier*, o să-l cureți, băiete!

Tunul se declanșează, trimițînd o serie de obuze de 20 mm prin acoperiș. Din fericire, sînt obuze perforante, și nu brizante.

— Gata cu prostiile, îi dojenește Wolf, pe un ton părintesc. Unul din obuze i-a smuls boneta. sîntem un cor serios, preocupat să onoreze un botez, și nu o șleahtă războinică la instrucția de tragere din parcul comunal, duminica de dimineață.

— *Feldwebel* Beier va cînta următorul cîntec, mugește Gregor, cu o voce groasă, căzînd de pe tun.

— O să te dau pe mîna Poliției Militare, răcnește Bătrînul.

Încearcă să înghită tulpina lungă a unei garoafe. Își închipuie că mănîncă asparagus.

— *Unteroffizier* Gregor Martin! zbiară Heide. Ești o rușine pentru Corpul subofițerilor germani. Ai ajuns de rîsul lumii. *Unteroffizier* Martin, ești o pată pe onoarea armatei!

— Membri ai Corpului care nu pricep că trupele trebuie ținute la respect printr-o disciplină severă n-ar trebui să ajungă subofițeri, urlă Wolf, solemn. Încearcă să se ridice de pe scaun, însă dă greș. Aterizează,

în schimb, sub masa sub care șade Legionarul, comandînd o escadrilă de cămile. Se crede pe undeva, prin Sahara.

— *Mille diables*, adulmeci curmalii, *mon ami*? Înfloresc în perioada asta a anului. *Allah el-Akbar*, îngenunchează și roagă-te! țipă el, pocnindu-se pios cu fruntea de podea.

Wolf dă să se urce iarăși în scaunul său, dar se prăbușește în ceafa lui Heide și spune lumii cît e de fericit că a dat peste sora lui cea mare, al cărei soț a părăsit-o din nou.

— O să zdrobesc mutrele cîinilor ălora puturoși! rage Heide.

— De noi vorbește, face Porta, insultat. Îl ia pe Micuțul prietenește pe după umeri. Nu pricepe diferențele de rang din armată, gunoiul ăsta brun.

Ursul își înalță căpățîna și mormăie amenințător la cuvîntul „brun".

— *Unteroffizier* Julius Heide, spune Porta, condescendent, ai rahat acolo unde-ar trebui să-ți fie creierul. Am fost cît pe ce să-ți spun că ești tîmpit ca un neamț, dar m-aș jigni pe mine însumi.

— E un cretin, proclamă Micuțul. Privirea i se încețoșează și se prăbușește peste dulăi, care-l mușcă de picior. Din fericire, e prea matol ca să bage de seamă. Julius, sughite el, nu știi că noi, *Obergefreiter*-ii, sîntem în anumite privințe mai valoroși decît ofițerii de Stat Major? N-o să găsești vreun *Unteroffizier* sau vreun *Feldwebel* la Statul Major, poate nici măcar un locotenent. O să aflii doar o grămadă de *Obergefreiter*-i de-ai noștri, care se-nvîrt prin preajmă și mai ridică moralul din zonă.

— Micuțul știe ce spune, îl laudă Porta. Noi purtăm cu demnitate și mîndrie cele două trese care sînt acordate numai soldaților cu materie cenușie în țeastă. Luați aminte, *Unteroffizieri* puturoși, continua el cu o voce care domină vacarmul infernal.. În unele așternuturi, *Obergefreiter*-ii îi depășesc în grad și pe amărîții de generali!

— Nu uitați, adunătură de prăpădiți, comandantul suprem german nu-i decît *Gefreiter*, rînjește Micuțul, șters, și n-a primit niciodată tresa următoare.

— Așa-i, spune Porta, tărăgănat, e nevoie de materie cenușie ca să ajungi *Obergefreiter*.

— Lasă-l să-și poarte singur de grijă, avertizează Micuțul, ngîind sonor.

— *Brüder, zur Freiheit, zur Sonne...*[4], cîntă Porta, cu o voce țipătoare.

— Înaltă trădare, mugește Heide, turbat. Ar trebui să vă arestez.

— *Die Strosse frei, SA marschiert...*[5], zbieră el, încercînd să acopere imnul comunist al lui Porta.

— Să fie arestați, rînjește Wolf tîmp, căutîndu-și pe podea, în patru labe, centura și tocul pistolului.

Satan, cîinele său lup, i le aduce în bot.

Wolf salută cîinele și-i mulțumește. Cu mare greutate își scoate pistolul din toc. Îl ține cu ambele mîini întinse, încercînd să-l ochească pe Heide. Țeava se leagănă încolo și încoace, țintindu-l cînd pe unul, cînd pe celălalt.

— *Unteroffizier* Julius Heide, lepădătură beată, ești arestat! Dacă încerci să scapi, te curăț.

Se prăvălește peste masă și pistolul i se declanșează. Un glonț îi șuieră lui Heide pe la ureche și se înfige în peretele din spatele lui. Heide privește în jur, îngrozit.

— Partizanii, șoptește el, țeapăn și tremurînd de spaimă.

— *Nix partizanschi*, rînjește Porta, și cîntă:

Heute sind wir rot,
Morgen sind wir tot.[6]

— Ce naiba? bolborosește Wolf, clătinîndu-se periculos și descriind cercuri prin aer cu țeava pistolului. Nu te-am nimerit, Julius? Ia să mai încerc o dată. Dacă nu-ți reușește ceva din prima...

— Foc! poruncește Bătrînul, pe jumătate adormit.

Heide scoate un țipăt ascuțit de groază și se ascunde sub masă. Două împușcături fluieră pe deasupra lui.

— Sînt rănit, sînt mort, sanitarii!

— Ești un rahat, se hlizește Wolf, sprijinindu-se de gorila lui rusească. Așteaptă numai, Julius, te aranjăm noi! Dacă ni se permite să lichidăm comuniști, de ce n-am face același lucru și cu naziștii?

[4] *(germ.)* Fraților, spre libertate, spre soare...—cîntec comunist german. *(n. trad.)*

[5] *(germ.)* Eliberați strada, mărșăluiește SA... *(n. trad.)*

[6] *(germ.)* Astăzi sîntem roșii/Mîine sîntem morți *(n. trad.)*

— Dovedește-ne că ești mecanic-șef și responsabil cu ordinea, îl încurajează Barcelona, într-o beție fericită.

— Drept înainte, în ținta brună, foc! urlă Bătrînul, energic.

Wolf înșfacă un automat, îl îndreaptă spre masă și sloboade o rafală. Cioburi, vin și bere plouă peste noi.

— O să-ți zbor mădularul cu pușca, promite Wolf, schimbînd încărcătorul. Ești la fel de greu de lovit ca și mîța ticălosului ăstuia rus[7].

— Mor, latră Heide de sub masă, fluturînd un steguleț mic din dantelă albă.

Wolf se resemnează și-l salută pe paznicul său rus.

— Sergent Igor, suie-te pe bicicletă, aleargă la Moscova și raportează c-am bătut un batalion de naziști.

— Bicicleta mea e-n pană, domnule! răspunde Igor, ajutîndu-l pe Wolf să se așeze într-un fotoliu, unde acesta adoarme instantaneu.

Abia mai apucă să-i ordone lui Igor să repare pana.

Sanitarul îl pansează pe Heide. Vîrful urechii stîngi i-a fost retezat de un glonț.

La scurt timp după aceea, Wolf se trezește și vrea să ne dea afară pe toți. E pe cale să asmută dulăii pe noi, cînd, deodată, telefonul se pornește să sune, furios și nerăbdător. Gorila lui Wolf răspunde.

— Domnul *Stabsfeldwebel* și mecanicul-șef nu-i aici, spune el sec. Pe urmă pare că se face mai mic, pocnește din călcîie și ia poziția de drepți. Chiar dacă vine din armata rusească, e prizonier de atîta vreme încît poate deosebi anumite nuanțe vocale și e în stare să-și dea seama dacă sînt sau nu periculoase.

— Cine-i rahatul ăla? urlă Wolf, din adîncurile fotoliului.

— Inspectorul de la Poliția Militară, Zufall, spune rusul, cu osîndă și prăpăd în glas. Tot ceea ce miroase a poliție reprezintă un pericol mortal în închipuirea sa, mai ales atunci cînd sună între orele două și patru din noapte. Orele morții.

— Întreabă-l pe caraliul ăla imbecil, ce-și închipuie de sună la ora asta! rage Wolf, făcînd să răsune grinzile. Ticălosul poate suna mîine între zece și unșpe.

— *Gospodin*, inspector Zufall spune că-i important, raportează rusul, salutînd cu receptorul.

[7] Vezi ***Legiunea blestemaților***. *(n. trad.)*

Wolf izbucnește într-un hohot de rîs.

— Lămurește-o pe cotarla aia de doberman că ce-i mai important pentru el nu-i și pentru mecanicul-șef al Marii Germanii de aici!

Rusul turuie mesajul lui Wolf cu asemenea viteză, încît omul de la celălalt capăt al firului nu reușește să-l întrerupă, trîntește receptorul în furcă și dispare din magazie să se ascundă pînă cînd se vor lămuri lucrurile.

Ceva mai tîrziu, sună din nou telefonul.

— Lasă că răspund eu, face Porta, sigur pe el. Noi, soldații profesioniști, nu ne lăsăm scuipați în pălărie de muștele astea de rahat. Smulge telefonul cu siguranța de sine a unui Rockefeller pe cale de a accepta o ofertă pentru sondă secată. Ascultă, căposule! zbiară el în receptor. Sună mîine între zece și unșpe, dacă ții morțiș să vorbești cu noi. sîntem în mijlocul unui botez, așa că-ți poți vîrî problemele tale importante unde știi, amice. Dacă vrei, poți veni încoa' să te botezăm și pe tine. Cu cine vorbești? Cu mine, tolomacule! Cu cine altcineva? Mă doare-n cur cine ești, așa că dacă asta vrei să aflu, nu mai e nevoie să vii. Fac ceva pe tine și pe Curtea ta Marțială. Ți-am mai spus. Vino, dacă vrei. Se vede treaba că nu ții minte nici propriile-ți cuvinte. E pentru a treia oară cînd îmi spui că vii. Păi atunci, pentru numele lui Dumnezeu, scoate-ți degețelul din nas și hai! Dacă știi să cînți, cu atît mai bine. Am terminat! Porta trîntește receptorul hotărît. Nouă, celorlalți, ne aruncă o privire superioară. Nulităților ăstora de la poliție trebuie să le vorbești cu hotărîre, explică el. Ai să vezi că imediat încep să-ți lingă mîna. Acum s-a lămurit că noi și armata poruncim pe-aici.

— I-auzi, i-auzi! mormăie Wolf, din fotoliu. Are în poală un buchet imens de garoafe îmbibate cu bere. Puterea e în mîinile noastre, și cînd vom obține victoria finală s-a zis cu marțafoii ăștia. Nu sînt decît niște lipitori inutile pe visteria statului.

— Alt cîntec, ordonă Heide, care a adunat corul în cerc în jurul său.

Cu voci înecate în bere, se pun pe cîntat:

Geht auch der Tod uns dauernd zur Seit
geht es auch drüber und drunter,

braust auch der Wind durchs finstere Heid,
uns geht die Sonne nicht unter.[8]

— Jos bonetele! Să ne rugăm! poruncește Porta.

Îngenunchem în bălți de bere și resturi de mîncare și ne strîngem căștile la piept solemni.

Porta se roagă pentru ocrotire și pentru ca sufletelor noastre să li se permită accesul la *Căminul Veșnic* atunci cînd va sosi vremea.

— Dar mai întîi vom rezolva acest război, tună Wolf, pe urmă vom avea o vorbă și cu Dumnezeu.

— Cînd o să fiu departe de frontul ăsta blestemat, în pace și liniște și-n afara oricărui pericol, n-o să mai dau doi bani pe toată chestia asta cu Doamne-Doamne, le explică Micuțul cîinilor-lup și ursului, dar înțelegeți, prieteni, dacă nimeresc din nou acolo unde ți se aruncă în cap tot felul de fiare, roșii, și riști să te cureți în fiecare clipă, mă țin aproape de Domnul și sînt atît de credincios cum nici nu vă închipuiți. Toate la timpul și la locul lor.

— O să-l aranjăm noi pe copoiul ăla nemernic, promite Wolf, cu voce răgușită.

— Îi arătăm noi ce-s tipii duri, spune Gregor, străduindu-se să-și ia o înfățișare de dur.

— Așa-i! Bună treabă, îngaimă Julius, făcîndu-mi vînt cu rămășițele jalnice ale unui buchet de trandafiri.

Gregor își repede pumnul cu hotărîre într-o baltă de șnaps.

— Să bei, asta-i soluția! Știi unde ești. Știi ce-o să pățești. Muierile-s mult mai primejdioase. Nu știi niciodată la ce să te aștepți. V-am povestit cum am nimerit în așternut cu amanta generalului meu? Cățeaua aia blestemată mai-mai c-a făcut să fiu împușcat.

Ușa se izbește de perete. Un omuleț gras, într-un pardesiu mult prea mare pentru el, se rostogolește în magazie. Are un cap rotund ca o ghiulea și te face să te gîndești la capul unui porc adult. Urechile îi ies în lături ca niște clape de frînare, și sînt singurele care împiedică imensa lui caschetă să-i cadă peste față. Se îndreaptă direct spre Wolf

[8] *(germ.)* Chiar dacă moartea merge alături de noi,/Și ne urmează la fiecare pas,/Chiar dacă vîntul bate peste lunca mohorîtă/Soarele nostru nu va apune *(n. trad.)*

și-i bagă în ochi fasciculul unei lanterne imense, cu toate că încăperea e puternic luminată.

— Mecanic-șef Wolf, confirmă el pe un ton țipător, închizînd lanterna.

— Și *Stabsfeldwebel*, îl corectează Wolf, aruncînd cîțiva stropi de bere în capul musafirului său.

— Faci afaceri cu ceai, afirmă omulețul.

Dintr-o dată, Porta e foarte grăbit. Vede că se apropie necazuri de la orizont. Două gorile imense, în uniforme cenușii-metalice, îl opresc la ușă.

— Încotro, *Obergefreiter*? rînjește unul dintre ei, împingîndu-l pe Porta înapoi cu atîta forță încît se prăbușește peste masă. Nu pleca. O să ne distrăm nițel. Sînt sigur că n-ai văzut în viața ta așa ceva.

— Cine naiba ești? întreabă Wolf, condescendent, bătîndu-l pe umăr pe omuleț.

— Zufall, inspectorul Zufall.

— Așa și arăți[9], spune Wolf, izbucnind într-un hohot de rîs.

— Ești un adevărat comediant, spune inspectorul. În curînd o să ai nevoie de tot simțul umorului de care ești capabil. Își scoate din cap cascheta enormă, își trece mîna peste țeasta cheală și-și pune cascheta la loc. Știi care-i pedeapsa pentru cei care sabotează activitatea Statului Major?

— Sînt puși la zid și împușcați, declară Wolf, pe negîndite.

— Sîntem perfect de acord cu tine, zîmbește inspectorul Zufall, fericit. Mă aflu aici pentru a cerceta un caz de asemenea natură. Îndreaptă spre Wolf un deget gros, cu gestul unui procuror public. Și tu ești sabotorul.

— Nu-nțeleg ce vreți să spuneți, mormăie Wolf, începînd să vadă nori negri la orizont.

— Bineînțeles că nu, zîmbește Zufall, făcînd un efort eroic să pară prietenos, dar dînd greș cu totul. Scoate din buzunar un carnet cît toate zilele. Ai vîndut niște ceai ofițerului-intendent Zümfe, din Armata a IV-a Panzer. L-ai asigurat că e ceai negru chinezesc, în amestec cu ceai verde.

---

[9] *(germ.)* ZUFALL: coincidență. *(n. trad.)*

— E interzis? întreabă Wolf înțepat, tolănindu-se într-un scaun.

— Nu, se înțelege, rîde inspectorul cu răutate, dar ai uitat să-i spui intendentului că în ceai mai era adăugat un articol-surpriză!

Wolf îi aruncă o privire întrebătoare și tăioasă lui Porta, care în clipa aceea trage o înghițitură zdravănă dintr-o sticlă, ca să se învioreze.

— Surpriză? Nu știu nimic despre vreo surpriză.

— În schimb, știe Statul Major German, urlă inspectorul, roșu la față ca un curcan. Sînt cu toții pe cale de a se căca de moarte și nu-i mai încap closetele.

Gregor explodează într-un hohot de rîs molipsitor. Pînă și cele două gorile de la ușă izbucnesc în rîs.

Și inspectorul se molipsește, dar mustăcește discret.

Numai Wolf și Porta par că și-au pierdut simțul umorului. Wolf e renumit pentru capacitatea lui de a vedea întotdeauna latura comică a lucrurilor, mai ales cînd e îndreptată împotriva altcuiva.

— De unde ai ceaiul ăla? îi aruncă Zufall întrebarea, și rîsetele amuțesc.

Wolf îl arată, în tăcere, pe Porta.

— Ah, da! *Obergefreiter* Joseph Porta, murmură inspectorul cel gras. Am auzit de tine și de mult doresc să te cunosc.

— Sînt onorat, domnule, spune Porta, înclinîndu-se slugarnic.

— Și de unde a obținut *Herr* Porta ceaiul?

— Dintr-o parașută, spune Porta sincer.

— Nu-ți bate joc de mine, șuieră Zufall, furios. Ceaiul nu crește-n cer. Voi amîndoi, traficanții de ceai, sînteți arestați. O mulțime de generali vor să vă prăjească la foc mic. O să blestemați ziua în care ați intrat în afacerea ceaiului.

— Noi nu știm decît de ceai veritabil, se apără Porta. Poate că intendentul a băgat ceva în el în drum spre Statul Major.

— Probabil că le-a afectat domnilor stomacul. Dacă nu-s obișnuiți cu ceaiul ăsta, îi poate apuca cufureala, sugerează Wolf.

Inspectorul Zufall zîmbește fals.

— Ceaiul a fost analizat în laborator. Conține un fel de laxativ puternic, al cărui efect doctorii noștri n-au fost în stare să-l oprească. În curînd, acești domni se vor căca pe ei înșiși cu totul prin gurile closetelor.

— Ai pus tu ceva înăuntru? se întoarce Porta către Wolf.

— Crezi c-am înnebunit? Sînt om de afaceri, nu sabotor ordinar.

— Un lucru e sigur, oftează inspectorul. Ceaiul provine de la voi doi. Dacă inamicul ar ataca în clipa asta, ar avea o sarcină ușoară. Mulțumită vouă, întregul Stat Major e scos din funcțiune. Se cacă deja de șaisprezece ore și ăsta-i doar începutul. Un grup de specialiști zboară încoace de la Berlin. Dacă ați avut de gînd să sabotați, ați reușit mai presus de orice așteptări. În treizeci de ani de serviciu, n-am văzut așa ceva.

— Nu știm nimic despre asta, șoptește Wolf, pierdut.

Are o senzație îngrozitoare de vid în regiunea stomacului. Parcă vede aievea întregul Stat Major așezat pe un rînd în latrine, cu *Generalfeldmarschall* Model în fața formației, pe flancul drept. Unde altundeva ar putea fi plasat *Generalfeldmarschallul* într-o astfel de situație?

Porta privește neajutorat la inspectorul mic și supraalimentat.

— Trebuie să vă dați seama că n-am vinde niciodată ceai laxativ. Pînă și un idiot în delir din celulele capitonate de la Giessen ar ști că nu trebuie să facă una ca asta.

— Așa cred și eu, răspunde Zufall. De aceea vreau să aflu de unde ai ceaiul ăla. Îmi închipui că n-ai început să cultivi ceai pe-aici, prin Rusia.

— Am cumpărat ceaiul de la *Obergefreiter* Porta, declară Wolf, și e convins că asta l-a spălat complet de păcate.

— Și mie mi-a fost trimis din cer, agățat de o pereche de parașute galbene, afirmă Porta, însoțindu-și explicația cu gesturi.

— Chiar aștepți din partea mea să cred povestea asta? întreabă Zufall, care e în posesia unei mari cantități de neîncredere sănătoasă. Crede numai în ceea ce vede și simte. De ce dracu' ar arunca cineva ceai cu parașuta?

— Se vede treaba că pentru a determina armata germană să se cace pe ea, spune Porta, fără a-și da seama că are dreptate.

— Din cîte observ la voi doi, negustori de ceai, sînteți în stare de orice pentru a vă asigura ieșirea din rîndurile armatei cu averi considerabile, spune Zufall, cu un zîmbet amar.

— Asta așa-i. Wolf emite un rîs forțat. Nu-i interzis să încerci să aduni ceva avere, dreptu-i?

— Oamenii cinstiți, rareori ajung bogați, e de părere filozofic inspectorul.

— Să zicem că doar proștii rămîn săraci, sugerează Porta, încet, și majoritatea oamenilor rămîn săraci.

— Oamenii săraci sînt oameni de treabă, spune Zufall, gîndindu-se la el însuși. Funcționarii de stat nu se prea văd prin cercurile înstărite.

— Nu, Doamne ferește! vine spontan din partea lui Wolf. Bătrînul meu a fost și om de treabă, și sărac, și funcționar de stat. N-avea prea multă materie cenușie în cap, dar avea o reputație bună. Nimeni nu se îndoia de faptul că era demn de încredere. Era împăcat și cu Dumnezeu, și cu vecinii. În zilele sfinte, îl vedeai la biserică, și noaptea îl puteai auzi cum doarme somnul liniștit al drepților. Dacă întreaga poliție i-ar fi bătut în ușă noaptea, între două și patru, ar fi continuat să sforăie liniștit. N-a fost niciodată bogat. Eram nouă frați, și avea bătaie de cap să ne pună fiecăruia o haină în spinare.

— A călcat vreunul dintre frații sau surorile tale pe urmele tatălui tău, intrînd într-o funcție de stat? întreabă Zufall, interesat.

Se și simte *Herr* Wolf senior.

— Pe naiba, rînjește Wolf. Cu toții am moștenit-o mai mult pe mama în ce privește inteligența. Avea în vine ceva mai mult decît numai sînge german.

— Jidănesc, poate? aruncă Zufall întrebarea, inocent.

— N-aș jura că n-a avut. Dar un strop sau doi de sînge jidănesc nu-s de refuzat. Limpezesc gîndirea. Și certificatul ăsta de arian nu va mai fi valabil în curînd.

— Așadar nu mai crezi în victoria finală? întreabă Zufall, cu un accent sumbru în glas.

— Tu crezi? rînjește Wolf.

Gorilele din ușă rîd laolaltă cu noi. Numai că ele nu știu de ce rîd.

— Nu doresc să-ți răspund la întrebare de data asta, face inspectorul, întorcînd capul.

Cînd ajung la Cartierul General al Statului Major, prima persoană care le iese în cale e intendentul, Zümfe. Dă fuga la Wolf.

— Șacalule! Hienă! urlă el. O să atîrni pentru asta. Cum de mi-ai putut face așa ceva? Întotdeauna m-am purtat bine cu tine, ticălosule!

— N-am vrut să vă vînd ceaiul ăla, afirmă Wolf. Din contră. M-ați amenințat că mi-l veți confisca dacă nu vi-l vînd. E treaba voastră că l-ați vîndut Statului Major. Și, cine știe, poate că tocmai dumneavoastră ați amestecat praful de umblătoare în ceai. Arătați destul de hain, ca s-o fi făcut.

— Ești martorul meu, țipă Broscoiul, apucîndu-l pe inspector de braț. Omul ăsta face acuzații false la adresa mea. E în slujba Armatei Roșii și folosește arme interzise de Convenția de la Geneva.

Nu apucă să continue. Aleargă la closet. Se descheie, din alergare, la nădragi. Toate locurile sînt ocupate și, cu un țipăt disperat, năvălește în closetele de rezervă. Și astea sînt toate ocupate. Apăsîndu-și strîns, cu ambele mîini, bucile rozalii, cu pantalonii fluturîndu-i în jurul cizmelor de călărie, dă fuga la fereastra deschisă, sub care se leagănă ușor în vînt niște trandafiri roșii. Oftînd, își scoate fundul dincolo de pervaz și împroșcă întocmai ca o mitralieră în plin avînt.

E o priveliște caraghioasă, dar nimănui nu-i arde de rîs. Mai ales atunci cînd doi generali cu șnururi purpurii dau năvală, unul pe urmele celuilalt, și practic aruncă afară un *Major* și-un *Oberstleutnant* de pe scaunele lor. În armata germană, gradul își are privilegiile sale, chiar și la closet.

Porta și Wolf îi urmăresc cu interes pe generalii cu trese aurii. Aceștia privesc drept înainte, cu niște ochi inexpresivi.

— Arată ca o pereche de pisici înecate, își permite Porta o remarcă.

— Păcat că individul care-a avut ideea asta nu se află aici să-i vadă, rînjește Wolf.

Broscoiul revine gîfîind. Mai are să-i spună cîteva cuvinte lui Wolf.

— Ești cel mai afurisit om pe care l-am întîlnit în viața mea, îngaimă, agitîndu-și pumnul sub nasul lui Wolf. Îți dai seama c-am fost arestat datorită ceaiului tău blestemat? Nu, nu, nu, iarăși! schelălăie el, țopăind pe culoar. Se prăbușește pe un scaun din closet, dînd în lături un *Rittmeister*, pe care-l întrece în grad.

— Spune-mi, unde se „basculează” *Generalfeldmarschall* Model? întreabă Porta, cu interes.

— Și-a comandat o privată în propriul birou, explică Zufall, nenorocit. Slavă Domnului că n-am gustat din ceaiul respectiv. Era cît pe ce s-o fac, dar snobul ăla ticălos de adjutant n-a vrut să-mi îngăduie să iau nici o înghițitură și m-a dat afară din popotă. Nu-i plac funcționarii de stat.

— Dac-ar fi știut că-i explozibil pentru mațe în ceai, te-ar fi obligat să bei o găleată, rînjește Wolf.

— Are altceva de făcut acum, nemernicul, spune Zufall, fericit. S-a căcat în neștire.

Porta și Wolf sînt duși la Poliția Secretă a Armatei, care e într-o stare de activitate febrilă, pentru a descoperi proveniența ceaiului. După o oră de interogatoriu, sînt închiși în celule separate. Pompează apa afară din closete și-și pot vorbi unul altuia.

— O să le arătăm rahaților ălora de nemți, cînd ne-or executa, că știm cel puțin să murim, strigă Porta, sumbru, prin scobitura veceului.

— Trebuie să ținem fruntea sus, bîlbîie Wolf, neliniștit. Să zîmbim și să privim înfrîngerea ca și atunci cînd am privit victoria.

— Da, ne consolăm cu gîndul că asta-i ultima și cea mai mare înfrîngere, și mai mult decît să ne împuște o dată n-au ce ne face, spune Porta, cu demnitate.

După trei zile, cad de acord să înceapă greva foamei, dar, două zile mai tîrziu, gardienii aduc gamele, aburinde cu fasole brună, în fiecare gamelă plutind și o bucată imensă de carne de porc, așa că renunță.

— Mîncarea mea preferată, spune Porta cu regret, și conținutul uneia dintre gamele îi trece în stomacul micșorat cît ai clipi.

Pun la cale o evadare. Să sape un tunel de ieșire e dificil, din moment ce nu au pentru treaba asta decît cîte-o lingură de lemn. Un *Obergefreiter* corupt din rîndul gardienilor le face rost de două joagăre, dar, înainte de a se pune pe treabă, întreaga afacere e încheiată. S-a făcut o investigație temeinică și autoritățile au impresia că au descoperit răspunsul. Un Lancaster MK-II englezesc a fost observat zburînd pe deasupra liniilor. Există dovezi cum că acesta ar fi aruncat containere. Perioada corespunde cu cea din declarația lui Porta. Ceaiul provine din Anglia sau, în orice caz, a fost aruncat de către englezi,

— Ați avut noroc, oftează inspectorul Zufall, vizibil dezamăgit.

Arată spre un șir lung de carabine, în timp ce străbat un culoar întins. Douăsprezece dintre ele sînt încărcate și pregătite pentru voi doi. Cred că vom avea nevoie de ele.

— Se spune că speranța poate muta munții din loc, face Porta, virtuos, pe un ton solemn.

— Vă consider pe amîndoi oponenții mei și voi face tot ce-mi stă în putință să vă combat, spune Zufall, sumbru.

— E bine să-ți cunoști dușmanii, zîmbește Porta.

Sînt duși în fața Generalfeldmarchall-ului Model, care s-a refăcut suficient de pe urma ceaiului pentru a fi în stare să-și țină din nou monoclul la ochi. E un om mic de statură, cu o față tăioasă, subțirel ca o fată mare. Curajul său personal e legendar, însă are un aer caraghios de învățător. Timp de zece minute, se învîrte în jurul lor, privindu-i prin monoclul său imens.

— Deci ăștia, sînteți! începe el, pe tonul său specific.

Pare că scuipă vorbele cu ură.

— *Herr Generalfeldmarschall*, să trăiți! răcnesc Porta și Wolf, într-un glas.

Își pocnesc călcîiele violent. Sînt conștienți că dacă acum fac o impresie proastă, s-a zis cu ei.

— Ați întrecut măsura! Model își mîngîie *Crucea de Cavaler* cu frunze de stejar și spade.

— Da, să trăiți, *Herr Generalfeldmarschall*!

— Dacă v-a mai rămas ceva din ceaiul ăla îngrozitor, vă sfătuiesc să-l trimiteți cadou adversarilor noștri ruși.

— Am înțeles, *Herr* Generälfeldmarschall. Să trăiți!

— Ar trebui să dau ordin să fiți spînzurați de picioare...

— Da, să trăiți, *Herr Generalfeldmarschall*.

— Dar am de gînd să vă iert, dat fiind că sînteți parțial nevinovați în afacerea asta cu partida de ceai.

— Da, să trăiți, *Herr Generalfeldmarschall*!

Porta îi dă un ghiont lui Wolf.

— Dar aici se spun cîteva lucruri foarte interesante despre voi!

Model își trîntește mîna pe un maldăr de rapoarte adunate pe biroul său.

— Da, să trăiți, *Herr Generalfeldmarschall*!

— Cer permisiunea de a vorbi, domnule! N-ar trebui crezute toate cîte se spun, domnule, spune Porta precipitat.

Model își lustruiește monoclul și privește pe geam. Apoi se întoarce încet, își fixează monoclul la ochi și-și trece din nou degetele peste decorațiile și fireturile sale din aur.

— Nu v-a spus nimeni pînă acum că pedepsele pentru traficul pe piața neagră sînt dintre cele mai aspre? Că în anumite împrejurări, una dintre ele e moartea?

— Da, să trăiți, *Herr Generalfeldmarschall*, ni s-a spus! izbucnesc, amîndoi, într-un glas.

Model își îndoaie genunchii, le dă ocol celor doi de cîteva ori și-l privește pe adjutant care stă lîngă perete țeapăn ca o statuie de ceară. Se așază pe marginea biroului. E atît de scund încît picioarele nu-i ating podeaua.

— Metodele voastre de a face afaceri amintesc perfect de piața neagră.

— Cer permisiunea de a vorbi, domnule. Nu, domnule, nu avem nimic de-a face cu piața neagră, domnule, strigă Porta. Nu ne atingem de lucruri fierbinți, domnule, și niciodată nu încălcăm regulamentul, domnule, și, să trăiți, nu cerem dobînzi mari.

— Mă crezi tîmpit?

— Nu, să trăiți, *Herr Generalfeldmarschall*!

— Am impresia că mă iei peste picior! De ce rîzi, omule?

— Cer permisiunea de a vorbi, domnule. Nu, să trăiți, nu rîd! Porta începe să turuie. Permiteți să raportez, domnule, de vină sînt nervii, să trăiți! Cînd mi-e frică, arăt ca și cum aș rîde, domnule. Ofițerul medic spune că ăsta-i umor negru, să trăiți!

— Dispăreți din ochii mei! ordonă *Feldmarschallul*, arătînd spre ușă.

Afară, în siguranță, respiră amîndoi ușurați. Politicoși, salută un *Generalmajor* care se tîrăște, palid și chinuit, pe lîngă ei.

— Sfîntă fecioară, spune Wolf, cu ușurare. A fost cît pe ce s-o încurcăm! Englezii sînt niște porci nemernici.

— Să ne facă nouă una ca asta, urîtă treabă, admite Porta, însă, cine știe, poate c-o să le-o plătim noi odată.

Cad de acord c-ar fi o afacere proastă să arunce restul de ceai. Wolf îi promite lui Porta douăzeci la sută dacă scapă de el, dar Porta pretinde cincizeci, cu garanția că numele lui Wolf nu va fi implicat în cazul în care treburile vor lua din nou o întorsătură nedorită.

Porta dă peste o divizie italiană și, într-un timp record, vinde ceaiul unui intendent, care organizează în stil mare transporturi de bunuri de contrabandă la Milano.

— Dac-aș fi în locul tău, mi-aș face bagajele și-aș șterge-o în Suedia, spune Gregor, sumbru, cînd află de la Porta despre afacere.

— Cînd or începe „spaghetii" să se cace, băiete, o să ai toată Mafia pe cap. N-aș vrea să fiu în locul tău, fiule, spune Bivolul.

Pentru un timp, Porta e pregătit s-o întindă la cel mai mic semn, cînd, pe neașteptate, apare italianul, cu penele fluturîndu-i în vînt, în fața garajurilor lui Wolf, unde Porta își soarbe cafeaua de dimineață.

Înainte de a apuca să schițeze un gest, italianul se află lîngă el. Dar nu e nici un pericol. Nu Mafia a sosit în Fiatul pentru teren, ci un italian fericit care-l îmbrățișează și-l pupă pe amîndoi obrajii. E profund dezamăgit cînd află că nu mai există ceai de vînzare.

— Trebuie să mai faceți rost de ceai minunat ca ăla! îl imploră intendentul împăunat de la bersaglieri, scuturînd din pene în fața lui Porta. *Signor* tovarășe, îți promit Medalia italiană pentru serviciu militar strălucit. Va arăta bine pe pieptul tău!

Dar Porta nu mai poate face rost de ceai. Nu se mai găsește.

După plecarea italianului, Wolf și Porta analizează fenomenul. Porta ajunge la concluzia că englezii au folosit un laxativ foarte rafinat, atît de iscusit preparat încît nu are efect decît asupra nemților.

Dorești versiunea completă?
Trimite-mi un mesaj la:
blu.duaine@protonmail.com

Menționează **TITLUL** și **FORMATUL** dorit
(pdf / epub / mobi / azw3)

După ce primești răspuns,
folosește linkul de mai jos.

**Formatele electronice dorite
vor avea coduri unice de identificare
inserate în metadata.**

APRECIEZ SUPORTUL TĂU!

INTEGRALA SVEN HASSEL

LEGIUNEA BLESTEMAȚILOR
BLINDATELE MORȚII
CAMARAZI DE FRONT
BATALION DE MARȘ
GESTAPO
MONTE CASSINO
LICHIDAȚI PARISUL!
GENERAL SS
IMPERIUL IADULUI
MOARTE ȘI VISCOL
DRUM SÎNGEROS CĂTRE MOARTE
CURTEA MARȚIALĂ
ÎNCHISOAREA OGPU
COMISARUL

Pagină intenționat goală

Oamenii vor căuta să vadă întotdeauna numai părțile bune ale tuturor lucrurilor, care, ele însele, nu se vor schimba.

Iosif Stalin către Molotov,
iulie 1937

A fost crimă?

Închisoarea de tranzit de la Osmita, situată la cinci kilometri distanță de orașul Cita, e cunoscută ca fiind cea mai „sigură" închisoare din lume. În orice caz, e cea mai sumbră și mai sinistră închisoare, construită din beton cenușiu. De fapt nu e o închisoare în sens strict, în care prizonierii să-și execute sentințele, ci o placă turnantă pentru masa imensă de ființe omenești care se scurge încoace, din toate închisorile din Rusia, pentru a lua calea Siberiei.

La Osmita, prizonierul îl întîlnește pentru întîia oară pe cel mai mare vînător de oameni al lumii, micuțul și zîmbitorul soldat siberian de convoi, cu temuta nagaikă atîrnîndu-i peste umăr. Cel mai adesea, e îmbrăcat într-o manta care-i ajunge pînă la glezne și poartă o căciulă căzăcească albă, înaltă, avînd creștetul purpuriu și, prinsă de ea, o cruce verde. În ciuda staturii sale mici, are în el ceva înspăimîntător. De-a curmezișul pieptului, îi atîrnă un Kalașnikov, cu tamburul său rotund plin cu gloanțe. Într-o parte, are o sabie căzăcească în teaca ei din piele neagră. În față, în dreptul stomacului, spînzură un toc negru, deschis, din care apare patul unui

Nagan. Pistolul e prins de un șnur alb, care trece prin ambii epoleți și cade pe piept.

Cînd prizonierii ajung la Cita, sînt dați în custodie acestor bărbați mărunți, cu crucile lor verzi pe căciulă. Pentru cei mai mulți, aceasta e o experiență cutremurătoare. În trenurile de prizonieri pentru Cita, soldații aveau voie să-i lovească doar la ordinul unui ofițer, dar micuții bărbați cu cruce verde pot folosi temuta nagaikă pe propria răspundere. Îndată ce au semnat pentru primirea prizonierilor, nagaika începe să șfichiuie prin aer, semănînd teroarea pe unde se abate. Înainte de a ajunge convoiul la Osmita, cei mai slabi au fost omorîți, în chinuri.

Ce se întîmplă în interiorul zidurilor închisorii de tranzit nu știe nimeni cu precizie.

Însă prizonierii sînt aduși, pe orice cale, la o supunere animalică. Atunci cînd pleacă, transportați pe sute de sănii, trei săptămîni mai tîrziu, toată viața le-a pierit deja de pe chipuri.

Acești soldați-polițiști mărunți au ajuns celebri de cînd marele deșert al Siberiei a devenit cel mai mare centru de exterminare al lumii.

Cel puțin patru milioane de prizonieri de război germani au trecut prin Cita și au fost „educați" la Osmita, sub plesniturile mușcătoare ale nagaikăi, înainte de a fi trimiși în minele de pe cursul rîului Kolîma, din Siberia, sau în lagărele care zac risipite peste Novaia Zemlia. Numai un procent foarte mic dintre ei s-au mai întors în Germania după război.

***H**auptfeldwebel* Blatz s-a aventurat în linia frontului pentru a verifica el consumul de muniție, pe care îl consideră prea mare. Nu e mulțumit în general de starea disciplinei de care dau dovadă oamenii din linia întîi. S-a plîns la NSFO, care, spre oroarea lui, i-a ordonat să inspecteze comandoul de tranșee.

Ziua în care Blatz ajunge pe front e cu desăvîrșire liniștită. Se lovește mai întîi de cîțiva dintre cei mai ușor răniți care stau întinși într-o adîncitură din teren.

— Simulanți nenorociți, urlă el. O să vă încing cururile în așa hal încît veți putea prăji ouă pe ele. Afară, marș, marș, pui de cioară!

Îi gonește prin tranșee, îi pune să țopăie înainte cu genunchii îndoiți și cu puștile în mîinile întinse și să se tîrască pe periculoasele porțiuni descoperite. În mod ciudat, în această dimineață, nu sînt lunetiști.

— Unde sînt toți lunetiștii ăia siberieni? țipă Blatz, triumfător. Numai minciuni. Rapoarte falsificate și mincinoase, dar pe mine nu mă păcăliți! O să aflați voi cine sînt! E timpul să punem la cale cîteva Consilii de Război pe-aici!

Sîngele mustește prin bandajele răniților. Cînd unii comandanți de pluton protestează, sînt repeziți tăios.

— Pentru mine, rănit e cel care nu mai poate mișca! Tot restul e simulacru! Sînge, ați spus? În vremurile de demult, bolnavilor li se lua sînge. Era sănătos. Așa și astăzi. Prea mult sînge îl face pe soldat leneș.

Ceva mai tîrziu, se hotărăște să inspecteze cuiburile avansate

de mitralieră. Cu puțin noroc, poate descoperi și-o faptă gravă care să necesite condamnarea la moarte.

În cele din urmă, ajunge la mitralierele grele de companie din pozițiile avansate. De la distanță, aude un sforăit răsunător. Tremură de încîntare și jubilează la gîndul că va aresta santinela adormită.

Precaut, se cațără peste palisadele de pămînt și se rostogolește în tranșeea îngustă de comunicare. Pe fundul tranșeei zace santinela, ghemuită ca un cîine ud. Nu numai că doarme, dar a avut și obrăznicia să se învelească într-o șubă din blană de miel și să-și pună sub cap o pernă albastră cu puf.

De mitraliera grea atîrna o bucată de carton pe care stă scris, cu litere mari și neîndemînatice:

DRAGĂ DOMNULE HAUPTFELDWEBEL, VĂ ROG TRECEȚI ÎN LINIȘTE!
NU DERANJAȚI ÎNAINTE DE ORA 13:00!
VĂ MULȚUMESC FRUMOS, DOMNULE!

AL VOSTRU PREASUPUS SERVITOR,
OBERGEFREITER WOLFGANG CREUTZFELDT.

Blatz nu știe dacă să urle sau să plîngă. Alege prima variantă, arma verificată și consacrată a fiecărui subofițer care nu știe ce să facă: continui să urli cît de mult și pînă la urmă îți vine vreo idee.

Micuțul crapă un ochi și-și duce degetul la buze.

— Hei, încetează cu urletul, omule! Nu vezi că-ncerc să trag un pui de somn?

— Dormi în post! strigă Blatz, cu o voce care se frînge de cîteva ori de mînie.

— Se-nțelege că dorm! Ce-i rău în asta?

Micuțul zîmbește cu toată gura.

— Recunoști, în fața mea, că dormeai în timpul serviciului de santinelă?

— Și de ce nu? Dormeam! Și visam ceva frumos. Se făcea că *Hauptfeldwebelul* era agățat în sîrmele de-acolo din „țara nimănui” și noi trăgeam în el cu pușca. De fiecare dată ne holbam la tine cum țopăiai ca un purice! Știi tu!

— Dormitul în post te va costa capul, băiețaș! strigă Blatz, triumfător. Ridică-te în picioare! Ești arestat! Nu facem tevatură multă pentru porci ca tine, Creutzfeldt, vei fi judecat după procedura de urgență cînd ne vom întoarce la companie, iar doi din cei trei judecători vom fi eu și ofițerul-comandant. Vei fi împușcat, Creutzfeldt, ți-o garantăm noi!

— De ce spune *Hauptfeldwebelul* încontinuu „noi”? Mai sînt și alții ca tine? Tot așa niște poame?

— Așteaptă numai, porcule! zbiară Blatz, sigur pe el.

— Dacă *Hauptfeldwebelul* e sătul de viață, îl sfătuiesc să-și ridice capul, așa cum face acum, zîmbește Micuțul. Lunetiștii siberieni vor fi fericiți să pună un glonț într-un asemenea cap. Îmi amintește de-un cîine pe care l-am avut odată, spune el, dus pe gînduri.

— Ridică-te, urlă Blatz, scos din sărite. Vorbești cu un superior! Ești arestat, omule. Dacă încerci să-mi scapi, o să-mi folosesc arma și va fi o plăcere s-o fac asupra ta!

— Te-ai lovit cumva la căpățînă cînd veneai încoace? întreabă Micuțul renunțînd dintr-o dată la ipostaza sa de amic de la țară. Arăți ca un pește norvegian care s-a rătăcit în drum spre Suedia. Arest, Curte Marțială, pluton de execuție, împușcat pentru încercare de evadare! Toate conform cărțuliei tale afurisite, așa-i? Ascultă aici, băi potaie, surogat de subofițer! Ai venit încoace să ne muști de cur pe noi, porcii de tranșee, și-ți închipui c-ai să scapi așa ușor? Știm noi ce-ai fost înainte de-a ateriza aici, fiule. Ștergător de rahat la o grămadă de girafe în Grădina zoologică din Berlin, asta ai fost.

— De unde știi...? face Blatz, uimit.

— Ce dracu-ți pasă? Știu, și-ți ajunge, burtă-verde! Și mai știu ceva. Că n-o să-ți mai vezi girafele vreodată!

Zîmbetul Micuțului devine tăios și necruțător.

— Ești arestat, repetă Blatz, neliniștit, bîjbîind la tocul pistolului.

— Ia deștele de pe pocnitoare! Micuțul își ridică automatul amenințător. Nu încerca. Sînt gloanțe *dum-dum* în chestia asta. Ce părere ai dacă ți-ar ajunge boașele în gît, Blatz?

— Amenințі un superior? Asta-i revoltă! Ridică-te în picioare!

Micuțul se ridică încet și Blatz își dă seama dintr-o dată cît e de mare.

— Ți-ar conveni, așa-i? rînjește Micuțul crunt. Curte Marțială cu tine în juriu și cu puțoiul ăla de *Hauptmann* drept președinte. Condamnare la moarte. Bum! Și ți-ar plăcea să mă legi de stîlp cu mîinile tale, așa-i, lepădătură mizerabilă?

— Da, și asta am să și fac! țiuie Blatz. Și lovitura de grație tot eu o s-o trimit în hoitul tău împuțit, să știi!

— Ești complet țicnit, rîde Micuțul, zgomotos. Un porc turbat, asta ești. Acum fii atent: nu există nimeni, nici tu și nici altcineva din armata asta de oameni care să-l lege pe *Obergefreiter* Wolfgang Creutzfeldt de vreun stîlp, dar el te va curăța pe tine și pe alți cîțiva cretini în uniformă ca tine. Nu tu m-ai arestat, Blatz! Eu te-am arestat pe tine! Nu știai că eu sînt un agent comunist!

— Ești nebun, omule, țipă Blatz, simțind groaza cățărîndu-i-se pe șira spinării. Se află în fața unui ucigaș psihopat? Sînt ele oare adevărate poveștile alea despre omoruri care se petrec pe front? Nu, nici un soldat german disciplinat n-ar face una ca asta. Lasă-mă să trec, țipă el isteric, încercînd să-l îmbrîncească într-o parte pe Micuțul.

— Ce-i cu graba asta, amice? zîmbește Micuțul, glacial. Stai mai întîi să lămurim cîteva lucruri. Tu m-ai arestat, dar asta nu s-a putut. Ai vrut o Curte Marțială, o s-o ținem aici. Gata, am ținut-o și, din păcate, eu te condamn la moarte. Așa că în cinci minute de-acum încolo îți vei lua zborul de pe front, îmbrăcat ca un îngeraș din ăla tîmpit de-al lui Doamne-Doamne!

— Amenințí un subofițer și refuzi să execuți ordinul. Cer să fiu lăsat să trec. Sînt *Hauptfeldwebelul* și superiorul tău direct, bolborosește Blatz, privindu-l.

— Gura, lopătar de rahat de girafă! Nu mai ești decît un cadavru care se bîlbîie! Haide! Fii bărbat! Nu e prima oară cînd iei parte la o execuție. Tu însuți ai spus c-ai fost de multe ori la Morellenschlucht, dar presupun că nu-i prea vesel să participi la propria-ți execuție!

— N-ai îndrăzni să faci una ca asta, piuie Blatz, terorizat și parcă făcîndu-se mai mic.

— Ascultă, avorton de girafă, tu nu mi-ai lăsat altă soluție, nu-i așa? Tu ai pornit întreaga tărășenie. Tu te-ai apucat să țipi despre Curți Marțiale și plutoane de execuție și despre tot restul de tîmpenii

războinice, și asta pentru că eu închisesem nițel ochii! Să știi că sînt împotriva pedepsei cu moartea.

— Ajutor, ajutor, crimă! urlă Blatz, cu disperare.

Micuțul îl cercetează cu indiferență.

— Vocea aia a ta e cunoscută de ambele părți ale frontului. Crezi c-o să vină careva să te-ajute? Cînd ai trecut dincolo de palisade, băiețaș, toată lumea a știut unde o s-o sfîrșești.

— Atunci ăsta-i complot! țipă Blatz, deznădăjduit.

— Nu mai spune, omule! Porta zice că sîntem cu toții condamnați la moarte din clipa în care ne-am născut. Dumnezeu hotărăște și un înger mare și negru, cu o ditamai sabie, a venit la mine în timp ce soileam și-a zis: „A sunat ceasul lui *Hauptfeldwebel* Blatz!"

Blatz se tîrăște plîngînd pe fundul nămolos al tranșeei.

— Tovarășe Creutzfeldt, nu mă omorî.

— Tovarășe Blatz, trebuie! Ridică-te și fii băiat bun, ca să terminăm treaba repede și ușor!

— Tovarășe, lasă-mă să trăiesc! Am doi copii acasă!

— Ai pe dracu', tovarășe Blatz! Nici nu ești însurat. Ți-am spus că știm totul despre tine. N-ai regulat în viața ta nimic altceva decît o femelă de girafă la Grădina zoologică din Berlin, dar n-a ieșit nimic din osteneala aia!

— Tovarășe Creutzfeldt, nu fă din tine un ucigaș de rînd! Mi-ai plăcut întotdeauna! Ești un soldat bun!

— Da, și-am apreciat lucrul ăsta, rîde Micuțul din inimă, și-l trage pe tremurîndul Blatz sus, lîngă el. La naiba cu prostiile astea. O să am grijă să fii îngropat ca un erou, în așa fel încît *Vaterlandul* și familia ta să fie mîndri de tine!

— E crimă, țipă omul osîndit, zbătîndu-se disperat.

Micuțul îl ține zdravăn și, cînd ajung în dosul mitralierei grele, îl pocnește cu patul armei de-l lasă fără cunoștință.

— Vezi că-ți sosesc invitațiile de la Scaraoțchi! mormăie Micuțul, ca pentru el, și ridică deasupra parapetului capul omului leșinat. Lunetiștii siberieni sînt din nou la post și trimit patru gloanțe în fața cărnoasă a lui Blatz.

În curînd, sosește schimbul.

— Ce-i asta? întreabă Barcelona, uimit, arătînd spre cadavru. Doar nu l-ai împușcat?

— Crezi că-s țicnit? răspunde Micuțul! De ce să-i las pe băieții vecinilor fără slujbă? Sînt doar membri ai aceleiași uniuni, nu?

Heide îi aruncă Micuțului o privire bănuitoare, în timp ce se apleacă peste cadavru.

— Ce cauți? întreabă Micuțul, amenințător.

— Semne de la muchia unei palme, zîmbește Heide, veninos.

— Știi ce pățesc informatorii, Julius? întreabă Micuțul, jucîndu-se cu Kalașnikovul.

— Știu, răspunde Heide, privind cu interes la cele patru găuri de gloanțe. Și mai știu și ce pățesc ucigașii!

— Și eu, zîmbește Micuțul. Am avut în familie. Ghilotina la Plötzensee. Țac, și jos cu țăcălia ta!

— Patru găuri, gîndește Heide, cu voce tare. Cred c-a stat acolo sus toată ziua. Aș căuta o explicație a dracului de bună pentru asta dac-aș fi în locul tău, Micuțule. Știu ce s-a-ntîmplat și fără să fi fost aici.

— Așa? Și ce s-a întîmplat?

Heide saltă cadavrul și-l ridică încet dincolo de parapet. O împușcătură intră în capul mortului. De data asta e un glonț exploziv care distruge întreaga față.

Heide dă îngrozit drumul cadavrului și-și șterge creierii de pe față.

Porta rîde ca o hienă.

— I-ai dat Micuțului o mînă de ajutor mai mare decît ai fi vrut. Dovada s-a dus.

Heide se uită temător la trăsăturile distruse ale cadavrului.

— Sînteți martorii mei, strigă el, turbat. Ați văzut cu toții cele patru găuri!

— Nu, Julius, nu! rînjește Porta. Mai trăia cînd l-ai ridicat. Dac-aș fi în locul tău, aș avea grijă, Julius, fiul meu!

— Ce adunătură de escroci, scrîșnește Heide, vizibil neliniștit.

Micuțul saltă cu nonșalanță cadavrul pe umăr. La corpul de gardă îl trîntește la picioarele *Feldwebelului* sanitar care smulge brutal plăcuțele de identitate și scotocește prin buzunare după efecte personale.

Hauptmann von Pader sare în Kübelul său și gonește spre stația

de transmisiuni de la Kowel, unde trimite o chemare specială către Bendlerstrasse.

Prietenul său, SS-*Brigadeführer* Ahlendorf, șeful SD-ului din Interior, îi promite o legătură urgentă cu Berlinul și o adresă către SS.

În culmea bucuriei, von Pader se întoarce la companie și se hotărăște să mai arunce pentru ultima oară o privire asupra liniei frontului. Cine știe? Poate că i se va ivi ocazia să încheie socotelile cu Creutzfeldt.

— Încotro, domnule? întreabă șoferul său, *Obergefreiter* Bluhme.

— Pe front!

— Unde? exclamă Bluhme, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Ai jeg în urechi? Am spus pe front!

— Bineînțeles, domnule, cum să nu! rînjește Bluhme, și țîșnește cu o viteză de parcă nu l-ar putea duce pe von Pader acolo destul de repede.

— Păstrează-ți observațiile tîmpite pentru tine!

În tranșee se iscă o agitație generală cînd observăm că von Pader a venit la noi.

Se plimbă țanțoș prin tranșeea de legătură, inspectează avanposturile, privește prin periscop.

— Așadar, ăsta-i bastionul care ține la distanță valul mongol.

Dintr-o dată se simte parcă mai mare. Își aranjează noua lui cască de oțel.

— Unde e dușmanul? îl întreabă pe Barcelona.

— La două sute de metri mai încolo, domnule, rînjește Barcelona.

— Se țin departe de vedere, porcii ăia lași. *Untermenschen*, asta sînt.

— Să nu credeți că s-au săturat de viață, domnule, zîmbește Barcelona. Dacă *Herr Hauptmann* ar sta de partea cealaltă și-ar privi prin periscoapele lor, n-ar vedea nici aici nimic. Asta dacă n-ar fi vreun dobitoc precum *Hauptfeldwebel* Blatz.

— Ține-ți gura, șuieră von Pader, veninos.

Simte inima bătîndu-i puternic în piept. Iată-l aici! Un ofițer din armata *Führerului*. Un cruciat german luptînd împotriva hoardelor păgîne ale Asiei. Cîntă încetișor *Wacht am Rhein*.

Barcelona îl urmărește mirat. Von Pader continuă să meargă

prin tranșeea de comunicație, unde se împiedică de Micuțul care șade pe fundul tranșeei cu o găleată de cartofi fierți în față.

— Ți se apropie sfîrșitul, Creutzfeldt.

Von Pader face un gest semnificativ cu degetul de-a curmezișul beregatei.

— *Herr Hauptmann* e cumva vreun prezicător? vrea să știe Micuțul, pocnind din călcîie din poziție așezat.

Dintr-o dată, ciocănitul gongului umple tranșeele de zgomot.

— Alarmă! Alarmă, Panzer!

— Ce se-ntîmplă? întreabă von Pader, neliniștit, privind la Micuțul care continuă să-și îndese cartofi în gură.

— Sînt maimuțele alea galbene care vin cu ceva blindate, bag seamă, răspunde Micuțul, nepăsător, oferindu-i lui von Pader un cartof fierbinte.

Furios, acesta îl azvîrle cît colo.

Micuțul se ridică încet și dă jos prelata de pe mitraliera lui grea. Într-o clipă, tranșeea e plină de oameni.

Aerul vibrează la uruitul amenințător al motoarelor. Un zid de foc se înalță la mică distanță în spatele pozițiilor. Un baraj. Șuieră obuze și tună. Dar asta nu-i nimic deosebit pentru niște veterani ai liniei frontului. Un baraj obișnuit la foc continuu, așa cum fac rușii de obicei înainte de a lansa un atac local de blindate. Lui *Hauptmann* von Pader i se pare că s-au deschis larg porțile iadului. Clănțănind din dinți, se aruncă la pămînt, alături de Porta și Micuțul care-l privesc încîntați.

— Acum iar se cacă pe el, bălălăul, face Micuțul, plesnind de bucurie.

Von Pader își apucă disperat casca de oțel.

— Se ține de țăcălia lui de tinichea și uite-l cum tremură ca o piftie, rîde Porta.

Cad obuze de mortier, aruncînd pămînt asupra lor.

Von Pader dă un țipăt de groază, convins că i-a sosit ultima clipă. Nu-și dă seama că ăsta nu-i decît începutul. A știut dintotdeauna că în război mor oameni mulți. Era un fel de a muri pe care l-a considerat întotdeauna ca fiind ceva ales și nobil, dar și foarte dureros. Acea minunată moarte de erou pe care le-a descris-o în atîtea rînduri

cadeților ofițeri. Ce se-ntîmplă aici e însă cu totul diferit. Aici nu-i nimic minunat. Noroi. Schije țipătoare de oțel. Rămășițe de hoituri! Brațe și picioare smulse! Gura i se umple de fiere. Îi iese pe nas și i se scurge pe bărbie. Frumoșii lui pantaloni cenușii de călărie făcuți la comandă îi sînt plini de mult.

Suflul îl aruncă ceva mai încolo, în tranșee. Porta îl tîrăște înapoi și-l împinge în cuibul de mitralieră.

— Doamne, cum pute! spune el, ținîndu-se delicat de nas. Așa se-ntîmplă cu toți puțoii ăștia puși la șapte ace. Vin pășind țanțoși și pleacă tîrîndu-se ca păduchii!

— Nu mă lăsați, camarazi! plînge von Pader.

— O să te aruncăm în fața unui T-34, cînd vor veni încoace, promite Micuțul.

— Camarazi, sîntem camarazi!

— Sigur, sigur, camarade Herbert, zîmbește Porta, numai să nu uiți asta cînd s-o opri gălăgia, bine?

Von Pader plînge și-și țipă nenorocirea în acord cu tunetul bombardamentului.

Mitraliera grea răpăie înspre valul de atac în kaki, ce se apropie încet cu urlete guturale.

— Uraaa Stalin! Uraaa Stalin!

— Ridică-te și privește și tu, îl sfătuiește Porta, înghiontindu-l cu piciorul pe căpitanul care plînge. Vecinii vin să ne viziteze. Cu tine vor să stea de vorbă!

Dar bravul ofițer al *Führerului* stă trîntit în noroiul tranșeei, implorînd doi porci împuțiți de front să-l ajute.

Un nou val kaki de ruși năvălește peste rețeaua de sîrmă ghimpată. Sclipesc lopeți și baionete. Prin aer zboară grenade. Tancuri T-34 se rostogolesc înainte, peste brazdele adînci tăiate de obuze ca o turmă de zimbri sălbatici. Cu o bufnitură asurzitoare, grelele vehicule ajung în fața sîrmei ghimpate.

Se opresc pentru a trage. Un fulger orbitor, și obuzele spulberă siluetele cenușii în zdrențe.

Panzerfaust-urile latră furioase. Giganți de oțel se rup în bucăți. Turele zboară prin aer, împreună cu bucăți de trupuri omenești.

Bezna devine și mai deasă. Deodată, întreaga scenă e scăldată într-o mare albă de lumină orbitoare. Tancurile T-34 și-au aprins farurile. Un lucru pe care-l fac numai rușii: are un sinistru efect psihologic.

Puștile-mitralieră urlă. Soldați în uniforme cenușii sînt azvîrliți înapoi, zdrobiți sub șenilele late ale tancurilor.

— Servus, *Herr Hauptmann*, rînjește Micuțul, smulgînd mitraliera grea de pe afet.

Porta aruncă vreo cîteva grenade, își salută cu nonșalanță comandantul de companie și-l urmează pe Micuțul dincolo de buza tranșeei.

— Nu plecați! Nu mă părăsiți, camarazi! țipă ofițerul *Führerului* care, timp de cinci ani, a propovăduit onoarea și gloria de a muri pentru *Führer* și *Vaterland*. Se ridică și privește înspre monștrii urlători de oțel care se apropie de el, legănîndu-se și sărind.

Fascicule de lumină se opresc asupra lui.

— Camarazi, ajutați-mă! Nu vreau să mor!

Raza unui far îl urmărește încontinuu. Își astupă urechile cu mîinile, urlînd nebunește.

Turela unui tanc se răsucește încet. Un obuz explodează și-l acoperă cu pămînt pe ofițerul îngrozit. Cu ghearele și cu dinții își croiește drum afară și se tîrăște, urlînd ca un animal rănit, de-a curmezișul cîmpului de bătălie.

Un T-34 se apropie cu toată viteza, dar trece cu puțin pe lîngă el, fără a-l zdrobi.

Se ridică în picioare și aleargă înainte prin lumina orbitoare a farurilor, cu ambele mîini apăsate pe urechi. Casca și-a pierdut-o. Zgomotul e îngrozitor. Oriunde se întoarce, nu află decît explozii de obuze de la T-34 și răpăit de puști-mitralieră.

Sare într-un șanț, aleargă țipînd prin tranșeele de legătură, fără a ști încotro se îndreaptă. Nu observă un T-34 care sosește zburînd pe deasupra unei ridicături de pămînt și aterizează, cu un trosnet, la cîțiva pași în urma lui.

În clipa următoare, e la pămînt. Șenilele late îl înhață, îl dau peste cap, zdrobindu-i picioarele și mîinile. Nu-l mai invocă pe *Führer* sau pe vreunul dintre oamenii și lucrurile pe care le-a venerat. Strigă,

plîngînd, după mama lui, de ale cărei lacrimi și-a bătut joc cînd a intrat în armată.

Tancurile T-34 răscolesc linia germană a frontului și se întorc la bază în cursul nopții. Soarele răsare și colorează cerul în roșu deasupra frontului liniștit.

Plutonul 2 șade, bucurîndu-se de razele firave ale soarelui de toamnă. În curînd va veni iarna, cumplita iarnă rusească.

Porta împarte cărțile. Jucăm tabinet. Din cînd în cînd aruncăm o privire prin periscop. Astăzi sînt mai multe trupuri acolo, afară. Unii dintre ei nu sînt încă morți, dar nu putem să ieșim să-i aducem. Se vor ocupa de ei lunetiștii siberieni.

Chiar în fața locașului mitralierei grele, e o moviliță îmbibată de sînge. În masa cenușiu-roșiatică sclipește un epolet de argint, cu două stele aurii. E tot ce-a mai rămas din mîndrul ofițer al *Führerului*, *Hauptmann* von Pader.

Sfîrșitul Volumului XI

Pagină intenționat goală